

การแปรเสียง : การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในภาษาไทยผ่านเลนส์ภาษาศาสตร์สังคม
AN ACCOUNT OF VARIATION ON CV EPENTHESIS IN THAI WORDS THROUGH
THE LENS OF SOCIOLINGUISTICS

อณูภา ศรีสันตีสู่ข

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

การแปลเสียง : การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในภาษาไทยผ่านเลนส์ภาษาศาสตร์สังคม

ปริญญาบัตรนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

AN ACCOUNT OF VARIATION ON CV EPENTHESIS IN THAI WORDS THROUGH
THE LENS OF SOCIOLINGUISTICS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Linguistics)

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การแปรเสียง : การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในภาษาไทยผ่านเลนส์ภาษาศาสตร์สังคม

ของ

อณูภา ศรีสันตีสุข

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรูญ)

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. ม.ล.จรัลวิไล จรุงโรจน์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล)

ชื่อเรื่อง	การแปรเสียง : การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในภาษาไทยผ่านเลนส์ ภาษาศาสตร์สังคม
ผู้วิจัย	อณูภา ศรีสันติสุข
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรรยา

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียงอิสระในคำภาษาไทยที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ภายในหนึ่งคำ คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม โดยกำหนดตัวแปรต้น เจาะจงปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานบริษัทเอกชน ชาวไทย จำนวน 135 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจงและการสุ่มแบบตามสะดวกในการ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและพื้นที่ที่ลงทะเบียนข้อมูล โดยแบ่งเป็นช่วงอายุ 1) 20-30 ปี 2) 40-50 ปี และ 3) 60 ปีขึ้นไป ช่วงอายุละ 45 คน ระดับการศึกษา แบ่งเป็น 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี 2) ปริญญาตรี และ 3) สูงกว่าปริญญาตรี ระดับละ 45 คน ตัวแปรด้านวจนลีลา แบ่งเป็น 2 แบบ คือ บทสนทนาถาม-ตอบ เป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และการอ่านรายการค่า เป็นวจนลีลาแบบทางการ โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคำที่ใช้ในการวิจัยจากการ ปรากฏความถี่ที่พบในชีวิตประจำวันมากที่สุดในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และตรวจสอบการออกเสียงผ่าน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ทั้งหมด 10 คำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการทดสอบค่าไค สแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรอายุในทุกวจนลีลาไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรก พยางค์ CV อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 แต่ข้อมูลที่ได้สามารถบอกได้ว่าผู้ที่มีอายุมากนิยมออกเสียง แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีอายุน้อยนิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ขณะที่ตัว แปรด้านการศึกษาในทุกวจนลีลามีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยผู้ที่ ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี และผู้ที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุด นอกจากนี้ ปัจจัยวจนลีลา พบว่า วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษานิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มาก ในทางกลับกัน วจนลีลา แบบเป็นทางการพบอัตราออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากขึ้นอย่างชัดเจน

คำสำคัญ : การแปรเสียงอิสระ, การแทรกพยางค์ CV, ภาษาศาสตร์สังคม, อายุ, การศึกษา, วจนลีลา

Title	AN ACCOUNT OF VARIATION ON CV EPENTHESIS IN THAI WORDS THROUGH THE LENS OF SOCIOLINGUISTICS
Author	ANUPAR SRISANTISUK
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Sugunya Ruangjaroon

The objective of this paper is to investigate the free variation of CV epenthesis through the lens of sociolinguistics in Thai words focused on the occurrence of its variants according to three variables: (i) age, (ii) the education background of the speaker, and (iii) style. The data was collected from 135 native Thai speakers, aged between 20-30 years, 40-50 years, and over 60 years, with an educational background including undergraduates with Bachelor's degrees, Bachelor's degrees, and upper-level Bachelor's degrees. Each group of variables consisted of an equal number. There were two styles were selected for this study: (i) conversation representing an informal style and (ii) word lists representing the formal style. Furthermore, the test in this study consisted of ten Thai word lists, all of which are CV epenthesis or CV deletion and selected from the Thai National Corpus and Royal Dictionary Institute. The data were analyzed by One-Way ANOVA and Chi-square Test (χ^2 -test). The results of the three variables revealed that age in terms of style had not impacted the free variation of CV epenthesis. However, the data showed that younger people preferred CV deletion rather than CV epenthesis, whereas older people preferred CV epenthesis to CV deletion. In addition, the educational background of the speaker had a significant correlation with variation. This finding suggests that speakers at the undergraduate level preferred CV deletion compared to the speakers at the upper Bachelor's degree level and that speakers at the upper Bachelor's degree level preferred to use CV epenthesis at the highest percentage and with statistical significance. The results of style showed that it had an impact on the variation. With informal style, the speakers preferred to use CV deletion at the highest percentage, but when the context had a formal style, it was elicited by prompting the speakers to use variation more carefully. Thus, this research shows that the speakers prefer to use CV epenthesis when using a formal style.

Keyword : Phonological free variation, CV epenthesis, Sociolinguistics, Age, Education, Style

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จเรียบร้อยได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับความช่วยเหลือและเอาใจใส่อย่างดียิ่งจากหลายบุคคล ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งอย่างมากกับความรู้สึที่ทุกท่านมอบให้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่ออบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำและคำปรึกษาอันเป็นประโยชน์ ตลอดจนความห่วงใยและกำลังใจที่มอบให้จนทำให้ปริญญาานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล และ รองศาสตราจารย์ ดร.มล.จรัลวิไล จรรยาโรจน์ ที่ได้กรุณาชี้แนะให้เห็นข้อบกพร่อง พร้อมให้คำแนะนำแนวทางแก้ไขที่มีประโยชน์อย่างมากต่อการทำให้ปริญญาานิพนธ์เล่มนี้มีความชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์ไทย และ อาจารย์ ดิยนุช ฐ์แสง ผู้ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะเรียนต่อปริญญาโทด้านภาษาศาสตร์ ขอขอบพระคุณสำหรับความรู้ คำปรึกษา ความช่วยเหลือตั้งแต่ริเริ่มแนวทางทำการวิจัย ตลอดจนผู้วิจัยสามารถทำปริญญาานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วง ขอกราบขอบพระคุณสำหรับความห่วงใยและกำลังใจที่มอบให้เสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง ภายในภาควิชาปรัชญาและศาสนา และภาควิชาภาษาศาสตร์ สำหรับกำลังใจที่มีค่า โดยเฉพาะ ธัยแอนนา ผู้เป็นเพื่อนร่วมทางในการทำปริญญาานิพนธ์ครั้งนี้ ขอขอบคุณสำหรับทุกการแลกเปลี่ยนความคิด และ มิตรภาพที่มอบให้

ผู้วิจัยใคร่กราบขอบพระคุณอย่างสุดซึ้ง ป้า ม้า ผู้ที่มอบความรัก ความห่วงใย และให้การสนับสนุนผู้วิจัยได้มีโอกาสที่ดีทางการศึกษา รวมถึงด้านอื่นๆในชีวิตเสมอมา รวมทั้งขอบพระคุณทุกคนในครอบครัวที่เป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยตั้งใจศึกษาเหล่าเรียนให้สำเร็จ

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบพระคุณตัวเองสำหรับความอดทน และ แรงต่อสู้กับความเหนื่อยล้าระหว่างการทำเล่มปริญญาานิพนธ์ จนสามารถทำให้ปริญญาานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์แบบขอขอบพระคุณจากใจจริง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญรูปภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ขอบเขตของงานวิจัย	4
ความสำคัญของงานวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในงานวิจัย.....	6
คำถามในงานวิจัย	7
สมมติฐานการวิจัย	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
การแปรภาษา.....	8
วรรณลีลา.....	23
ปัจจัยทางสังคมและวรรณลีลาที่ส่งผลต่อการแปรภาษา	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	50
การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	50

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล	60
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล	61
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามตัวแปรอายุ.....	65
การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามตัวแปรการศึกษา.....	77
การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามตัวแปรวันลีลา.....	91
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ.....	96
สรุปผลการวิจัย.....	96
การอภิปรายผล.....	98
ข้อเสนอแนะ	105
บรรณานุกรม	106
ภาคผนวก.....	109
ประวัติผู้เขียน	149

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เปรียบเทียบการบัญญัติการออกเสียงภายในพจนานุกรม พ.ศ.2525 พ.ศ.2544 และ พ.ศ. 2554.....	10
ตาราง 2 ผู้บอกภาษาทั้งหมด	64
ตาราง 3 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ.....	65
ตาราง 4 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรอายุในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ	67
ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุตามวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ	68
ตาราง 6 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุกับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ	70
ตาราง 7 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ	71
ตาราง 8 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรอายุในวัจนลีลาแบบเป็นทางการ	72
ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการ	74
ตาราง 10 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุกับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ.....	76
ตาราง 11 ภาพรวมผลการทดสอบค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุ.....	77
ตาราง 12 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรระดับการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ.....	78
ตาราง 13 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรการศึกษาในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ	79
ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ระดับการศึกษาตามวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ.....	81
ตาราง 15 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ...	83
ตาราง 16 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ....	84

ตาราง 17 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรการศึกษา ในวัจนลีลาแบบเป็นทางการ	85
ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ระดับการศึกษาตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการ	87
ตาราง 19 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ	90
ตาราง 20 ภาพรวมผลการทดสอบค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุและตัวแปรการศึกษา	91
ตาราง 21 ค่าร้อยละของการรูปแปรเสียง ตามตัวแปรวัจนลีลา	91
ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรวัจนลีลา.....	93
ตาราง 23 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรวัจนลีลา.....	95
ตาราง 24 ตารางสรุปการพยากรณ์ภาษา	104
ตาราง 25 การปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามวัจนลีลาแบบไม่ทางการ จากผู้บอกภาษา 135 คน.....	111
ตาราง 26 การปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามวัจนลีลาแบบทางการ จากผู้ บอกภาษา 135 คน.....	119
ตาราง 27 ข้อมูลความถี่การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV วัจนลีลาแบบไม่ ทางการ.....	128
ตาราง 28 ข้อมูลความถี่การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV วัจนลีลาแบบเป็นทางการ	134
ตาราง 29 แบบบันทึกข้อมูลเสียง วัจนลีลาแบบไม่ทางการ.....	148
ตาราง 30 แบบบันทึกข้อมูลเสียง วัจนลีลาแบบเป็นทางการ	148

สารบัญรูปร่าง

	หน้า
ภาพประกอบ 1 ความถี่ของการปรากฏคำจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ.....	53
ภาพประกอบ 2 แบบบันทึกข้อมูลเสียง.....	59
ภาพประกอบ 3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) แต่ละคำศัพท์.....	62
ภาพประกอบ 4 แผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมและการแปรเสียง.....	63
ภาพประกอบ 5 แผนภูมิค่าร้อยละการปรากฏรูปแปรเสียงในแต่ละช่วงอายุตาม ตัวแปรวจนลีลา แบบไม่เป็นทางการ.....	66
ภาพประกอบ 6 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรอายุ วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ.....	67
ภาพประกอบ 7 แผนภูมิค่าร้อยละการปรากฏรูปแปรเสียงในแต่ละช่วงอายุตามตัวแปรวจนลีลา แบบเป็นทางการ.....	71
ภาพประกอบ 8 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรอายุ วจนลีลาแบบเป็นทางการ.....	73
ภาพประกอบ 9 แผนภูมิความถี่ของการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือแทรกพยางค์ CV ในแต่ละ ระดับการศึกษาตามวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ.....	78
ภาพประกอบ 10 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรการศึกษา วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ.....	80
ภาพประกอบ 11 แผนภูมิค่าร้อยละการปรากฏรูปแปรเสียงในแต่ละระดับการศึกษาตามวจนลีลา แบบเป็นทางการ.....	84
ภาพประกอบ 12 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรการศึกษา วจนลีลาแบบเป็นทางการ.....	86
ภาพประกอบ 13 แผนภูมิความถี่ของการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือแทรก พยางค์ CV ใน ทุกวจนลีลา.....	92

ภาพประกอบ 14 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรอายุ 141

ภาพประกอบ 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แบบโค้งไม่ปกติ ตัวแปรอายุ..... 141

ภาพประกอบ 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ตัวแปรอายุ..... 142

ภาพประกอบ 17 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปร
การศึกษา 143

ภาพประกอบ 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แบบโค้งไม่ปกติ..... 143

ภาพประกอบ 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ตัวแปรการศึกษา..... 144

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาราชการและภาษาประจำชาติของประเทศไทย โดยที่คนไทยใช้เป็นภาษากลางในการสื่อสาร จากการศึกษาภาษาศาสตร์ภาษาไทยทำให้ทราบว่า ภาษาไทยเป็นภาษาในกลุ่มภาษาไท (Tai family) และจัดอยู่ในกลุ่มภาษาคำโดด (isolating languages) (ปราณี กุลละวณิชย์, 2545) มักเป็นคำพยางค์เดี่ยว เช่น พ่อ แม่ ช้าง ม้า ถ้าหากจะสร้างคำใหม่จะเกิดจากวิธีการประสมคำ (compounding) (Fromkin, 2000) เช่นคำว่า แม่น้ำ ดินเหนียว รถไฟ

นอกจากนี้ คำศัพท์ภาษาไทยที่เกิดขึ้นโดยวิธีการประสมคำทำให้ลักษณะการสะกดคำมีความซับซ้อนส่งผลให้เป็นเรื่องยากต่อการออกเสียงคำบางคำให้ถูกต้อง จึงพบการแปรเสียงอิสระ (free variation) (Ruangjaroon, 2020) ในการออกเสียงของคำๆหนึ่งได้มากกว่าหนึ่งวิธี โดยมีการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ในคำที่มีสองพยางค์ขึ้นไป แต่ยังคงความหมายเดิม ยกตัวอย่างเช่น

(1) ก.	[sàp.da:]	~	[sàp.pa.da:]
	สัปดาห์		สัปดาห์
ข.	[kon.wíʔ.thi:]	~	[kon.la.wíʔ.thi:]
	กลวิธี		กลวิธี
ค.	[k ^h un.pràʔ.jò:t]	~	[k ^h un.na.pràʔ.jò:t]
	คุณประโยชน์		คุณประโยชน์
ง.	[pra:.kòt.ka:n]	~	[pra:.kòt.ta.ka:n]
	ปรากฏการณ์		ปรากฏการณ์

จากข้อมูลภาษาข้างต้น เป็นตัวอย่างลักษณะคำที่เกิดการแปรเสียงอิสระ (free variation) ในการออกเสียงของคำๆหนึ่งได้มากกว่าหนึ่งวิธี อธิบายเพิ่มเติมได้ว่า ภายในหนึ่งคำเกิดรูปแปรเสียงย่อย 2 รูปแปร คือ แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม ซึ่งเป็นข้อมูลภาษาที่น่าสนใจอย่างมาก ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลทางภาษาศาสตร์เพิ่มเติม พบแง่มุมการศึกษาด้านไวยากรณ์ โดย Chomsky (1964) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ไวยากรณ์บัญญัติ (prescriptive grammar) เป็นการใชภาษาที่จำเป็นต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และ

ไวยากรณ์พรรณนา (descriptive grammar) เป็นรูปภาษาที่ถูกนำมาใช้ในชีวิตจริง ผู้ใช้ภาษาได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามลักษณะของตนโดยไม่ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และเกิดการใช้อย่างแพร่หลายในชีวิตประจำวัน (Fromkin, 2000) ซึ่งลักษณะการแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทย เป็นลักษณะการใช้ภาษาตามไวยากรณ์พรรณนา ดังนั้น ส่งผลให้ในปัจจุบันคำเหล่านี้ (1) สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ไม่มีถูกหรือผิด และยังคงความหมายเดิม อย่างไรก็ตามคำบางคำไม่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ถ้าหากออกเสียงแตกต่างไปจากเสียงมาตรฐานที่กำหนดไว้จะถือว่าเป็นการออกเสียงผิด เช่น

(2) ก.	[rot.faj]	*[rot.tʰàʔ.faj]
	รถไฟ	รถไฟ
ข.	[mê:t.ta:]	*[mê:t.tàʔ.ta:]
	เมตตา	เมตตา
ค.	[pʰon.la.ma:j]	*[pʰon.ma:j]
	ผลไม้	ผลไม้
ง.	[râ:t.teʰa.ka:n]	*[râ:t.ka:n]
	ราชการ	ราชการ

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น ในมุมมองของสัทศาสตร์จะสนใจวิเคราะห์ว่าเป็นการเพิ่มเสียงพยัญชนะต้นและสระ หรือเป็นการคัดลอกเสียง (reduplication) (Fromkin, 2000) ของพยัญชนะท้ายของพยางค์แรก ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สอง หรือเป็นการแทรกเสียงสระในการออกเสียง (CV epenthesis) แม้ว่าภายในรูปเขียนจะไม่มีแทรกสระเข้าไป (an augmented syllable) แต่จากการตั้งข้อสังเกต ผู้วิจัย พบว่า ในบริบทที่ต่างกันจะมีการออกเสียงต่างกัน เช่น

- (3) แม่ถามลูกสาวว่า “วันนี้แม่จะไปมศวต้องลงรถไฟฟ้าใต้ดินสถานีไหนนะ”
 ลูกสาวตอบว่า “เพชรบุรี [pʰét.bùʔ.ri:] แม่รอฟังนะ เขาจะประกาศว่า
 สถานีต่อไป เพชรบุรี [pʰét.teʰa.bùʔ.ri:]”

จากข้อมูลภาษา (3) จะเห็นได้ว่า คำว่า เพชรบุรี มีการออกเสียง 2 แบบ คือ [p^hét.bù[?].ri:] และ [p^hét.te^ha.bù[?].ri:] ซึ่งเกิดจากบริบทที่แตกต่างกันของผู้พูด กล่าวคือ บริบทการพูดทั่วไปในชีวิตประจำวันจะแตกต่างจากบริบทการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการ ดังตัวอย่างข้อมูลภาษาข้างต้น การออกเสียงคำว่า เพชรบุรี ของลูกสาวเมื่อตอบคำถามของแม่มีการออกเสียงแตกต่างจากการออกเสียงของผู้ประกาศสถานีบนรถไฟฟ้าใต้ดิน ซึ่งเป็นบริบทที่เป็นทางการมากกว่า ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงของผู้พูด โดยเน้นศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคม

จากการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม ผู้วิจัย พบว่า บริบทการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษามีส่วนเกี่ยวข้องกับการแปรของภาษา กล่าวคือ ในบริบทที่เป็นทางการผู้ใช้ภาษาจะมีความระมัดระวังในการออกเสียงทำให้พยายามออกเสียงให้เหมาะสมกับบริบทมากที่สุด เช่นในงานวิจัยของ Labov (1972) ที่ศึกษาการแปรเสียง /r/ ตามตัวแปรวัจนลีลา โดยแบ่งวัจนลีลาออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ แบบกันเอง แบบระมัดระวัง แบบอ่านบทความ แบบอ่านรายการ และแบบอ่านคำคู่เทียบเสียง และได้จัดประเภทวัจนลีลาออกเป็น 2 แบบ คือ วัจนลีลาแบบเป็นทางการ และ วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ โดยจัดให้แบบกันเองเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และ 4 ประเภทที่เหลือเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการเรียงระดับจากต่ำไปสูง ตามลำดับ ผลการศึกษาพบความถี่ในการออกเสียง /r/ มากขึ้น เมื่อวัจนลีลาที่มีเป็นทางการมากขึ้น เนื่องจากผู้บอกภาษาคำนึงถึงความถูกต้องของรูปภาษาตามหลักเกณฑ์ ดังนั้น จากงานวิจัยของ Labov (1972) แสดงให้เห็นว่า วัจนลีลาที่เป็นทางการส่งผลให้ผู้ใช้ภาษาตระหนักคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้รูปแปรเสียง ฉะนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้บอกภาษาอาจเลือกออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามความเหมาะสมกับวัจนลีลา ในตัวอย่างสถานการณ์ที่เป็นทางการ เช่น การรายงานข่าว ผู้ประกาศข่าวมักพูดโดยใช้คำที่เป็นทางการและจำเป็นต้องมีการออกเสียงคำให้ถูกต้องชัดเจน ทำให้มักมีการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เช่นคำว่า คุณประโยชน์ มักจะออกเสียงว่า [k^hun.na.prà[?].jò:t] ซึ่งแตกต่างจากการออกเสียงหากผู้ใช้ภาษาอยู่ในบริบทที่ไม่เป็นทางการหรือเป็นการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน มักออกเสียงว่า [k^hun.prà[?].jò:t] แสดงถึงการตัดเสียงบางส่วนของคำออก (clipping) (Aronoff & Fudeman, 2011) เพื่อสะดวกต่อการสื่อสารที่เน้นความรวดเร็วในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านวัจนลีลาของผู้ใช้ภาษา เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยความเป็นทางการและไม่เป็นทางการในบริบทการใช้ภาษาของผู้พูดที่อาจมีผลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรเสียงผ่านการวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมอื่น ได้แก่ ด้านอายุ และ ระดับการศึกษาว่ามีผลต่อการแปรในการออกเสียงหรือไม่ เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า

อายุอาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแบบเสียงของผู้ใช้ภาษา กล่าวคือ ในกลุ่มคนที่มีช่วงอายุ 20-30 ปี มักมีพฤติกรรมคล้ายตามความนิยมของสังคม กลุ่มเพื่อนหรือการพูดที่สั้นกระชับ (ประณต คำฉิม, 2562) ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า ลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่อยู่ในช่วงวัยนี้อาจส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจในการเลือกใช้รูปแบบภาษาเฉพาะตนมากกว่าการคำนึงความเหมาะสมกับบริบทแวดล้อม ในทางกลับกัน วัยผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 40-60 ปี เป็นวัยที่มีความรับผิดชอบมากขึ้นจากหน้าที่การงานทำให้เลือกใช้รูปแบบภาษาผ่านการคำนึงถึงบริบทแวดล้อมมากกว่าในทุกบริบทแตกต่างจากวัยรุ่น ส่วนตัวแปรการศึกษา ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจวิธีการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การใช้รูปแบบภาษาของแต่ละคนอาจเป็นผลจากพื้นฐานทางการศึกษาที่ได้รับมาก่อนหน้า

อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้รูปแบบภาษาดูเหมือนมีความคล้ายตามบริบทแวดล้อมที่เกิดขึ้น แม้ว่าจะมีปัจจัยทางสังคมอื่นกำหนด อย่างเช่น การรายงานข่าว ซึ่งเป็นบริบทที่เป็นทางการ และผู้ประกาศข่าวส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 20-40 ปี แต่มีการเลือกใช้รูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับบริบทในการรายงานข่าว จึงเป็นเรื่องน่าสนใจสำหรับผู้วิจัยที่จะทำการศึกษากการแปรเสียงตามแนวภาษาศาสตร์สังคมตามปัจจัยทั้ง 3 ด้าน คือ อายุ ระดับการศึกษา และวัจนลีลา รวมถึงศึกษาความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างปัจจัยทั้ง 3 ด้าน จากการเลือกใช้รูปแบบเสียงของผู้บอกภาษา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยตามปัจจัยทางสังคมด้านอายุที่แตกต่างกัน
2. เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยตามปัจจัยทางสังคมด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน
3. เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยตามปัจจัยด้านวัจนลีลาที่แตกต่างกัน คือ วัจนลีลาแบบเป็นทางการ และ วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ขอบเขตของงานวิจัย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะคำในภาษาไทยที่มีการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ซึ่งสามารถออกเสียงได้ 2 แบบ และความหมายคงเดิม โดยคัดเลือกจากคำที่ปรากฏการใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน 10 อันดับแรก จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) ได้แก่

1. กลวิธี	[kon.wíʔ.thi:]	~	[kon.la.wíʔ.thi:]
2. คุณประโยชน์	[k ^h un.pràʔ.jò:t]	~	[k ^h un.na.pràʔ.jò:t]
3. จิตวิทยา	[tɛit.wít.tha.ja:]	~	[tɛit.ta.wít.tha.ja:]
4. ปรัชญา	[pràt.ja:]	~	[pràt.tɛ ^h a.ja:]
5. ปรัชญาการณ	[pra:.kòt.ka:n]	~	[pra: .kòt.ta.ka:n]
6. เพชรบุรี	[p ^h ét.bùʔ.ri:]	~	[p ^h ét.tɛ ^h a.bùʔ.ri:]
7. มนุษยสัมพันธ์	[ma.nút.sâm.p ^h an]	~	[ma.nút.sa.ja.sâm.p ^h an]
8. ศีลธรรม	[sǐ:n.t ^h am]	~	[sǐ:n.la.t ^h am]
9. สัปดาหี	[sàp.da:]	~	[sàp.pa.da:]
10. อุดมการณ	[ùʔ.dom.ka:n]	~	[ùʔ.dom.ma.ka:n]

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้
 - 1.1 อายุของผู้บอกภาษา
 - 1.1.1 20-30 ปี
 - 1.1.2 40-50 ปี
 - 1.1.3 60 ปีขึ้นไป
 - 1.2 ระดับการศึกษา
 - 1.2.1 ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี
 - 1.2.2 ระดับการศึกษาปริญญาตรี
 - 1.2.3 ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

¹ คำบางคำมักถูกใช้ในบริบทที่ค่อนข้างจำกัด เช่น คำว่า สัปดาหี มักปรากฏการใช้ในบริบทที่เป็นทางการมากกว่าการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน แต่เมื่อนำไปตรวจสอบการปรากฏจากคลังข้อมูลภาษาไทยพบการปรากฏในความถี่สูง ส่งผลให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า คำที่ถึงแม้จะถูกใช้ในบริบทที่จำกัดแต่ยังคงน่าสนใจสำหรับการนำมาศึกษาการแปรเสียงย่อยภายในงานวิจัยนี้

1.3 วจนลีลา

1.3.1 วจนลีลาแบบเป็นทางการ

1.3.2 วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV

ความสำคัญของงานวิจัย

1. ให้ความรู้และการวิเคราะห์การแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทย ตามปัจจัยทางภาษาศาสตร์สังคมแก่ผู้ที่สนใจศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์
2. ให้ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีที่สำคัญในภาษาศาสตร์สังคมด้านอายุ การศึกษา และ วจนลีลาที่มีผลต่อการแปรเสียง และผลที่ได้ยังส่งเสริมทฤษฎีเหล่านั้นด้วย
3. แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงของภาษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

การแปรเสียง (Phonological variation) หมายถึง คำในภาษาไทยที่เกิดการแปรเสียง 2 รูปแบบ ภายในคำเดียวกัน คือ มีการแทรกพยางค์ CV หรือ ไม่มีการแทรกพยางค์ CV และความหมายคงเดิม โดยคำที่มีการแทรกพยางค์ CV เช่น คุณประโยชน์ ออกเสียงว่า [k^hun.na.pràʔ.jò:t] และ คำที่ไม่มีการแทรกพยางค์ CV เช่น คุณประโยชน์ ออกเสียงว่า [k^hun.pràʔ.jò:t]

วจนลีลา (style) หมายถึง บริบทที่สำคัญของผู้พูดที่ส่งผลต่อการเลือกใช้รูปภาษา ซึ่งรูปแบบของวจนลีลาส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการสูง (most formal) ไปจนถึงการใช้ภาษาที่มีความเป็นกันเองสูง (most casual) (Coupland, 2011) โดยในงานวิจัยนี้จะแบ่งวจนลีลาออกเป็น 2 แบบ คือ **วจนลีลาแบบเป็นทางการ** ศึกษาผ่านการใช้เครื่องมือรายการคำ (word lists) และ **วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ** ศึกษาผ่านการใช้เครื่องมือการสนทนาถาม-ตอบ

กรอบแนวคิดในงานวิจัย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสังคม โดยใช้กรอบทฤษฎีของ Penelope Eckert (1998) และ Janet Holmes (2013) ในการวิเคราะห์ด้านอายุ และในการวิเคราะห์ปัจจัยทางวจนลีลา ผู้วิจัยใช้กรอบทฤษฎีของ Nikolas Coupland (2011)

คำถามในงานวิจัย

1. อายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง
2. ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง
3. วรรณลีลาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยทางสังคมด้านอายุที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 20 - 30 ปี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 40 - 50 ปี มีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด
2. ปัจจัยทางสังคมด้านระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในขณะที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด
3. ปัจจัยทางสังคมด้านวรรณลีลาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำที่แตกต่างกัน คือ ในวรรณลีลาที่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV มาก ในทางกลับกัน วรรณลีลาที่ไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV น้อยถึงน้อยที่สุด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษจากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
เสนอตามหัวข้อดังนี้

1. การแปรภาษา
2. วจนลีลา
3. ปัจจัยทางสังคมและวจนลีลาที่ส่งผลต่อการแปรภาษา

การแปรภาษา

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการแปรภาษา โดยแบ่งการอธิบายออกเป็น 4 ส่วน ส่วนแรก
คือ การลงรายการศัพท์ ส่วนที่ 2 คือ การเปลี่ยนแปลง 3 ระยะ ของงานวิจัยด้านรูปแปรภาษา
(Wardhaugh & Fuller, 2015) ส่วนที่ 3 คือ ลักษณะการแปรเสียง และส่วนที่ 4 คือ วิธีการเก็บ
ข้อมูลการแปรเสียง (Gordon, 2007) ซึ่งข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาข้อมูลเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อ
การวิจัยในครั้งนี้

2.1.1 การลงรายการศัพท์

จากการศึกษาข้อมูลคำภาษาไทยที่เกิดการแปรเสียงอิสระ กล่าวคือ ภายในหนึ่งคำ
สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ คือ แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม ผู้วิจัยได้
รวบรวมคำศัพท์ที่เกิดการแปรเสียงลักษณะข้างต้นเพื่อนำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ อ่างจากการ
ตรวจสอบจำนวนการปรากฏของคำที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ จากคลังข้อมูลภาษาไทย
แห่งชาติ (Thai National Corpus) ที่ปรากฏมากที่สุด ทั้งหมด 10 คำ² ได้แก่

[kon.wíʔ.thi:]	~	[kon.la.wíʔ.thi:]
กลวิธี		กลวิธี
[k ^h un.pràʔ.jò:t]	~	[k ^h un.na.pràʔ.jò:t]
คุณประโยชน์		คุณประโยชน์
[teit.wít.thá.ja:]	~	[teit.ta.wít.thá.ja:]
จิตวิทยา		จิตวิทยา

² เรียงตามตัวอักษร ก-ฮ มิได้เรียงตามความถี่

[prət.ja:]	~	[prət.te ^h a.ja:]
ปรัชญา		ปรัชญา
[pra:.kòt.ka:n]	~	[pra:.kòt.ta.ka:n]
ปรากฏการณ์		ปรากฏการณ์
[p ^h ét.bù?ri:]	~	[p ^h ét.te ^h a.bù?ri:]
เพชรบุรี		เพชรบุรี
[ma.nút.sâm.p ^h an]	~	[ma.nút.sa.ja.sâm.p ^h an]
มนุษย์สัมพันธ์		มนุษย์สัมพันธ์
[sí:n.t ^h am]	~	[sí:n.la.t ^h am]
ศีลธรรม		ศีลธรรม
[sàp.da:]	~	[sàp.pa.da:]
สปดาห์		สปดาห์
[ù?.dom.ka:n]	~	[ù?.dom.ma.ka:n]
อุดมการณ์		อุดมการณ์

จากรายการคำศัพท์ข้างต้น ผู้วิจัยนำคำศัพท์ทั้งหมดไปตรวจสอบผ่านพจนานุกรมภาษาไทยเพื่อยืนยันว่าภายในหนึ่งคำสามารถออกเสียงได้หลายรูปแบบจริง ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะตรวจสอบกับพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ผลที่ได้ คือ ภายในหนึ่งคำเกิดการแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ จริง โดยเป็นไปในลักษณะการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV และคงความหมายเดิม และตรวจสอบผ่านการสอบถามผู้ใช้ภาษา จำนวน 10 คน เนื่องจากคำว่าเพชรบุรี เป็นชื่อเฉพาะทำให้ไม่มีการบัญญัติการออกเสียงภายในพจนานุกรม ผู้วิจัยจึงเลือกตรวจสอบผ่านการสอบถามผู้ใช้ภาษาและพบการออกเสียง 2 แบบ จริง ในทางกลับกัน เมื่อผู้วิจัยนำคำเหล่านี้ไปตรวจสอบกับพจนานุกรมฉบับเก่ากว่า พ.ศ.2554 พบว่า คำบางคำมีการบัญญัติการออกเสียงเพียงแบบเดียวแตกต่างจากการบัญญัติการออกเสียงในพจนานุกรมฉบับใหม่ พ.ศ.2554 ดังนี้

ตารางเปรียบเทียบการบัญญัติการออกเสียงภายในพจนานุกรม ฉบับ พ.ศ.2525
ฉบับ พ.ศ.2544 และ ฉบับ พ.ศ.2554

ตาราง 1 เปรียบเทียบการบัญญัติการออกเสียงภายในพจนานุกรม พ.ศ.2525 พ.ศ.2544 และ
พ.ศ.2554

คำศัพท์	พจนานุกรม ฉบับ พ.ศ. 2525	พจนานุกรม ฉบับ พ.ศ.2544	พจนานุกรม ฉบับ พ.ศ.2554
กณวิธิ	[กนละวิธิ]	[กนละวิธิ]	[กนละวิธิ, กณวิธิ]
คุณประโยชน์	³	[คุณนะประโหยด]	[คุณนะประโหยด, คุณประโหยด]
จิตวิทยา	[จิตตะวิตตะยา]	[จิตตะวิตตะยา]	[จิตตะวิตตะยา, จิตวิตตะยา]
ปรัชญา	[ปฺรฺตฺยา, ปฺรฺตฺชะยา]	[ปฺรฺตฺยา]	[ปฺรฺตฺยา, ปฺรฺตฺชะยา]
ปรากฏการณ์	[ปรากฏกาน, ปรากฏตตะกาน]	[ปรากฏกาน]	[ปรากฏกาน, ปรากฏตตะกาน]
มนุษย์สัมพันธ์	[มะนุดสะยะสัมพันธ์, มะนุดสัมพันธ์]	[มะนุดสะยะสัมพันธ์]	[มะนุดสะยะสัมพันธ์, มะนุดสัมพันธ์]
ศีลธรรม	[สินทำ, สินละทำ]	[สินทำ]	[สินทำ, สินละทำ]
สัปดาห์	[สัปดาห์, สัปดาห์ปะดา]	[สัปดาห์]	[สัปดาห์, สัปดาห์ปะดา, สัปดาห์ะ]
อุดมการณ์	[อุดมมะกาน, อุดมกาน]	[อุดมมะกาน]	[อุดมมะกาน, อุดมกาน]

จากตารางการเปรียบเทียบระหว่างพจนานุกรม ฉบับเก่า พ.ศ. 2525 พ.ศ. 2544 และ
พจนานุกรม ฉบับใหม่ พ.ศ. 2554 ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการบัญญัติการออกเสียงในพจนานุกรม
ที่มีการปรับเปลี่ยน อย่างเช่น คำว่า คุณประโยชน์ จากการตรวจสอบผ่านพจนานุกรม ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 พบการบัญญัติการออกเสียงทั้งหมด 2 รูปแบบ คือ
[k^hun.pràʔ.jò:t]~[k^hun.na.pràʔ.jò:t] ซึ่งแตกต่างจากพจนานุกรมฉบับเก่า พ.ศ. 2544 ที่

³ ไม่ปรากฏการบัญญัติคำนี้ภายในพจนานุกรม พ.ศ.2525

มีการบัญญัติการออกเสียงเพียงแบบเดียว คือ [k^hun.na.pràʔ.jò:t] หรือ คำว่า สัปดาห์ จาก การตรวจผ่านพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 พบการบัญญัติการออกเสียง ทั้งหมด 3 รูปแบบ คือ [sàp.da:] [sàp.pa.da:] [sàp.da:.hàʔ] ซึ่งแตกต่างจากพจนานุกรม ฉบับเก่า พ.ศ. 2544 ที่มีการบัญญัติการออกเสียงเพียงแบบเดียว คือ [sàp.da:] จากการศึกษา เพิ่มเติม ผู้วิจัยพบคำอธิบายทางภาษาศาสตร์ภาษาไทยในแง่มุมนี้ผ่านงานของ จ่านง ทอง ประเสริฐ (2528) อธิบายว่า ลักษณะการออกเสียงคำในภาษาไทยเกิดการเปลี่ยนแปลง เนื่องจาก เมื่อกำนั้นถูกนำมาใช้ในชีวิตจริง ผู้ใช้ภาษาได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการออกเสียงไปตาม ลักษณะการออกเสียงของตน โดยมีได้คำนี้ถึงหลักการออกเสียงที่ตรงตามกฎเกณฑ์การออกเสียง ในภาษาไทย และเกิดการใช้อย่างแพร่หลายในภาษาพูดในชีวิตประจำวันจนทำให้เกิดการบัญญัติ การออกเสียงรูปแบบอื่นขึ้นในภายหลัง (จ่านง ทองประเสริฐ, 2528)

การศึกษาลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางภาษาข้างต้น สอดคล้องกับข้อมูลทาง ภาษาศาสตร์จากการศึกษาของ Chomsky (1964) กล่าวถึงลักษณะทางไวยากรณ์ถูกแบ่ง ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ไวยากรณ์บัญญัติ (prescriptive grammar) คือ การใช้ภาษาที่จำเป็นต้อง ตรงตามหลักไวยากรณ์ทุกประการจึงจะนับว่าเป็นการใช้ภาษาที่ถูกต้อง สามารถยอมรับได้ แต่ถ้า หากรูปภาษาที่ผิดไปจากหลักไวยากรณ์จะถือว่าเป็นการใช้ภาษาที่ผิด ไม่สามารถยอมรับได้ ทฤษฎีภาษาศาสตร์ในระยะแรกจึงเป็นเหมือนกฎบังคับ (linguistics as law) และ ไวยากรณ์ พรรณนา (descriptive grammar) เป็นลักษณะการใช้ภาษาที่พบในชีวิตจริงทุกรูปแบบของ การสื่อสาร ไม่มีการตัดสินรูปภาษาที่ถูกหรือผิดถึงแม้ว่าจะไม่เป็นตามหลักไวยากรณ์ ถ้าหาก สามารถใช้สื่อสารเข้าใจและเจ้าของภาษายอมรับ รูปภาษานั้นจะถือว่าเป็นลักษณะรูปภาษาที่ สามารถใช้สื่อสารในสังคมได้ ซึ่งเป็นกฎบรรทัดฐานของภาษา (normative rules) เพราะภาษาเป็น สิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงและเกิดรูปแบบใหม่ขึ้นได้ในขณะภาษายังมีผู้ใช้อยู่ จึงเป็นเรื่องปกติที่ ภาษาจะถูกใช้ในรูปแบบต่างๆและส่งผลให้เกิดการบัญญัติไวยากรณ์อีกลักษณะหนึ่งขึ้น (Fromkin, 2000) โดยในภาษาไทยสามารถรับรู้การบัญญัติรูปเสียงที่สามารถใช้ได้ของคำใดคำ หนึ่งจากการตรวจสอบผ่านพจนานุกรมภาษาไทย ซึ่งในปัจจุบันคำบางคำเกิดการบัญญัติการออก เสียงมากกว่าหนึ่งรูปแบบภายในพจนานุกรมฉบับใหม่ดังที่กล่าวมาข้างต้น

ฉะนั้น ในงานวิจัยนี้ รูปแปรเสียงที่เกิดในลักษณะการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ดังรายการคำที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาข้างต้น จึงเป็นลักษณะการออกเสียงตามไวยากรณ์แบบ พรรณนา (descriptive grammar) ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการออกเสียงของผู้พูดทำ ให้เกิดรูปแบบแปรเสียงอิสระและเกิดการใช้อย่างแพร่หลายในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ส่งผลให้ใน

ปัจจุบันคำบางคำสามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ไม่มีถูกหรือผิด และยังคงความหมายเดิม ข้อมูลข้างต้นจึงนำมาสู่ความสนใจของผู้วิจัยที่จะศึกษาการแปรเสียงอิสระภายในงานวิจัยนี้ เพื่อวิเคราะห์การเลือกออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ภายในคำภาษาไทยของผู้พูดผ่านแง่มุมทางภาษาศาสตร์สังคมตามปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา และวัจนลีลา ที่แตกต่างกัน

2.1.2 การเปลี่ยนแปลง 3 ระยะ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการแปรภาษาผ่านงานของ Wardhaugh และ Fuller (2015) ที่อธิบายการเปลี่ยนแปลง 3 ระยะ ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแปรภาษาเพื่อคุณภาพรวมของงานวิจัยด้านการแปรภาษา ดังนี้

1) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงระยะแรก

ในงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแปรภาษาในระยะแรกจะเกี่ยวข้องกับลักษณะทางสังคม เช่น ชนชั้นทางสังคม อายุ เชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ และ เพศ ที่มีอิทธิพลต่อการแปรภาษาดังตัวอย่างงานวิจัยต่อไปนี้

งานวิจัยของ Fischer (Fischer, 1958, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.170-172) แสดงให้เห็นถึงงานวิจัยในช่วงแรกเกี่ยวข้องกับรูปแปรทางด้านเพศ โดย Fischer ได้ศึกษาการออกเสียง /n/ ในกลุ่มเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายที่อาศัยอยู่ที่นิวอิงแลนด์ สังเกตการออกเสียงระหว่างรูปแปร -ing [ŋ] และ -in' [n] เช่นในคำว่า singing โดยใช้วิธีการทำแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการมาก ใช้วิธีการสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการรองลงมา และ สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการพูดคุยทั่วไปในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เด็กทำก่อนหน้านี้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการมาก เด็กผู้หญิงจะมีการออกเสียง -ing [ŋ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เป็นมาตรฐานมากกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ Fischer ได้เปรียบเทียบการใช้รูปแปร -ing [ŋ] และ -in' [n] กับเด็กผู้ชาย 2 กลุ่ม ได้แก่ เด็กผู้ชายที่เป็นแบบอย่าง คือ มีระเบียบวินัย เชื่อฟังเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (model boy) และ เด็กผู้ชายที่เป็นเด็กดื้อซน ชอบทำในสิ่งที่เป็นข้อห้าม (typical boy) พบว่า เด็กผู้ชายที่เป็นแบบอย่างพบอัตราการใช้รูปแปรมาตรฐาน -ing [ŋ] มากกว่ารูปแปร -in' [n] แตกต่างจากเด็กผู้ชายที่เป็นเด็กดื้อซนพบอัตราการใช้รูปแปร -in' [n] มากกว่ารูปแปร -ing [ŋ] และในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการมาก เด็กผู้ชายที่เป็นแบบอย่างใช้รูปแปรมาตรฐาน -ing [ŋ] และจะใช้รูปแปร -in' [n] เพิ่มขึ้นเมื่อสถานการณ์ลดความเป็นทางการลง นอกจากนี้ ในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการ หากเด็กมีความรู้สึกผ่อนคลายในการใช้ภาษา

พวกเขามักมีการใช้รูปแปร -in' [n] โดยเฉพาะในกลุ่มคำกริยาที่เป็นคำศัพท์ที่พบในชีวิตประจำวัน เช่นคำว่า hitting, chewing, swimming มากกว่าพบในการใช้คำศัพท์ที่เป็นทางการ

Fischer สรุปว่า การเลือกใช้รูปแปรภาษาจะมีความสัมพันธ์กับเพศ ลักษณะเฉพาะแต่ละบุคคล และอารมณ์ในการสื่อสาร (mood) ของผู้พูด รวมไปถึงลักษณะการสนทนาที่มีความเป็นทางการหรือการใช้คำศัพท์ที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง

ต่อมาในงานวิจัยของ Labov (1966) และ Trudgill (1974) (Labov, 1966; & Trudgill, 1974, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.172-177) ได้ศึกษาตัวแปรด้านการออกเสียงที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมด้านชนชั้นทางสังคม อายุ เพศ และ วจนลีลา โดย Labov ศึกษาการออกเสียง /r/ ของคนที่อาศัยอยู่ในนิวยอร์ก ด้วยการเก็บข้อมูลจากพนักงานที่ทำงานในห้างสรรพสินค้าที่มีระดับแตกต่างกัน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลาง และ ระดับล่าง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นการออกเสียงที่แปรไปตามชนชั้นทางสังคมและระดับความเป็นทางการ คือ ในห้างสรรพสินค้าที่อยู่ในระดับสูงพนักงานจะมีการตระหนักถึงการออกเสียง /r/ มากกว่าในห้างสรรพสินค้าลำดับถัดลงมา โดยเฉพาะในห้างสรรพสินค้าระดับล่าง พนักงานมีการตระหนักถึงการออกเสียง /r/ น้อยมาก โดยวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากจะทำให้มีการตระหนักถึงการออกเสียง /r/ มากขึ้น และในตัวแปรอายุ พนักงานที่เป็นผู้ที่มีอายุในห้างสรรพสินค้าระดับสูงจะมีการออกเสียง /r/ น้อยกว่าพนักงานที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งตรงข้ามกับห้างระดับล่างที่ระดับการออกเสียง /r/ จะเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุ

ในงานวิจัยของ Trudgill (Trudgill, 1974, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.175-177) ศึกษาการแปรในการออกเสียงที่มีความเกี่ยวข้องกับชนชั้นทางสังคมและระดับความเป็นทางการเช่นเดียวกับ Labov ซึ่ง Trudgill ศึกษาการออกเสียง /ŋ/, /t/ และ /h/ พบว่า ในชนชั้นสูงจะมีการออกเสียงรูปแปร [ŋ], [t] และ [h] มากกว่ารูปแปร [n], [ʔ] และ ไม่ออกเสียง [h] ที่ส่วนใหญ่พบในการออกเสียงในชนชั้นแรงงาน นอกจากนี้ Trudgill ยังแสดงให้เห็นถึงปัจจัยทางด้านเพศที่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียงที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้หญิงจะมีการออกเสียง [ŋ] มากกว่าผู้ชาย ส่วนปัจจัยทางด้านวจนลีลา พบว่า ระดับชนชั้นทางสังคมที่ต่ำจะมีการใช้รูปแปรที่ไม่เป็นมาตรฐานมากกว่าชนชั้นทางสังคมระดับอื่น นอกจากนี้ วจนลีลายังมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ภาษา เช่น ในชนชั้นสูงจะมีการใช้ภาษาที่เป็นทางการและมีมาตรฐานมาก และมักจะหลีกเลี่ยงการออกเสียงที่ผิดมาตรฐาน เช่น การออกเสียง [n] แทนเสียง [ŋ] แต่เมื่ออยู่ในชนชั้นทางสังคมที่ต่ำลงจะมีการใช้ภาษาที่เป็นทางการน้อยลง เช่น ในชนชั้นแรงงานระดับล่างมักมีการใช้ภาษาในลักษณะที่เป็นภาษาพูด โดยมีได้สนใจความเป็นมาตรฐานของภาษา

นอกจากงานวิจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังพบการศึกษาความแตกต่างในการใช้รูปแบบการเขียนที่สัมพันธ์กับชนชั้นทางสังคม เช่น งานวิจัยในเมืองดีทรอยต์ของ Wolfram (Wolfram, 1969, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.177-180) พบว่า ผู้ใช้ภาษาที่อยู่ในชนชั้นสูงมักจะหลีกเลี่ยงการใช้รูปแบบการเขียน ส่วนผู้ที่อยู่ในชนชั้นทางสังคมที่ต่ำลงมาจะพบรูปแบบการเขียนที่ซับซ้อนมากขึ้น อย่างไรก็ตามเราไม่สามารถยืนยันรูปแบบการเขียนที่แน่นอนของผู้ที่อยู่ในแต่ละชนชั้น เนื่องจากไม่มีชนชั้นไหนที่ใช้รูปแบบการเขียนเพียงรูปแบบเดียว นอกจากนี้ Wolfram ยังเก็บข้อมูลการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ของคนผิวดำและคนผิวขาวในเมืองดีทรอยต์ ทั้งหมด 60 คน แบ่งออกเป็นคนผิวดำชนชั้นสูง ชนชั้นกลาง และ ชนชั้นแรงงานจำนวน 48 คน แบ่งตามปัจจัยทางสังคม คือ ด้านเพศ แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง จำนวนละ 2 คน ในแต่ละช่วงอายุ 10-12 ปี 14-17 ปี และ 30-55 ปี และเก็บข้อมูลจากคนผิวขาวชนชั้นสูงจำนวน 12 คน แบ่งตามปัจจัยทางสังคมเหมือนกับคนผิวดำ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ชนชั้นทางสังคมเป็นตัวแปรสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับความแตกต่างในการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นคนผิวดำหรือคนผิวขาว ในแต่ละชนชั้นทางสังคม เพศหญิงมักมีการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการมากกว่าเพศชาย ผู้สูงอายุมักมีการใช้ภาษาที่ไม่มีมาตรฐานมากกว่าวัยที่อายุน้อยกว่า และ วัจนลีลาที่มีความเป็นทางการจะมีรูปแบบการเขียนที่เป็นมาตรฐานมากกว่า

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงการเกิดรูปแบบภาษาที่มีความใกล้เคียงกันจากผู้ที่อยู่ในชนชั้นทางสังคมที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งพบในการวิจัยของ Macaulay (Macaulay, 1977, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.180-181) โดยศึกษาการแปรจากการออกเสียงสระในคำเช่น hit, school, hat, now และการแปรจากการปรากฏเสียงหยุดแทนที่เสียง [t] ในคำเช่น better, get จากกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในเมืองกลาสโกว์ ประเทศสกอตแลนด์ ทั้งหมด 48 คน เป็นผู้ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น อายุ 10 ปี และ 15 ปี กลุ่มละ 16 คน แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่าๆกันในแต่ละกลุ่ม และจัดแบ่งออกเป็น 4 ชนชั้น ตามอาชีพของผู้ปกครองของเด็กที่จะมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา คือ ผู้เชี่ยวชาญและผู้บริหาร พนักงานบริษัท ผู้ที่มีวิชาชีพ และ ผู้ที่กึ่งมีฝีมือและไม่มีวิชาชีพ โดย Macaulay พบความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างการแปรและชนชั้นทางสังคม คือ 2 ชนชั้นทางสังคมที่อยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีวิชาชีพ และ ผู้ที่กึ่งมีฝีมือและไม่มีวิชาชีพ จะมีการใช้ภาษาที่เหมือนกัน ในขณะที่ชนชั้นทางสังคมระดับสูง ได้แก่ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและผู้บริหาร และระดับกลาง ได้แก่ กลุ่มพนักงานบริษัท จะใช้ภาษาแตกต่างกัน ซึ่งจะเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนในเพศหญิงระหว่างกลุ่มพนักงานบริษัทกับผู้ที่มีวิชาชีพ ถึงแม้กลุ่มชนชั้นที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกันจะมีลักษณะการใช้ภาษาที่คล้ายกัน แต่อย่างไรก็ตามภายในแต่ละชนชั้นจะมี

ลักษณะรูปภาพเฉพาะของตน ส่วนตัวแปรอายุ พบว่า เป็นไปในลักษณะเดียวกับชนชั้นทางสังคม กล่าวคือ ผู้ที่มีช่วงอายุใกล้เคียงกันจะใช้รูปภาพคล้ายกัน และจะปรากฏการใช้รูปภาพแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างผู้ที่มีช่วงอายุต่างกันมาก แต่ในแต่ละช่วงอายุจะมีรูปแบบภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะช่วงอายุนั้นๆ

อย่างไรก็ตามได้มีข้อโต้แย้งเรื่องรูปแปรทางภาษา โดยในงานวิจัยของ Wolfram และ Fasold (Wolfram; & Fasold, 1974, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015: 181- 182) แสดงให้เห็นว่ามีข้อจำกัดมากกว่าตัวแปรอายุและชั้นทางสังคมที่ส่งผลต่อการเกิดรูปแปร ในการศึกษาการไม่ออกเสียงหยุดพยางค์สุดท้าย (final stops) ในคำควบกล้ำที่มีเสียง /d/ เช่นคำว่า cold จากการพูดของคนผิวดำในวอชิงตัน ดี. ซี. พบว่า การไม่ออกเสียงหยุดส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นเมื่อเสียงหยุดปรากฏนำหน้าเสียงที่ไม่ใช่เสียงสระมากกว่าปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะเสียงก้อง (sonorant) เช่น พยัญชนะที่เกิดจากเสียงที่ปล่อยลมออกทางจมูก (nasal) หรือเสียง // เป็นเหตุให้เกิดข้อจำกัดในการออกเสียง 2 ข้อ คือ การปรากฏก่อนเสียงที่ไม่ใช่สระ และการปรากฏหลังพยัญชนะเสียงก้อง โดยจะแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล นอกเหนือจากนี้ ข้อจำกัดทางภาษาอาจเกิดจากปัจจัยทางภาษาด้านการออกเสียงและด้านไวยากรณ์ เช่น ในงานวิจัยของ Wolfram (Wolfram, 1969, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.182-183) แสดงสถานการณ์การไม่ออกเสียงหยุดในคำควบกล้ำ (clusters) ของผู้พูดผิวดำในเมืองดีทรอยต์ เช่น เสียง /d/ ในคำว่า cold ไม่ได้แสดงถึงหน้าที่ทางไวยากรณ์แต่เป็นเพียงหน่วยเสียงหนึ่งที่ประกอบในคำ แตกต่างจากเสียง /d/ ที่ปรากฏในคำว่า burned จะเป็นส่วนประกอบของหน่วยคำ -ed ที่มีความหมายเป็นตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์แสดงถึงความเป็นอดีต จากการศึกษา Wolfram พบว่า ภาษาอังกฤษจะมีข้อจำกัดในการออกเสียง ลำดับแรก คือ การปรากฏนำหน้าสระหรือพยัญชนะ ซึ่งการปรากฏนำหน้าสระจะมีข้อห้ามไม่ให้มีการออกเสียงคำควบกล้ำ (cluster simplification) ในทุกรูปแบบ และจำเป็นต้องปรากฏก่อนพยัญชนะที่เป็นไปตามกฎคำควบกล้ำ ข้อจำกัดที่สอง คือ การปรากฏในฐานะหน่วยคำ -ed ทำยคำ จะมีหลักการออกเสียงที่แตกต่างจากการเป็นหน่วยเสียงเดี่ยวๆ ในคำ เพราะจำเป็นต้องเป็นไปตามกฎทางไวยากรณ์ สามารถสรุปได้ว่า การไม่ออกเสียง [d] จะพบมากที่สุด เมื่อปรากฏตามหลังเสียงพยัญชนะและเสียง [d] ไม่สามารถแทนที่รูปไวยากรณ์ -ed เนื่องจากทำหน้าที่แตกต่างกัน และในรูปแบบการออกเสียงจะมีความแตกต่างไปตามชนชั้นและลักษณะทางสังคมของผู้ใช้ภาษา

ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับรูปแปรทางภาษาที่เกิดจากข้อจำกัดของการออกเสียงและลักษณะทางไวยากรณ์ ยังพบในงานวิจัยของ Sankoff และ Cedergren (Sankoff; & Cedergren, 1971, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.183) ศึกษาการแปรการออกเสียงและรูปทางไวยากรณ์ของ // ในเมืองมอนทรีออล ประเทศฝรั่งเศส พบว่า รูปแปรการออกเสียง // เป็นผลจากการออกเสียงและการปรากฏในรูปแบบทางไวยากรณ์ที่จำเป็นต้องปรากฏในคำสรรพนามเฉพาะบุคคลหรือคำสรรพนามที่ไม่ใช่บุคคล กล่าวคือ การออกเสียง // ที่แสดงถึงคำสรรพนามเฉพาะบุคคล เช่น 'he does' จะมีการออกเสียง 2 แบบ คือ [il fɛ] หรือ [i fɛ] และ 'he is' จะมีการออกเสียงเป็น [il e] หรือ [y e] กล่าวคือ ในคำสรรพนามเฉพาะบุคคลเมื่อเสียง // ตามด้วยพยัญชนะหรือ เสียงกึ่งสระจะไม่ออกเสียง แต่ถ้าตามด้วยสระจะมีการออกเสียง // ในบางครั้ง แต่เสียง // ในคำสรรพนามที่ไม่ใช่บุคคลจะไม่มีค่าหนึ่งถึงลักษณะของเสียงที่ปรากฏในตำแหน่งถัดมาตามลักษณะข้างต้น เช่น 'it's raining' [il pleut] หรือ 'there is/are' [il ya] จะมีการออกเสียง // แม้ว่า จะมีพยัญชนะหรือสระตามหลัง

นอกจากนี้ ในงานวิจัยของ Sankoff และ Vincent (Sankoff; & Vincent, 1977, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.183-184) ที่ศึกษาการใช้รูปแปร ne ที่ทำหน้าที่เป็นคำปฏิเสธ “ไม่” ในภาษาฝรั่งเศสเมืองมอนทรีออล พบอัตราการใช้น้อยมาก เช่นในประโยคที่ว่า je ne sais pas “ฉันไม่รู้” ผู้พูดพูดเพียง je sais pas ซึ่งส่วนใหญ่จะพบการใช้รูปแปร ne ในเพศหญิงและรูปแบบการใช้ภาษาที่เป็นทางการมากในภาษาฝรั่งเศส เช่น ภาษาเขียนหรือการพูดที่เป็นทางการ การศึกษารูปแปร ne จึงแสดงถึงปัจจัยทางไวยากรณ์และวัจนลีลา ในการศึกษาภาษาศาสตร์สังคม Poplack และ St. Amand (Poplack; & St.Amand, 2007, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.184) กล่าวว่า รูปแบบการใช้ ne “ไม่” นั้นเป็นตัวบ่งชี้ทางภาษาศาสตร์ที่มีความเป็นทางการและเป็นรูปแปรที่ยังมีการใช้อยู่ในปัจจุบันจากการได้รับอิทธิพลจากการใช้ภาษาของเพศหญิงที่มักแสดงถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่มีมาตรฐานและมีความระมัดระวังในการพูด

สรุปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในระยะแรก งานวิจัยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นทางสังคม เพศ อายุ ชาติพันธุ์ และ วัจนลีลา ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ภาษาหรือการแปรที่เกิดขึ้นในรูปแปรทางภาษาของผู้พูด โดยในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางด้านเพศแสดงให้เห็นว่า เพศหญิงจะมีการใช้ภาษาที่มีความเป็นมาตรฐานมากกว่าเพศชายที่อยู่ในชนชั้นทางสังคมและบริบททางสังคมที่เหมือนกัน ด้านอายุแสดงให้เห็นว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่มีอายุมากจะใช้ภาษาที่เป็นมาตรฐานมากกว่าผู้ที่

มีอายุน้อยกว่า และรูปแปรภาษามีความสัมพันธ์กับวัจนลีลา กล่าวคือ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการ ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้รูปแปรที่เป็นมาตรฐานมากกว่าวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ

2) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงระยะสอง

ในการศึกษาระยะที่สองยังคงเป็นการศึกษาปัจจัยทางสังคมของผู้พูด เช่น เพศ ชนชั้นทางสังคม แต่ให้ความสนใจในการศึกษารูปแปรภาษาที่แสดงถึงเครือข่ายทางสังคม ค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ถูกกำหนดเฉพาะแต่ละสังคม ดังตัวอย่างงานวิจัยต่อไปนี้

งานวิจัยของ Milroys (Milroys, 1980, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.185-186) ศึกษาการพูดของกลุ่มชนชั้นแรงงานจาก 3 เขตในเมืองเบลฟาสต์ที่อยู่ในไอร์แลนด์เหนือ คือ เขตเบลลีแมคคาร์เรต (Ballymacarrett) ซึ่งเป็นบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรแตสแตนต์ อยู่ทางตะวันออกของเมืองเบลฟาสต์ เป็นพื้นที่ที่มีอัตราการว่างงานของผู้ชายน้อยมากทำให้ผู้ชายค่อนข้างมีความสนิทสนมกันและมีความแตกต่างอย่างชัดเจนในการทำกิจกรรมระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เขตที่ 2 คือ แฮมเมอร์ (Hammer) เป็นบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ที่นับถือนิกายโปรแตสแตนต์เช่นเดียวกับเขตเบลลีแมคคาร์เรต แต่อยู่ทางตะวันตกของเมือง และเขตที่ 3 คือ โคลนาร์ด (Clonard) ตั้งอยู่ทางตะวันตกของเมืองเบลฟาสต์เช่นเดียวกับเขตแฮมเมอร์ แต่เป็นบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก ซึ่งกลุ่มคนในเขตแฮมเมอร์และโคลนาร์ดจะมีอัตราการว่างงานเยอะกว่ากลุ่มคนในเขตแรกทำให้ผู้ชายในทั้ง 2 กลุ่มคนข้างต้นมีความใกล้ชิดกันน้อยกว่าในเขตเบลลีแมคคาร์เรตและไม่มีรูปแบบความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างกิจกรรมของผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขตแฮมเมอร์และเขตโคลนาร์ดเป็นย่านที่มีการเกิดเครือข่ายสังคมของผู้ชายภายในกลุ่มน้อยกว่าเขตเบลลีแมคคาร์เรต จากการศึกษาพบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษาและเครือข่ายทางสังคม (social networks) กล่าวคือ ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นภายในผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกัน เพศเดียวกัน หรือชนชั้นทางสังคมเหมือนกัน ซึ่งในที่นี้ คือ สังคมในพื้นที่การทำงานของชนชั้นแรงงานที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบภาษาพูดในเมืองเบลฟาสต์พบเพียงในเขตเบลลีแมคคาร์เรตเท่านั้นที่ทำให้เห็นความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจนในการออกเสียงสระหรือในการออกเสียงคำที่มีหลายพยางค์ นอกจากนี้ จากการศึกษายังพบอัตราการใช้ภาษาถิ่นในผู้ชายมากกว่าผู้หญิง และจากการศึกษาข้อมูลเด็กผู้หญิงในเขตโคลนาร์ดพบการใช้รูปแปรภาษาถิ่นที่ส่งผลต่อค่านิยมการใช้ภาษาถิ่นในวงกว้าง

งานวิจัยของ Milroys (Milroys, 1980, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.187-188) แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของเครือข่ายทางสังคมภายในพื้นที่การทำงานในชนชั้นแรงงาน ซึ่งเป็นชนชั้นที่ใช้ภาษาถิ่น และเครือข่ายทางสังคมในรูปแบบเครือข่าย ซึ่งเป็นปัจจัยที่มี

อิทธิพลให้คนในกลุ่มใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสารระหว่างกันภายในกลุ่มเครือญาติหรือภายในครอบครัว ทำให้สามารถรักษาภาษาถิ่นไว้ได้ งานวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นถึงค่านิยมทางภาษา โดยเฉพาะภาษาถิ่น (vernacular norms) ที่มีความสัมพันธ์กับเครือข่ายทางสังคม

ในการศึกษารูปแปรที่เกิดจากปัจจัยทางด้านเพศในระยะเวลาที่สอง พบในงานวิจัยของ Cheshire (Cheshire, 1978, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.187-188) ที่ศึกษาตัวแปรการออกเสียง /s/ จากการอ่านของกลุ่มคน 3 กลุ่ม ที่มีสมาชิกทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง อายุ ระหว่าง 9-17 ปี ในประเทศอังกฤษ โดยรูปแปร /s/ ในการศึกษานี้จะหมายถึงหน่วยคำที่เติมเข้าข้างท้าย (suffix) ของคำกริยาในทุกคำสรรพนามบุรุษที่สาม ยกตัวอย่างเช่น you knows, we has, they calls ซึ่งจากการศึกษา พบว่า สมาชิกทุกกลุ่มมีการใช้รูปแบบที่ไม่เป็นมาตรฐานในการใช้คำกริยาที่ผิดไปจากหลักทางไวยากรณ์ เช่น การใช้คำกริยาระหว่าง do กับ does หรือ has กับ have มักพบการใช้ในลักษณะการเลือกใช้ he do มากกว่า he does ที่เป็นรูปแบบที่ถูกไวยากรณ์ และใช้ภาษาพูดมากกว่าการคำนึงถึงหลักไวยากรณ์ เช่น ในคำกริยา go, kill, boot, learn เมื่อปรากฏในประโยคที่ประธาน คือ I ซึ่งเป็นเอกพจน์จำเป็นต้องเติมหน่วยคำ -s เข้าข้างท้ายคำกริยานั้น แต่พบว่าสมาชิกทุกกลุ่มส่วนใหญ่ไม่มีการเติมหน่วยคำ -s เข้าข้างท้ายคำกริยานั้น

Cheshire แสดงให้เห็นถึงปัจจัยทางสังคมที่ทำให้เกิดรูปแปรที่หลากหลายขึ้น โดยลักษณะการพูดของผู้ชายจะมีรูปแปรภาษาที่ถูกควบคุมโดยวัฒนธรรมการสื่อสารระหว่างกลุ่มผู้ชายด้วยกัน ส่วนผู้หญิงมักมีการใช้ภาษาที่เป็นไปตามค่าของสังคมที่มีความเป็นมาตรฐานและเป็นทางการมากกว่าผู้ชาย (Cheshire, 1978, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.188)

นอกจากนี้ ในการเปลี่ยนแปลงระยะที่สองยังพบงานวิจัยที่บ่งบอกถึงปัจจัยทางด้านชนชั้นทางสังคมมีผลต่อการใช้รูปแปรภาษา เช่นในงานวิจัยของ Kiesling (Kiesling, 1998, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.188) ศึกษาการแปรของการออกเสียง /ŋ/ ในกลุ่มเพื่อนผู้ชายในมหาวิทยาลัย ในประเทศอังกฤษ โดยเก็บข้อมูลจากหลากหลายสถานการณ์ในการสื่อสารที่มีการออกเสียง -in' [ŋ] สัมพันธ์กับชนิดของกิจกรรม ได้แก่ การเข้าสังคม การสัมภาษณ์ การพบปะอย่างเป็นทางการ การอ่านออกเสียง โดย Kiesling กล่าวถึงผลที่พบในการเข้าสังคมและการพบปะอย่างเป็นทางการและพยายามเชื่อมโยงผลที่ได้เพื่ออธิบายรูปแบบพฤติกรรมการใช้ภาษาในกิจกรรมที่เหลือ จากการเก็บข้อมูล พบว่า อัตราการใช้ -in' [ŋ] ลดลงในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการมากขึ้น เห็นได้จากการใช้ภาษาที่แตกต่างกันระหว่างสถานการณ์สังคมที่เป็นกันเอง (casual socializing) กับการพบปะที่มีความเป็นทางการ ซึ่ง Kiesling สรุปว่า ในแต่ละบุคคลมีการออกเสียง -in' [ŋ] อยู่บ่อยครั้ง โดยรูปแปรของเสียง /ŋ/ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง

พฤติกรรมของชนชั้นแรงงานที่ถึงการทำงานหนัก การไม่เชื่อฟัง ความเป็นกันเอง ซึ่งพวกเขาแสดงออกผ่านการใช้ภาษา

งานวิจัยของ Eckert (Eckert, 1989, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp. 188-189) ที่ศึกษาวัยรุ่นในแถบชานเมืองในเมืองดีทรอยต์ เป็นงานวิจัยที่เก็บข้อมูลจากโรงเรียนของคนผิวขาวที่มีการแบ่งชนชั้นทางสังคมอย่างชัดเจน ซึ่ง Eckert ได้แบ่งลักษณะการใช้ภาษาออกเป็น 2 ประเภท คือ Jocks หมายถึงลักษณะการใช้ภาษาของผู้ที่อยู่ในชนชั้นกลาง และ Burnouts หมายถึงลักษณะการใช้ภาษาของผู้ที่อยู่ในชนชั้นแรงงาน

ลักษณะการใช้ภาษาระหว่าง Jocks และ burnouts มีความแตกต่างกัน คือ เด็กผู้หญิงชนชั้นแรงงานจัดเป็นผู้ที่อยู่ในลักษณะการใช้ภาษาแบบ Burnouts มักมีการออกเสียงสระที่ค่อนข้างเป็นไปในลักษณะรูปแบบของคนในเมือง เนื่องจากบริบทของโรงเรียนที่ทำการศึกษานั้น เมื่อนักเรียนชนชั้นแรงงานเรียนจบมัธยมปลายจำเป็นต้องหางานทำ ส่งผลให้เด็กที่อยู่ชนชั้นแรงงานมีการออกเสียงไปในรูปแบบของคนเมืองเพื่อใช้ในการทำงาน ในขณะที่เด็กผู้หญิงชนชั้นกลางที่จัดอยู่ในกลุ่ม Jocks จะมีลักษณะการออกเสียงสระตามค่านิยมของคนแถบชานเมือง เนื่องจากไม่จำเป็นต้องไปหางานทำหลังเรียนจบมัธยมปลาย ในงานวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นถึงชนชั้นทางสังคมที่มีใช้แค่นำมากำหนดประเภทของคนในสังคมที่ถูกใช้เป็นตัวแปรในด้านการศึกษา แต่สามารถนำมาอธิบายลักษณะทางภาษาศาสตร์ได้

ในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงระยะที่สองจึงแสดงให้เห็นถึงรูปแบบทางภาษาที่มีความข้องเกี่ยวกับเครือข่ายทางสังคม ปัจจัยทางด้านเพศ และการนำบริบทเฉพาะของแต่ละสังคมมาวิเคราะห์รูปแบบทางภาษา รวมถึงปัจจัยทางสังคมอื่นที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบภาษา เช่น อายุ ชนชั้นทางสังคม วัฒนธรรม

3) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงระยะสาม

ในระยะที่สามจะนำมาสู่การศึกษาเชิงปฏิบัติทางภาษาศาสตร์ที่ศึกษารูปแบบทางภาษาที่มีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความหมายต่อสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมในแต่ละเชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม อายุ หรือ เพศ ของผู้ใช้ภาษา โดยเน้นการศึกษาปัจจัยทางสังคมที่สามารถแสดงออกถึงความหมายทางสังคมได้มากกว่าหนึ่งความหมาย นอกจากนี้ การศึกษาในระยะที่ 3 รูปแบบการใช้ภาษาสามารถบ่งชี้ถึงลักษณะสมาชิกที่อยู่ภายในสังคมเดียวกัน ตำแหน่งของผู้พูด การสนทนาระหว่างผู้เข้าร่วมสนทนา ที่มีความข้องเกี่ยวกับอุดมคติ ความเชื่อ ที่แตกต่างกันไปตามแต่ละสังคม นอกจากนี้ การศึกษาในระยะที่ 3 ยังแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมที่ทำให้เกิดความแตกต่างในการใช้ภาษา

งานวิจัยในระยะที่ 3 มักใช้แนวคิดในเรื่องของ “ท่าที (Stance)” ในการศึกษารูปแปรทางภาษา ซึ่ง “ท่าที” เปรียบเหมือนการที่ผู้พูดใช้ตำแหน่งในการสนทนาในการกำหนดทิศทางในการพูดและความสัมพันธ์กับคู่สนทนา กล่าวคือ เป็นวิธีการที่ผู้ร่วมสนทนา มีการตระหนักถึงรูปแบบและเนื้อหาในการพูด ค่านิยม และอัตลักษณ์ทางสังคมของตน (Kiesling, 2009, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.190) ดังนั้นรูปแปรในการใช้ภาษาสามารถถูกวิเคราะห์ในฐานะที่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม เช่น ชนชั้นทางสังคม เชื้อชาติ หรือ เครือข่ายทางสังคม

ยกตัวอย่างงานวิจัยของ Podesva (Podesva, 2004, 2007, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.190) ที่อธิบายรูปแปรทางวจนลีลาในการพูดของผู้ชายที่ถูกเรียกว่า Heath ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาของกลุ่มคนชายรักชาย (Gay) โดยศึกษาผ่านการแสดงบทบาทที่มีการสร้างบุคลิกที่แตกต่างกัน คือ การแสดงบทบาทเป็นนักร้องผู้หญิง (Diva) และบทบาทการเป็นนักศึกษาแพทย์ พบว่า เกิดรูปแปรเสียงที่เป็นไปในลักษณะการดัดเสียงที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในการสนทนา โดยผู้พูดจะใช้ลักษณะการพูดเช่นนี้ในสถานการณ์หรือบริบทที่มีความเป็นทางการหรือบริบทที่แตกต่างไปจากการพูดแบบกันเองระหว่างกลุ่มเพื่อน

ตัวอย่างงานวิจัยเพิ่มเติม เช่น ในงานวิจัยของ Goodwin และ Alim (Goodwin; & Alim, 2010, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, pp.190-191) ศึกษาวจนลีลาและการแสดงท่าทางที่ในการสื่อสาร เช่น การใช้ภาษามือหรือการแสดงออกท่าทางต่างๆ โดยวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเด็กผู้หญิงวัยก่อนวัยรุ่น (preadolescent) ที่แสดงวิธีการสื่อสารภายในสมาชิกกลุ่ม ยกตัวอย่างจากสถานการณ์ที่ซาราซึ่งเป็นคนผิวขาวได้กล่าวตักเตือนเองเจล่าซึ่งเป็นคนผิวดำ พบการใช้คำศัพท์ เช่น whatever หรือ oh my god รวมไปถึงท่าทางของซาราที่มีการกลอกตาหรือ หมุนคอ ในสถานการณ์การสนทนา ซึ่งเป็นท่าทางที่ถูกตีตราว่าเป็นพฤติกรรมของผู้หญิงผิวดำชนชั้นแรงงาน Goodwin และ Alim (Goodwin; & Alim, 2010, as cited in Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.191) อธิบายเพิ่มเติมว่า ท่าทางที่ซาราแสดงออกในตัวอย่างข้างต้นมิใช่เป็นเพียงการแสดงท่าทางเพื่อแสดงการโต้ตอบกับคู่สนทนา แต่เป็นการแสดงออกถึงท่าทีในการเหยียดคนผิวดำซึ่งเป็นคำที่แพร่หลายในกลุ่มคนผิวดำ

สรุปว่า ในการเปลี่ยนแปลงระยะที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงจากการอธิบายที่เกี่ยวข้องระหว่างภาษาและตัวแปรทางสังคม โดยในระยะนี้จะศึกษาท่าทีของผู้พูดในการใช้รูปแปรจากตำแหน่งในการสนทนาและวิธีการพูดที่มีความหมายทางสังคม งานวิจัยในระยะที่ 3 จึงแสดงถึงความสัมพันธ์ของการใช้ภาษากับบริบททางสังคมโดยตระหนักถึงรูปแบบการใช้ภาษาที่มีความผันแปร (mutability of style) อย่างต่อเนื่องไปตามความสัมพันธ์กับเครือข่ายสังคม บทบาท

ของผู้พูด และ ค่าทางสังคม ดังนั้น การวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของรูปแปรในการสนทนาจำเป็นต้องตระหนักถึงความหลากหลายทางภาษา คติความเชื่อ และ กลุ่มทางสังคม ที่บ่งบอกถึงรูปแบบของค่านิยมทางสังคมและเป็นตัวบ่งชี้ลักษณะการใช้ภาษาของคนในแต่ละสังคม

จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลง 3 ระยะ ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแปรภาษาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นภาพรวมของการศึกษารูปแปรภาษาที่สัมพันธ์กับหลากหลายปัจจัย โดยเฉพาะการศึกษาการเปลี่ยนแปลงระยะแรกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในความสัมพันธ์ระหว่างการแปรภาษาและปัจจัยทางสังคมด้านอายุ และตัวแปรวัจนลีลา ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาการแปรเสียงในงานวิจัยนี้

2.1.3 ลักษณะการแปรเสียง

ผู้วิจัยพบเอกสารเกี่ยวกับการวิจัยด้านการแปรเสียงเพิ่มเติม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการนำมาปรับใช้ในงานวิจัยนี้ ได้แก่ งานของ Gordon (2007) ที่กล่าวถึงกระบวนการสำคัญในงานวิจัย คือ การกำหนดตัวแปรเสียงผ่านวิธีการวิเคราะห์การแปรเสียง โดยศึกษาเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลที่มีความแม่นยำและถูกต้อง เนื่องจากการแปรภาษาไม่ได้เกิดจากความบังเอิญแต่มีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้เกิดการแปรขึ้น ได้แก่ ปัจจัยทางสังคม และ ปัจจัยด้านภาษา

Gordon กล่าวว่า สิ่งแรกที่งานวิจัยควรมี คือ การกำหนดลักษณะการแปรที่สัมพันธ์กับตัวแปร ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแปรทางหน่วยเสียงที่เกิดจากตัวแปรและการแจกแจงแบบสับหลักทางเสียง (phonological distribution) โดยทั่วไปการแปรเสียงประกอบด้วย 2 รูปแบบ คือ การแปรเสียงที่มีความแตกต่างกัน (discrete variation) และการแปรเสียงอย่างต่อเนื่อง (continuous variation) ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรายละเอียดดังนี้

1. การแปรเสียงที่มีความแตกต่างกัน เกี่ยวข้องกับรูปแปรทางเสียงที่แสดงรูปแบบเสียงที่มีความแตกต่างกันแยกออกจากกัน ซึ่งมีรูปแปรในการออกเสียงที่มาเป็นคู่ เช่น การไม่ออกเสียง /h/ (H-dropping) ในประเทศอังกฤษ เช่น ในคำว่า hat มีการออกเสียง [hæt] ~ [æɪt] และการไม่ออกเสียง /r/ (r-lessness) ในเมืองนิวยอร์กและเมืองอื่น ๆ เช่น คำว่า car มีการออกเสียง [kar] ~ [ka] หรือสามารถมีรูปแปรได้มากกว่า 2 ตัว เช่นในงานวิจัยของ Watt และ Milroy (Watt; & Milroy, 1999, as cited in Gordon, 2007) ที่ศึกษาการพูดในเมืองนิวยอร์ก ประเทศอังกฤษ พบรูปแปร 4 รูป ที่มีความแตกต่างกันของเสียง (o) ได้แก่ [oʊ] [θ:] [ʊə] และ [o:]

2. การแปรเสียงที่มีความต่อเนื่อง เกิดจากตัวแปรเสียงที่ออกเสียงต่อเนื่องหลายๆ ตัว เช่น การออกเสียง /æ/ ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ออกเสียงเป็นสระเสียงสูง [i] และมี

การออกเสียงในช่วงเสียงที่อยู่ระหว่างเสียง [æ] และ [i] ซึ่งผู้พูดไม่ได้มีการออกเสียงรูปแปรทั้งหมดสลับกันแต่จะเลือกใช้เพียงเสียงใดเสียงหนึ่งเท่านั้น

ในการอธิบายการแปรของเสียง ผู้วิจัยควรกำหนดขอบเขตของตัวแปรภายในการออกเสียง ไม่เช่นนั้นอาจจะทำให้ผลการศึกษามีความคลาดเคลื่อนหรือได้ผลที่เอนเอียงไปจากความจริง เนื่องจากรูปแปรทางเสียงแต่ละรูปเกิดภายใต้กฎหรือบริบทต่างๆ เราจึงจำเป็นต้องกำหนดขอบเขตบริบทของตัวแปรที่จะนำมาศึกษาเพื่อวิเคราะห์การออกเสียงที่เป็นไปตามจุดประสงค์ของงานวิจัย ในบางครั้งขอบเขตของตัวแปรอาจมีหน่วยเสียงที่สามารถครอบคลุมทุกตัวแปรภายในชุดของหน่วยเสียงที่เกิดการแปรขึ้นในหน่วยเสียงนั้น เช่น การออกเสียง /æ/ โดยใช้อวัยวะในการออกเสียงในตำแหน่งที่สูงกว่าปกติ (raising of /æ/) เป็นการเปลี่ยนเสียงสระที่เกิดในเมืองทางตอนเหนือของประเทศสหรัฐอเมริกา (the Northern Cities Shift) (Labov, 1994; & Gordon, 2001, as cited in Gordon, 2007) เช่น เมืองชิคาโก เมืองดีทรอยต์ และเมืองอื่นๆ ที่อยู่ นอกจากพื้นที่ทางตอนเหนือ เช่น เมืองฟิลาเดลเฟีย และเมืองนิวยอร์ก (Labov, 1994, as cited in Gordon, 2007) การออกเสียง /æ/ โดยใช้อวัยวะในการออกเสียงในตำแหน่งที่สูงกว่าปกติเกิดรูปแปรทางหน่วยเสียงหลายตัว ซึ่งทุกหน่วยเสียงจะเกิดภายใต้บริบทเดียวกัน คือ ในตำแหน่งหน้าพยัญชนะที่อยู่ในกลุ่มนาสิก (nasal) เช่น คำว่า man แต่ไม่ปรากฏการแปรเสียงในตำแหน่งหน้าพยัญชนะในกลุ่มเสียงหยุด อโสมพะ (voiceless stop) เช่น คำว่า cat บริบทข้างต้น แสดงถึงการอธิบายเงื่อนไขในการออกเสียง (phonological conditioning) ที่ถือว่าเป็นตัวแปรหนึ่งในการออกเสียง ตัวอย่างอื่น เช่น การไม่ออกเสียง /r/ ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของ Labov (Labov, 1996, as cited in Gordon, 2007) ที่ศึกษาการออกเสียง /r/ ในเมืองนิวยอร์ก

ถึงแม้งานของ Labov ในข้างต้นจะมุ่งเน้นไปที่รูปแบบทางสังคม แต่จากการเก็บข้อมูลจากพนักงานในห้างสรรพสินค้าระดับสูงพบการออกเสียง /r/ อย่างชัดเจน เมื่อปรากฏในตำแหน่งก่อนพยัญชนะ เช่น คำว่า fourth มากกว่าปรากฏในตำแหน่งสุดท้าย เช่น คำว่า floor นอกจากนี้ ขอบเขตของตัวแปรสามารถอธิบายในรูปแบบของคำศัพท์ เช่น ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในคำว่า aunt สามารถปรากฏหน่วยเสียงในการออกเสียงได้ 2 รูปแปร คือ /æ/ และ /ɑ/ หรือในคำว่า ask ปรากฏการออกเสียง 2 รูปแปร คือ [æsk] และ [æks] หรือในงานวิจัย Ash (Ash, 1997, as cited in Gordon, 2007) ศึกษากระบวนการเปลี่ยนเป็นเสียงสระของเสียง // (// vocalization) ในการออกเสียงคำศัพท์ในเมืองฟิลาเดลเฟีย ประเทศสหรัฐอเมริกา พบการแปรเสียง // ไปเป็นเสียงสระ เช่น เสียงสระ [o] หรือ เสียงกึ่งสระ [w]

2.1.4 วิธีการเก็บข้อมูลการแปรเสียง

นอกจากการวิเคราะห์การแปรเสียงที่ได้กล่าวข้างต้น (2.1.3) วิธีการเก็บข้อมูลการแปรเสียงก็มีความสำคัญอย่างมากในการทำงานวิจัยด้านการแปรเสียง เนื่องจากจะทำให้ข้อมูลที่เราได้มีความน่าเชื่อถือนำไปสู่ข้อสรุปที่เที่ยงตรง โดยวิธีการเก็บข้อมูลมี 2 วิธี วิธีการแรกคือ การประมวลผลจากการฟัง (auditory coding) โดยเก็บข้อมูลจากการบันทึกเสียงและนำเสียงที่บันทึกมาวิเคราะห์ผ่านการฟังและจดบันทึกที่รูปแปรเสียงที่พบ จากนั้นนับความถี่ในการปรากฏแต่ละรูปแปรเสียง ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นข้อมูลดิบที่จะต้องนำมาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วนำข้อมูลรูปแปรทั้งหมดมาเปรียบเทียบเพื่อหารูปแปรที่พบในการศึกษา ซึ่งวิธีการเก็บข้อมูลแบบนี้สามารถทำได้โดยง่ายในการศึกษาการแปรเสียงที่แตกต่างกัน (discrete variation) วิธีการที่สองคือวิธีการเก็บข้อมูลการแปรโดยใช้เครื่องมือ (instrumental measurement) เช่น การวิเคราะห์คลื่นเสียงโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ข้อมูลที่ได้จะออกมาในลักษณะกราฟสเปกโตรแกรม (spectrogram) เป็นเส้นขาวดำที่ชิดต่อเนื่องกันในแนวนอน ช่วงความถี่ในคลื่นจะเรียกว่าฟอร์แมนต์ (Formants : F) มีหน่วยเป็น เฮิรตซ์ (Hertz:Hz) ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์คลื่นเสียงมีความน่าเชื่อถือสูงจึงเป็นวิธีการที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษารูปแปรเสียงในปัจจุบัน

จากการศึกษาวิธีการวิเคราะห์การแปรเสียงของ Gordon ข้างต้น ผู้วิจัยนำแนวคิดเรื่องการกำหนดลักษณะการแปรที่สัมพันธ์กับตัวแปร ประกอบด้วย 2 รูปแบบ คือ การแปรเสียงที่มีความแตกต่างกัน (discrete variation) และการแปรเสียงอย่างต่อเนื่อง (continuous variation) มาใช้ เพราะวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ต้องการศึกษาคำในภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อย 2 รูปแบบ ได้แก่ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ซึ่งมีลักษณะเป็นการแปรเสียงที่มีความแตกต่างกัน แต่ยังคงความหมายเดิม เช่นคำว่า กลวิธี [kon.wíʔ.tʰi:] ~ [kon.la.wíʔ.tʰi:] หรือคำว่า ปรัชญา [pràt.ja:] ~ [pràt.teʰa.ja:] และนำการกำหนดขอบเขตของตัวแปรภายในการออกเสียงมาใช้เพื่อผลการศึกษาที่ตรงตามจุดประสงค์ การศึกษาเอกสารข้างต้นจึงเป็นประโยชน์ต่อการนำมาเป็นแนวทางในการศึกษารูปแปรเสียงในงานวิจัยนี้

วจนลีลา

วจนลีลาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการแปรภาษา ผู้วิจัยจึงสนใจนำมาศึกษาการเลือกรูปแปรเสียงในงานวิจัยนี้ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาการแปรภาษาตามตัวแปรวจนลีลาจากงานของ Coupland (Coupland, 2011) ซึ่งภายในงานได้รวบรวมข้อมูลด้านวจนลีลาผ่านงานวิจัยทางภาษาศาสตร์สังคม ข้อมูลที่ได้จึงทำให้ผู้วิจัยเห็นภาพรวมของแนวคิดด้านวจนลีลาที่มีความสำคัญในการวิเคราะห์การแปรเสียง ดังนี้

ตัวแปรวัจนลีลาถูกนำมาประยุกต์ใช้กับการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์สังคมในแง่มุมมองที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่เป็นประเภทถ้อยคำ โดยแนวคิดเบื้องต้นของวัจนลีลาในการศึกษาด้านภาษาศาสตร์สามารถแบ่งออกเป็น 2 แง่มุม คือ การศึกษาวัจนลีลาในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในสังคม และการศึกษาวัจนลีลาในฐานะที่เป็นตัวเลือกที่สำคัญของผู้พูดในการเลือกรูปแบบทางภาษา ซึ่งรูปแบบของวัจนลีลาส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการสูง (most formal) ไปจนถึงการใช้ภาษาที่มีความเป็นกันเองสูง (most casual) เช่น งานของ Martin Joos (Joos, 1962, as cited in Coupland, 2011, p.138) ในหนังสือ The five clocks: A linguistic excursion into the five styles of English usage ที่มีการแบ่งรูปแบบทางวัจนลีลาออกเป็น 5 ประเภท ประกอบด้วย วัจนลีลาตายตัว (frozen) วัจนลีลาทางการ (formal) วัจนลีลาหารือ (consultative) วัจนลีลากันเอง (casual) และ วัจนลีลาสนิทสนม (intimate) โดยการเลือกรูปแบบทางวัจนลีลาจะขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม กล่าวคือ จำเป็นต้องมีการเลือกใช้วัจนลีลาให้เหมาะสมต่อสถานการณ์ในการสื่อสาร เช่น หากการสื่อสารจำเป็นต้องเป็นไปตามค่านิยมทางสังคม ผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องมีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมนั้น จึงมีการเลือกรูปแบบวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการสูง เช่น วัจนลีลาตายตัว (frozen) ของ Joos (1962) จะถูกเลือกใช้เมื่อรูปแบบการสื่อสารมีความเคร่งครัดหรือมีความเป็นทางการสูง โดยเฉพาะวัจนกรรมที่เป็นถ้อยคำแถลงการณ์

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นความสำคัญของวัจนลีลา เช่น งานวิจัยของ Labov ในปี ค.ศ. 1972 (Coupland, 2011, p.139) แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มในการสื่อสารของผู้พูดที่มีการปรับวิธีการพูดของตนให้เหมาะสมไปตามบริบทและกาลเทศะของสังคม แสดงผ่านรูปแบบการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาที่มีความแตกต่างไปตามบริบทของการสนทนา ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการสูง (most formal) และการใช้ภาษาที่มีความเป็นกันเองสูง (most casual) ในบริบทที่ต่างกัน เช่น ในบริบทที่มีความเป็นทางการอย่างการสัมภาษณ์ ผู้บอกภาษาจะเลือกรูปแบบภาษาที่มีความเป็นทางการมากแตกต่างจากรูปแบบภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างชัดเจน ซึ่งรูปแบบการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาที่เปลี่ยนไปตามบริบทของการสนทนานั้นเป็นไปในแนวทางเดียวกับแนวคิดวัจนลีลาของมาร์ติน โจส

ต่อมา Halliday (Halliday, 1978, as cited in Coupland, 2011, p.141) ได้พัฒนาแนวคิดต่อยอดด้านบริบท โดยอ้างถึงการใช้ภาษาที่แสดงบริบทที่เกี่ยวข้องกับความเป็นพื้นเมืองพิจารณาจากบริบทของสถานการณ์ (context of situation) ที่เป็นผลมาจากบริบททางวัฒนธรรม (context of culture) กล่าวคือ บริบททางวัฒนธรรมสามารถบ่งบอกถึงรูปแบบการใช้ภาษาของ

ผู้พูดที่มีความแตกต่างไปตามบริบทเฉพาะในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากสถานการณ์ ท้องถิ่นและการขัดเกลาทางวัฒนธรรม การพูดจะมีความสัมพันธ์กับยุคสมัย ช่วงเวลา สถานการณ์ ทางสังคม และวัฒนธรรมภายในท้องถิ่นนั้นๆ โดย Halliday ใช้ทำเนียบภาษา (register) ในการ อ้างถึงความสัมพันธ์ระหว่างบริบทของสถานการณ์กับความหมายที่เกิดจากการใช้ภาษา

แนวคิดทำเนียบภาษาของ Halliday มีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีของ Hymes (Hymes, 1974, as cited in Coupland, 2011, p.142) ในด้านประเภทองค์ประกอบของเหตุการณ์ในการ สื่อสาร ซึ่งใช้ตัวย่อว่า SPEAKING ได้แก่ กาลเทศะ (Setting) ผู้ร่วมสนทนา (Participants) จุดมุ่งหมาย (Goals) ลำดับวัจนกรรม (Act sequence) อารมณ์ หรือ น้ำเสียง (Key) วิธีการ สื่อสาร (Instrumentalities) บรรทัดฐาน (Norms) และ ประเภทการสื่อสาร (Genre) โดย Hymes ระบุว่า ลำดับวัจนกรรมและวิธีการในการสื่อสารเป็นองค์ประกอบที่แสดงถึงการใช้ภาษาและ สถานการณ์ทางสังคมที่มีการผันแปรไปพร้อมกัน ลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าองค์ประกอบ ต่างๆของการใช้ภาษาจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับผู้พูดหรือประสบการณ์ทางสังคมของผู้พูด

จากการศึกษาของ Labov ในปีค.ศ. 1972 เรื่อง The social stratification of /r/ in New York City department stores แสดงให้เห็นถึงรูปแบบทางวัจนลีลาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทาง สังคม กล่าวคือ ผู้บอกภาษาจะมีความระมัดระวังในการพูดอย่างมากในสถานการณ์ที่เป็น การสัมภาษณ์ แสดงให้เห็นถึงบริบททางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเกิดการเปลี่ยนวัจนลีลา (style-shifting) ส่งผลให้เกิดรูปแบบการพูดที่หลากหลาย แต่เป็นรูปแบบการใช้ภาษาในลักษณะที่เกิด จากการใช้ผู้พูดพยายามใช้ภาษาให้สอดคล้องกับบริบทในการสัมภาษณ์มากที่สุด แตกต่างจาก ทฤษฎีการปรับตัวตามสภาพสังคม (accommodation theory) ของ Giles ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้ อธิบายรูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดที่มีความสอดคล้องกับลักษณะของผู้ร่วมสนทนาและมีการ เพิ่มแรงจูงใจในการสนทนาให้เป็นไปตามลักษณะทางสังคมของผู้ร่วมสนทนาเพื่อให้การสื่อสาร เกิดผลสำเร็จ โดยมี 2 แนวคิดเกี่ยวกับวัจนลีลาที่สอดคล้องกับทฤษฎีการปรับตัวตามสภาพสังคม ได้แก่ แนวคิดการแสดงอัตลักษณ์ (acts of identity) ของ Le Page และ Keller (1985) และ แนวคิดการวิเคราะห์ผู้ฟัง (audience design) ของ Allan Bell (1984, 2001)

1. แนวคิดการวิเคราะห์ผู้ฟัง (audience design)

Bell (Bell, 1984, 2001, as cited in Coupland, 2011, pp.146-148) ได้ศึกษาการออก เสียงของผู้ประกาศข่าว 2 สถานีวิทยุ ในประเทศนิวซีแลนด์ ที่บันทึกไว้ในปีค.ศ. 1970 ได้แก่ สถานี วิทยุแห่งชาติ ZA และ สถานีวิทยุชุมชน ZB ซึ่งกระจายเสียงจากผู้ประกาศข่าวคนเดียวกันเพื่อ แสดงการเปรียบเทียบวัจนลีลาในการใช้ภาษาจากบริบทที่แตกต่างกัน ผลการศึกษาพบรูปแบบ

เสียงที่น่าสนใจจากการออกเสียง /t/ ระหว่างสระ ที่มี 2 รูปแปร คือ รูปแปรเสียง [t] เป็นรูปแปรมาตรฐานที่ใช้ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่กำลังได้รับความนิยมในประเทศนิวซีแลนด์ และรูปแปร [d] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานที่ใช้ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ ผู้วิจัย พบว่า ผู้ประกาศข่าวมีการสลับการใช้รูปแปรเฉลี่ยรูปแปรละ ร้อยละ 20 ในระหว่างการประกาศข่าวจากสถานี ZA และ ZB โดยผู้ประกาศข่าวจะมีการเปลี่ยนวัจนลีลาให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง โดย Bell ได้อธิบายว่าการที่ผู้พูดมีการเปลี่ยนวัจนลีลาไปตามลักษณะของกลุ่มผู้ฟังเกิดจากการที่ผู้พูดต้องการที่จะได้รับการตอบสนองจากผู้ฟังแต่ละกลุ่มที่แตกต่างกันด้วยเชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม หรือช่วงอายุที่มีลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ผู้พูดจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงลักษณะของผู้ฟังเพื่อที่จะเลือกใช้วัจนลีลาได้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง

งานวิจัยการวิเคราะห์ผู้ฟังที่น่าสนใจอีกงานหนึ่ง คือ งานวิจัยของ John Rickford และ Faye McNair-Knox (Rickford; & McNair-Knox, 1994, as cited in Coupland, 2011, pp.148-149) ได้ศึกษาการสัมผัสภาษา 2 รูปแบบ ที่มีความแตกต่างทางความสัมพันธ์ระหว่างผู้สัมผัสภาษาและผู้ถูกสัมผัสภาษา ซึ่งส่งผลให้เกิดการปรับการใช้ภาษาตามสภาพแวดล้อม หรือ ปรับตามการวิเคราะห์ผู้ฟัง

ในการสัมผัสภาษาครั้งแรก ระหว่างผู้สัมผัสภาษา คือ Faye ซึ่งเป็นชาวอเมริกันสัญชาติแอฟริกา และ ผู้ถูกสัมผัสภาษา คือ Foxy ชาวแคลิฟอร์เนีย โดยลักษณะการสัมผัสภาษาเป็นไปในบริบทที่ทั้ง 2 มีความสนิทสนมกันอยู่แล้วจึงทำให้การสัมผัสภาษาเป็นการพูดในเรื่องทั่วไป การพูดคุยในเชิงหยอกล้อ แตกต่างจากการสัมผัสภาษาระหว่าง Foxy กับ Beth ซึ่งเป็นผู้หญิงชาวอเมริกันสัญชาติยุโรปที่มีชาติพันธุ์แตกต่างจาก Foxy ทำให้การสัมผัสภาษามีลักษณะเป็นทางการ ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ความแตกต่างในการสนทนาของ Foxy จากการสัมผัสภาษาทั้ง 2 แบบ แสดงถึงความสัมพันธ์ของลักษณะการใช้ภาษากับบริบททางสังคมที่มีความเกี่ยวข้องกับ ความแตกต่างทางชาติพันธุ์และความสนิทสนม กล่าวคือ Foxy มีการใช้ภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐาน เช่น มีการใช้ it seem like. มากกว่า it seems like. หรือ you pregnant. มากกว่า you're pregnant. ระหว่างการสัมผัสภาษากับ Faye มากกว่าการสัมผัสภาษากับ Beth ที่มีการสัมผัสภาษาเป็นทางการ หรือแม้แต่การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาของ Foxy ในบริบทอื่นๆ เช่น การกำหนดหัวข้อพูดคุยที่แตกต่างกันเพื่อดูการใช้ภาษาที่ไม่ปรากฏการใช้ is ในประโยค พบว่า ในหัวข้อที่เป็นเรื่องใกล้ตัว Foxy มีความถี่ในการไม่ใช้ is สูงมาก เช่นในหัวข้อเรื่องการท้องในวัยรุ่น และจะลดลงตามบริบทของหัวข้อที่เริ่มมีความเป็นทางการมากขึ้น เช่น เรื่องยาเสพติด หรือ การฆาตกรรม ซึ่งผลการศึกษาดังนี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มในการใช้วัจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น

ถึงวัจนลีลาที่มีลักษณะเป็นกันเองขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อมในการสนทนา เช่น ชาติพันธุ์ ความสนิทสนม หรือ ลักษณะของหัวข้อที่ถูกนำมาพูดคุย

งานวิจัยของ John Rickford และ Faye McNair-Knox จึงแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาของผู้พูดไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างทางชาติพันธุ์ เห็นได้จากข้อมูลการศึกษาที่พบว่า Foxy ดูเหมือนให้ความสำคัญร่วมมือนในการสนทนาของ Faye ที่มีเชื้อชาติเดียวกันมากกว่า Beth ที่ต่างเชื้อชาติกัน รวมถึงความผ่อนคลายในการสนทนาที่แตกต่างกันทำให้รูปแบบการใช้ภาษาแตกต่างกัน ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาที่เกิดจากการวิเคราะห์ผู้ฟัง (audience design) ทำให้ Foxy เลือกว่าจะใช้วัจนลีลาแตกต่างไป งานวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นชัดเจนว่าปัจจัยทางสังคมมีผลต่อการเลือกใช้วัจนลีลาที่แตกต่าง นอกจากนี้ รูปแบบการใช้ภาษาของ Foxy ยังสามารถอธิบายผ่านทฤษฎีของ Hymes (1974) และ Halliday (1978) ที่แสดงถึงความเกี่ยวข้องระหว่างการใช้ภาษาและบริบทแวดล้อม โดยนำมาอธิบายในแง่มุมมองของการเป็นตัวบ่งชี้ในการเลือกใช้วัจนลีลาที่เปลี่ยนไปตามบริบท กล่าวคือ ในบริบทที่เป็นทางการจะมีการใช้วัจนลีลาที่เป็นทางการและจะลดความเป็นทางการลงตามลักษณะของบริบทที่มีความเป็นทางการน้อยลง สังเกตจากการใช้ภาษาของ Foxy ที่มีลักษณะการใช้ภาษาพูดมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับความเป็นทางการของสถานการณ์หรือบริบทในการสนทนา

2. แนวคิดการแสดงออกซึ่งอัตลักษณ์ (acts of identity)

แนวคิดนี้จะแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางสังคมในแต่ละบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่สามารถแสดงความแตกต่างของรูปแบบการใช้ภาษา ซึ่งความเชื่อมโยงระหว่างการใช้ภาษาและอัตลักษณ์ทางสังคมเป็นข้อถกเถียงในทางภาษาศาสตร์สังคมอยู่เสมอ โดยอัตลักษณ์มีพื้นฐานความคิดตั้งอยู่บนการวิเคราะห์ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาที่มีความเกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ หรือการเป็นเมืองขึ้น ส่งผลให้อัตลักษณ์มีลักษณะหลากหลาย (multiple) หรือมีลักษณะเป็นลูกผสม (hybrid) ซึ่งสามารถนำมาเป็นปัจจัยทางด้านสังคมในการวิเคราะห์แง่มุมทางภาษารายในสมาชิกกลุ่มต่างๆได้

Le Page และ Tabouret Keller (Le Page; & Keller, 1985, as cited in Coupland, 2011, pp.151-152) แสดงให้เห็นว่าอัตลักษณ์ของผู้พูดสามารถสะท้อนผ่านการใช้ภาษาได้ เนื่องจากผู้พูดอาจมีการใช้รูปแบบภาษาที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพิจารณาผู้ฟังหรือบริบทแวดล้อม แต่เป็นลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นไปตามอัตลักษณ์ของตน

ในงานวิจัยของ Nikolas Coupland (Coupland, 1985, 2001, 2007, as cited in Coupland, 2011, p.152) มีการใช้แง่มุมเรื่องอัตลักษณ์เฉพาะบุคคลที่สามารถแสดงรูปแบบ

การใช้ภาษาผ่านวัจนลีลาหรือความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงออกผ่านลักษณะของเสียง โดยศึกษาในบริบทของสื่อ เช่น การจัดรายการวิทยุที่ผู้ดำเนินรายการมักมีลักษณะการออกเสียงที่เป็นลักษณะเฉพาะบุคคล (personal management) ซึ่งสามารถนำมาเป็นข้อโต้แย้งแนวคิดการแบ่งประเภทวัจนลีลาของ Labov หรือการใช้วัจนลีลาตามการวิเคราะห์ผู้ฟังของ Bell ได้ เนื่องจากลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นไปตามอัตลักษณ์เฉพาะบุคคลนั้นไม่ได้เกิดการเปลี่ยนวัจนลีลาที่เป็นไปตามบริบทที่เกี่ยวข้องกับประเภทวัจนลีลาของ Labov และไม่ได้เกิดจากการวิเคราะห์ลักษณะของผู้ฟัง แต่เป็นรูปแบบการใช้ภาษาตามอัตลักษณ์ของผู้พูดเอง ซึ่งงานวิจัยด้านวัจนลีลาที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์เริ่มเป็นที่นิยมในปี ค.ศ. 1990 ในส่วนของการใช้รูปแบบวัจนลีลาที่สามารถบ่งบอกถึงอัตลักษณ์เฉพาะบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มได้

นอกจากนี้ยังพบตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาด้วยแนวคิดการแสดงออกซึ่งอัตลักษณ์ พบในการศึกษาของ Cutler (Cutler, 1999, as cited in Coupland, 2011, p.154) ได้ติดตามพฤติกรรมของเด็กผู้ชายชนผิวขาวที่อยู่ในชนชั้นกลาง ชื่อว่า ไมค์ ซึ่งต้องการเปลี่ยนอัตลักษณ์ของตนให้ เป็นไปตามอัตลักษณ์ของชนผิวดำที่เรียกว่า ฮิปฮอป (Hip-hop) ผ่านการพูดคุยกับชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกาที่อยู่ในกลุ่มคนที่มีลักษณะการพูดแบบเป็นจังหวะหรือที่เรียกว่า การเรีบ และศึกษาอัตลักษณ์ของกลุ่มคนเหล่านี้ผ่านสื่อออนไลน์ ในช่วงระยะเวลาหนึ่งรูปแบบการออกเสียงของไมค์ มีการเปลี่ยนแปลง โดยมีการออกเสียง [d] แทนเสียง [ð] และ ออกเสียง schwa [ə] มากกว่า [i] เช่นในคำว่า the หน้าเสียงสระ ตัวอย่างการออกเสียงเช่น 'dass de other side that fucks it up' จากการศึกษา พบว่า ลักษณะการพูดที่ไมค์ต้องการมีความแตกต่างจากลักษณะการพูดตามอัตลักษณ์ทางสังคมของตน แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการใช้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบวัจนลีลาที่เกิดขึ้นจริงในสังคมที่ผู้คนมักมีการใช้รูปแบบภาษาที่มีลักษณะหลากหลาย กล่าวคือ มีการใช้ภาษาที่นอกเหนือจากรูปแบบภาษาทางชาติพันธุ์ของตนเอง

จากการศึกษาตัวแปรวัจนลีลาผ่านงานของ Coupland ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญ ของตัวแปรวัจนลีลาที่มีผลต่อการเลือกใช้รูปแบบภาษาของผู้พูด โดยเฉพาะงานวิจัยของ Labov (1972) ที่กล่าวถึงรูปแบบการใช้ภาษาของผู้บอกรายการมีความแตกต่างไปตามระดับความเป็นทางการ หรือ ความเป็นกันเอง ในบริบทการสนทนา ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นแนวทางในการศึกษารูปแปรในการออกเสียงของผู้บอกรายการภายในงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยนำเอาปัจจัยทางวัจนลีลา มาวิเคราะห์ การเลือกใช้รูปแบบเสียงของผู้บอกรายการ โดยแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และ วัจนลีลาแบบเป็นทางการ ข้อค้นพบภายในเอกสารของ Coupland ข้างต้น จึงมีประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการแปรภาษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาตัวแปรอายุ ระดับการศึกษา และวัฒนธรรม พบงานที่น่าสนใจทั้งงานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ โดยในส่วนแรกเป็นการอธิบายปัจจัยทางสังคมด้านอายุและระดับการศึกษาที่มีผลต่อการแปรเสียง (Eiampailin, 2004; ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรง, 2537; พนิดา ธานันท์, 2545; พิมพ์ระวี เรื่องวัฒกี, 2551; ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร, 2537; สุวรรณรัตน์ ราชรักษ์, 2556) และส่วนที่ 2 เป็นการอธิบายตัวแปรวัฒนธรรมที่มีผลต่อการแปรเสียง (Brown, 2015; Childs, 2019; Clarke, 2012; Isarankura, 2016; Yaguchi, Iyeyri, & Baba, 2010; ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรง, 2537; พนิดา ธานันท์, 2545; พิมพ์ระวี เรื่องวัฒกี, 2551; ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร, 2537; สุวรรณรัตน์ ราชรักษ์, 2556) มีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 การแปรภาษาตามตัวแปรอายุและระดับการศึกษาของผู้พูด

อายุและระดับการศึกษาของผู้พูดถือว่าเป็นปัจจัยทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการวิเคราะห์การใช้รูปแบบภาษาของผู้พูด จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษาตามปัจจัยทางสังคมพบเอกสารที่เกี่ยวข้องเฉพาะตัวแปรอายุผ่านงานของ Penelope Eckert (Eckert, 1998) และ Janet Holmes (Holmes, 2013) ซึ่งข้อค้นพบที่ได้ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงรูปแบบการแปรภาษาที่แตกต่างไปตามแต่ละช่วงอายุที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้

2.3.1.1 การแปรภาษาตามตัวแปรอายุ

อายุเปรียบเสมือนศูนย์กลางประสบการณ์ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นภายในแต่ละบุคคล โดยอายุจะมีการเปลี่ยนผ่านไปตามเวลาตลอดช่วงชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด การเปลี่ยนผ่านช่วงเวลาของอายุนั้นทำให้มนุษย์เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางกายภาพ คือ มีการเจริญเติบโตไปตามลำดับช่วงอายุ และมีการเปลี่ยนแปลงที่มีความข้องเกี่ยวกับการผันแปรทางสังคมไม่ว่าจะเป็นสถานะภายในครอบครัว สถานะทางสังคม เครือข่ายสังคม ที่อยู่อาศัย ซึ่งอายุสามารถชี้บ่งถึงอำนาจที่รองรับบทบาทเฉพาะและค่านิยมทางสังคมของแต่ละบุคคลในช่วงอายุที่ต่างกัน โดยอายุสามารถระบุถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับคนที่อยู่ในช่วงชีวิตใดชีวิตหนึ่งและเกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมาย เช่น การกำหนดช่วงอายุที่ผู้หญิงสามารถแต่งงานได้ การกำหนดช่วงอายุในการทำบัตรประชาชน เป็นต้น (Eckert, 1998)

ในการศึกษาทางด้านสังคมจะอาศัยการศึกษาช่วงอายุตามกาลเวลาของผู้ใช้ภาษา (chronological age) คือ กำหนดขอบเขตช่วงอายุของผู้ใช้ภาษาที่มีความเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนผ่านทางประวัติศาสตร์ หรือการเปลี่ยนผ่านช่วงอายุตามวันสำคัญ เช่น วันเกิด นำมาซึ่งการกำหนดยุคสมัยที่ครอบคลุมความสัมพันธ์ของกลุ่มผู้พูดตามช่วงเวลานั้นๆ (Eckert, 1998, pp.

107-108) เนื่องจากความแตกต่างของแต่ละบุคคลในแต่ละช่วงเวลาค่อนข้างที่จะสัมพันธ์กับช่วงชีวิตที่เกิดขึ้น การศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจึงอยู่ภายใต้การเกี่ยวพันกับลำดับเวลาของอายุ แต่การจะนำข้อมูลด้านอายุมาใช้ในการศึกษานั้น จำเป็นต้องจัดกลุ่มช่วงอายุ เนื่องจากความกว้างของช่วงอายุและยุคสมัยทำให้ยากต่อการศึกษถ้าหากไม่มีการจัดกลุ่ม การศึกษาทางด้านสังคมจึงมีการกำหนดกลุ่มอายุตามช่วงอายุของผู้พูดที่มีการจัดแบ่งช่วงอายุเชิงข้อมูล (etic approach) คือ จัดแบ่งช่วงอายุตามระยะที่ห่างกันทุก 10 ปี หรือจัดช่วงอายุเชิงระบบ (emic approach) คือ จัดแบ่งช่วงอายุไปตามความแตกต่างภายในแต่ละสังคม (Eckert, 1998, p.107) และในบางการศึกษามีการจัดแบ่งช่วงอายุไปตามช่วงชีวิต วัยเด็ก วัยรุ่น และ วัยผู้ใหญ่ (Eckert, 1998, p.108)

กลุ่มของช่วงอายุที่แตกต่างกันสามารถแสดงให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างไปในแต่ละช่วงอายุ ทำให้ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรในทางภาษาศาสตร์ สังคมมักเป็นงานวิจัยที่สะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยทางด้านอายุที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแปรในการใช้ภาษา กล่าวคือ การใช้ภาษาจะมีลักษณะที่เปลี่ยนไปตามช่วงอายุของผู้ใช้ภาษา (Eckert, 1998; Holmes, 2013) เมื่อช่วงอายุเพิ่มขึ้นจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมหลายด้าน เช่น สถานภาพทางสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาของผู้พูดที่จำเป็นต้องมีปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะสมกับสถานภาพในช่วงอายุนั้นๆ กล่าวคือ การเพิ่มขึ้นของอายุจะมีความเกี่ยวข้องกับการเพิ่มความระมัดระวังในการพูดทำให้มีลักษณะการใช้ภาษาตามมาตรฐานมากขึ้น เนื่องจากความกดดันจากสถานภาพทางสังคม (Eckert, 1998) นอกจากนี้ จากการศึกษาการแปรภาษาทางสังคมจะพบว่าในแต่ละช่วงอายุมีระดับการใช้ภาษาที่คงที่ และลักษณะการใช้ภาษาในแต่ละช่วงอายุจึงเป็นสิ่งที่สามารถคาดเดาได้ เช่น การคาดเดาอายุจากลักษณะการใช้คำสแลงที่มักพบในผู้ที่มีอายุน้อยมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก ซึ่งเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงถึงลักษณะของผู้ที่มีอายุน้อย เช่น ในงานวิจัยที่ศึกษาข้อมูลภาษาในประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า ผู้ที่มีอายุน้อยมักใช้คำว่า sweet, choice, awesome, cool ในการอธิบายถึงสิ่งที่น่าสนใจ ส่วนผู้ที่มีอายุมากจะใช้คำว่า bosker, bonzer (Holmes, 2013, p.176) คำสแลงจึงสามารถนำมาอธิบายหรือใช้ในการคาดเดาอายุของผู้พูด ซึ่ง Eckert (1998) ได้อธิบายรูปแบบการใช้ภาษาที่มีความสัมพันธ์ในแต่ละช่วงอายุ ดังนี้ (Eckert, 1998, pp.105-114)

1) วัยเด็ก

เด็กเล็กจะมีลักษณะการใช้ภาษาพูดที่มีการออกเสียงอย่างต่อเนื่อง เช่น การออกเสียงเสียงอ้อแอ้ เราจะเรียกลักษณะการพูดแบบนี้ว่า การพูดแบบเด็กเล็ก (baby talk) หลังจากนั้น

เมื่อโตขึ้นจะเริ่มเรียนรู้รูปแบบภาษาที่เป็นมาตรฐานพร้อมกับเกิดการรับคำศัพท์ใหม่ๆ ในช่วงวัยเด็กจะพบการใช้รูปแบบภาษาในลักษณะของการปฏิเสธซ้อนซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษบ่อยครั้งกว่าช่วงวัยอื่น เนื่องจากวัยเด็กเป็นวัยเริ่มเรียนรู้พื้นฐานทางภาษาทำให้มีการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ส่งผลให้มีการใช้คำปฏิเสธซ้อนมากกว่าวัยอื่น

ในงานวิจัยของโรเบิร์ต (Roberts, 1993, as cited in Eckert, 1998, p.110) ได้ศึกษารูปแปรภาษาในเด็กอายุ 3 ปี ในเมืองฟิลาเดลเฟีย ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า มีการแปรเสียงในลักษณะการไม่ออกเสียง -ing และไม่ออกเสียง /t/ หรือ /d/ นอกจากนี้ Labov (Labov, 1989, as cited in Eckert, 1998, pp.110-111) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมถึงลักษณะการไม่ออกเสียงของ -ing และ /t/ หรือ /d/ ในเด็กอายุ 3 ปี และสูงกว่า 3 ปี คือ อายุ 4 ปี 6 ปี และ 7 ปี ว่า เป็นรูปแบบภาษาที่เกิดขึ้นเฉพาะกลุ่ม โดยได้รับอิทธิพลมาจากความใกล้ชิดกับผู้ใหญ่หรือบุคคลรอบข้างที่อยู่ในสังคมเดียวกันทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมเลียนแบบการใช้ภาษาจากกลุ่มคนเหล่านี้ ส่งผลให้เด็กเกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาซึ่งจะได้รับอิทธิพลการใช้ภาษามาจากกลุ่มคนในวัยเดียวกันมากที่สุด ตัวอย่างเช่น ในประเทศเดนมาร์ก มีข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างในการเลือกใช้ภาษาระหว่างภาษาพูดกับภาษามาตรฐานในเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง อายุ 4 ปีนั้น ได้รับอิทธิพลในการเลือกใช้ภาษามาจากเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกัน เนื่องจากพวกเขาใช้เวลา มากกว่า 40 ชั่วโมงด้วยกันในสถานเลี้ยงเด็ก (Holmes, 2013, p.177)

2) วัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กที่อยู่ภายใต้ความดูแลของผู้ปกครอง ออกมาใช้ชีวิตด้วยตนเองอย่างเป็นทางการ เป็นวัยที่มีอิสรภาพในการใช้ชีวิตและมีโอกาสพบเจอสิ่งใหม่ๆไม่ว่าจะเป็นผู้คนหรือสังคม นอกจากนี้ วัยรุ่นมีลักษณะคาดหวังที่จะแยกตัวออกจากสังคมและสร้างอัตลักษณ์ที่แสดงตัวตนเฉพาะของตนเองที่มีลักษณะตรงข้ามกับผู้ใหญ่ ลักษณะดังกล่าวของวัยรุ่นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษาจากวัยรุ่น การศึกษาในด้านภาษาศาสตร์สังคมส่วนใหญ่จึงมักได้รับข้อมูลสำหรับศึกษาจากผู้ที่อยู่ในช่วงวัยนี้

งานวิจัยที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อลักษณะการใช้ภาษาและการแปรภาษาของวัยรุ่น พบในงานวิจัยของ Cheshire (Cheshire, 1982, as cited in Eckert, 1998, p.113) ที่ศึกษาเครือข่ายสังคมในกลุ่มวัยรุ่น โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการอ่านบทความของวัยรุ่น ซึ่งลักษณะภาษาที่ใช้ในบทความจะมีความคล้ายคลึงกับการใช้ภาษา

ของวัยรุ่น จากการวิจัย พบว่า มีการใช้ภาษาที่สะท้อนถึงความรุนแรง เช่น การใช้คำสบถ การใช้คำที่เกี่ยวกับการต่อสู้ เช่นเดียวกับการศึกษาของ Labov (Labov, 1972, as cited in Eckert, 1998, p.113) ที่ศึกษาการใช้รูปแบบภาษา Harlem ของกลุ่มวัยรุ่นชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกา พบว่ากลุ่มเพื่อนที่วัยรุ่นคบหาจะมีอิทธิพลต่อรูปแบบการใช้ภาษาพื้นเมือง นอกจากนี้ยังพบลักษณะการใช้ภาษาของวัยรุ่นที่ใช้รูปแบบภาษาพูด เช่นการใช้ ain't ในการปฏิเสธข้อซึ่งไม่ใช่รูปแบบมาตรฐาน ลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่วัยรุ่นปฏิเสธการใช้รูปแบบภาษาที่เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม (Holmes, 2013, p.178)

นอกจากนี้ยังพบการศึกษาในรูปแบบการพูดของกลุ่มวัยรุ่นในเมืองมิลตัน คินส์ พบว่า มักมีการออกเสียง [f] แทนที่เสียง [θ] เช่นคำว่า thought, mouth และมีการออกเสียง [v] แทนที่เสียง [ð] เช่นคำว่า mother, brother ซึ่งการออกเสียงในลักษณะดังกล่าวเกิดจากการเปลี่ยนฐานที่เกิดเสียงจากลิ้นระหว่างฟัน (interdental) เป็นตำแหน่งริมฝีปากล่าง-ฟันบน (labiodental) เรียกว่า (th) fronting (Holmes, 2013, p.180)

จากตัวอย่างงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าลักษณะการใช้ภาษาของผู้ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นนั้นจะมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถบ่งบอกได้ทันทีจากรูปแบบภาษาที่ใช้ ซึ่งรูปแบบภาษาของกลุ่มวัยรุ่นจะขึ้นอยู่กับค่านิยมทางสังคมและกลุ่มเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นภาษาพูดตามความของคนในกลุ่มมากกว่าคำนึงถึงความถูกต้องตามมาตรฐาน

3) วัยผู้ใหญ่

วัยผู้ใหญ่เป็นวัยที่เข้าสู่พื้นที่ของการทำงานทำให้ต้องพบกับแรงกดดันที่จำเป็นต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามมาตรฐานและเป็นไปตามบรรทัดฐานในบริบทของการทำงาน โดยเฉพาะในวัยกลางคนจะมีการเลือกใช้ภาษาพูดน้อยมากเนื่องจากความกดดันจากหน้าที่การงาน งานวิจัยของ Sankoff และ Laberge (Sankoff; & Laberge, 1978, as cited in Eckert, 1998, p.113) ได้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปแบบมาตรฐานในเมืองมอนทรีออล ประเทศฝรั่งเศสกับการมีส่วนร่วมในสถานที่ทำงานที่ถูกกำหนดโดยหน่วยงานและเครือข่ายทางสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานนั้น

นอกจากนี้ จากการศึกษายังพบความสัมพันธ์ของช่วงอายุที่เพิ่มขึ้นกับการใช้ภาษาที่มีความเป็นมาตรฐานมากขึ้น ซึ่งกลายเป็นสาเหตุหลักของการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาในวัยผู้ใหญ่ โดยจากงานวิจัยของ Downes (Downes, 1998: 191, as cited in Holmes, 2013, p.180) ได้แสดงความสัมพันธ์ของความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาที่แตกต่างกันในช่วงอายุ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พบการใช้ภาษาพูดสูงในช่วงวัยเด็กและช่วงวัยรุ่น และต่อมาจำนวนความถี่จะค่อยๆ

ลดลงมาเรื่อยๆจนถึงวัยกลางคนเพราะความกดดันจากสังคมในการทำงานทำให้ผู้ที่อยู่ในวัยกลางคนจำเป็นต้องมีการใช้ภาษาถูกต้องตามมาตรฐานมากที่สุด ต่อมาความถี่ในการใช้ภาษาพูดจะเริ่มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆเมื่อเข้าสู่วัยสูงอายุเป็นผลเนื่องมาจากสถานะในการทำงานมีการเปลี่ยนไปคือ เข้าสู่วัยเกษียณ ทำให้ผู้พูดที่อยู่ในช่วงวัยนี้หลุดพ้นจากความกดดันในหน้าที่การงานส่งผลให้มีความผ่อนคลายในการใช้ชีวิตมากขึ้น ทำให้รูปแบบภาษาที่ใช้มีการเปลี่ยนไปใช้รูปแบบภาษาที่เป็นภาษาพูดมากขึ้น เช่นในงานวิจัยของ Paunonen (Paunonen, 1994, as cited in Eckert, 1998, p.113) ได้ศึกษาข้อมูลในประเทศฟินแลนด์ พบว่า ผู้หญิงมักมีการออกเสียง /d/ เป็นไปตามมาตรฐานมากขึ้นเมื่อเปลี่ยนจากวัยรุ่นตอนปลายเข้าสู่วัยกลางคนและลดความเป็นมาตรฐานในการใช้ภาษาลงเมื่อวัยกลางคนเข้าสู่วัยสูงอายุ และจากงานวิจัยของ Labov (Labov, 1972, as cited in Eckert, 1998, p.114) แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการพูดของผู้ชายที่มีอายุมากจะลดการตระหนักคำนึงถึงความเป็นมาตรฐานทางภาษามากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า โดยพฤติกรรมทางภาษาของผู้ชายที่มีอายุมากดูเหมือนมีความผ่อนคลายในการใช้ภาษาเมื่อพวกเขาออกจากพื้นที่ของการทำงาน

ในส่วนของตัวเองแปรการศึกษา จากการสืบค้นข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้วิจัยไม่พบข้อมูลทางด้านการศึกษาภายในเอกสารทางภาษาศาสตร์สังคมที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษา เนื่องจากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า งานวิจัยต่างประเทศทางภาษาศาสตร์สังคมศึกษาปัจจัยด้านชนชั้นทางสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีแง่มุมคล้ายคลึงกับตัวแปรการศึกษา อ่างจากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่ผ่านมา พบว่า การใช้รูปแบบภาษาที่พบภายในชนชั้นทางสังคมระดับสูงมักเลือกใช้รูปแบบที่เป็นมาตรฐาน ในขณะที่ชนชั้นทางสังคมที่ต่ำลงมาจะลดการใช้รูปแบบที่เป็นมาตรฐาน และเลือกใช้รูปแบบที่ท้องถิ่นมากกว่า (Labov, 1972) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์รูปแบบภาษาภายในงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรการศึกษา คือ ผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงมักเลือกใช้รูปแบบภาษาที่เป็นมาตรฐานเช่นเดียวกับผู้ที่อยู่ในชนชั้นสูง ในขณะที่ผู้ที่มีการศึกษาระดับต่ำจะเลือกใช้รูปแบบภาษาเป็นไปในทางเดียวกับการใช้ภาษาของผู้ที่อยู่ในชนชั้นระดับต่ำลงมา คือ ใช้รูปแบบที่ท้องถิ่นหรือรูปแบบอื่นมากกว่า (ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร, 2537) นอกจากนี้ จากการศึกษาข้อมูล พบว่า ในอดีตการแบ่งชนชั้นทางสังคมถูกแบ่งตามระดับการศึกษาของคนในสังคมนั้น เนื่องจากระดับการศึกษาสามารถบ่งชี้ถึงชนชั้นทางสังคมผ่านรายได้ที่ผันแปรตามระดับการศึกษา คือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีรายได้สูงกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ ต่อมาพบว่า การศึกษาและรายได้ไม่ได้ผันแปรตามกันอย่างอดีต แต่รายได้ที่ใช้กำหนดชนชั้นทางสังคมกลับผันแปรตามอาชีพมากกว่าระดับการศึกษา ทำให้ในงานวิจัยต่างประเทศทางภาษาศาสตร์สังคมจึงเลือกศึกษาปัจจัยทางชนชั้นทางสังคมที่มี

ข้อมูลชัดเจนและหลากหลายมากกว่าตัวแปรระดับการศึกษา (Wardhaugh; & Fuller, 2015, p.153) ฉะนั้นเป็นเหตุให้ผู้วิจัยเลือกศึกษาข้อมูลปัจจัยด้านการศึกษาผ่านงานวิจัยภายในประเทศ ซึ่งจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรเสียงตามตัวแปรอายุและการศึกษาของผู้พูด

จากการศึกษางานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบความสำคัญของตัวแปรอายุที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ (change in progress) เปรียบเหมือนการเปลี่ยนแปลงเวลาเสมือนจริง (change in Apparent Time) ตามแนวคิดของ Labov (2006) ที่สามารถบ่งบอกแนวโน้มการใช้ภาษาของผู้คนในอดีตและแนวโน้มการใช้ภาษาในอนาคตจากผลการวิเคราะห์การศึกษารูปแปรภาษาที่สัมพันธ์กับตัวแปรอายุ กล่าวคือ รูปแปรภาษาที่พบในการใช้ภาษาของกลุ่มผู้บอภาษาที่มีอายุน้อยจะแสดงถึงรูปภาษาที่มีแนวโน้มถูกใช้ในอนาคตรูปภาษาที่พบในการใช้ภาษาของผู้บอภาษาที่มีอายุมากแสดงถึงแนวโน้มรูปภาษาที่กำลังจะสูญหายไปในอนาคตของสังคมนั้นๆ และตัวแปรการศึกษา แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงภาษา 2 ลักษณะ ตามแนวคิดของ Labov ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงจากข้างบน (change from above) คือ การเปลี่ยนแปลงภาษาที่เกิดจากความรู้สึกหรือคิดคำนึงถึงการมีศักดิ์ศรีของรูปภาษาที่ตนใช้เพื่อแสดงว่าตนมีศักดิ์ศรีในสังคม โดยส่วนใหญ่เกิดในผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงมักจะเลิกใช้รูปแปรภาษาที่ถูกตำหนิและใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีแทน และการเปลี่ยนแปลงจากข้างล่าง (change from below) คือ การเปลี่ยนแปลงภาษาที่สามารถเกิดรูปแปรใหม่ขึ้นได้ตลอดเวลาในขณะที่ภาษายังมีผู้ใช้อยู่ (Labov, 2006) ซึ่งสามารถอธิบายผ่านการศึกษการแปรเสียงพยัญชนะและเสียงสระตามตัวแปรอายุและระดับการศึกษาของผู้พูดจากงานภายในประเทศที่น่าสนใจดังนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

สำหรับการศึกษการแปรเสียงพยัญชนะพบในงานวิจัยของ พิมพ์ระวี เรืองวัฒน์ (2551) ที่ศึกษาการแปรของพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ และ /khw/ เพื่อวิเคราะห์หารูปแปรและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมในการแปรเสียง /kw/ และ /khw/ ในผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นอยุธยาตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา และ วัจนลีลา โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บอภาษาจำนวน 60 คน ที่ตำบลบ้านแพรก อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สามารถแบ่งตามปัจจัยทางสังคม คือ ด้านเพศ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศหญิง และ เพศชาย อย่างละ 30 คน แบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 10-20 ปี 30-40 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ช่วงอายุ

ละ 20 คน ด้านการศึกษาแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การศึกษาระดับสูง (ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป) การศึกษาปานกลาง (ผู้ที่มีการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา) และการศึกษาระดับต่ำ (ผู้ที่มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา) ระดับละ 20 คน และ ด้านวจนลีลาแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ วจนลีลาการสัมภาษณ์ที่มีความเป็นทางการน้อย วจนลีลาการอ่านบทความที่มีความเป็นทางการ และวจนลีลาการอ่านรายการที่มีความเป็นทางการสูง

ผลการศึกษาพบการใช้รูปแปรของพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ 4 รูปแปร คือ [kw], [k], [f] และ [khw] เช่นในการออกเสียงคำว่า 'เกวียน' /kwian/ เป็น [kian] หรือ ในคำว่า 'กว้าง' /kwa:n/ เป็น [fa:n] หรือ [khwa:n] และพบรูปแปรของพยัญชนะควบกล้ำ /khw/ 3 รูปแปร คือ [khw], [k], และ [f] เช่นคำว่า 'ขวาน' /khwa:n/ มีการออกเสียงเป็น [fa:n] หรือในคำว่า 'ขวัญ' มีการออกเสียง [kwan] แทนการออกเสียง [khwan] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน โดยจากการศึกษาพบว่า ผู้บอกภาษาใช้รูปแปรมาตรฐาน [kw] และ [khw] มากที่สุด

ในส่วนของการพิจารณาปัจจัยทางสังคม ด้านอายุ พบการใช้รูปแปรที่เป็นมาตรฐานมากสุดในกลุ่มผู้บอกภาษาอายุน้อยสุด คือ 10-20 ปี และปรากฏการใช้รูปแปรที่เป็นมาตรฐานลดลงตามการเพิ่มขึ้นของอายุ โดยจะพบการใช้รูปแปรที่ไม่เป็นมาตรฐานมากสุดในผู้บอกภาษาที่อยู่ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป และด้านการศึกษา พบว่า มีการใช้รูปแปรมาตรฐานสูงกว่ารูปแปรที่ไม่เป็นมาตรฐานในทุกระดับของการศึกษาโดยรูปแปรมาตรฐานมีการปรากฏการใช้บ่อยลงเมื่อผู้บอกภาษามีระดับการศึกษาต่ำลง แต่เมื่อเปรียบเทียบการใช้รูปแปรมาตรฐาน [kw] และ [khw] ของผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มตามปัจจัยทางสังคมเมื่อสัมพันธ์กับปัจจัยอื่น พบว่า เพศ อายุ และการศึกษา มีผลต่อการใช้รูปแปรมาตรฐานของผู้บอกภาษาเพียงบางกลุ่ม กล่าวคือ ด้านเพศ เพศชายมีการใช้รูปแปรมาตรฐานมากกว่าเพศหญิงอย่างเด่นชัดในกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 60 ปีขึ้นไป และอยู่ในกลุ่มผู้ที่มีการศึกษาระดับต่ำเท่านั้น ด้านอายุ พบการใช้รูปแปรมาตรฐานน้อยลงอย่างเห็นได้ชัดในกลุ่มเพศหญิงและมีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ และด้านการศึกษา พบว่า มีอิทธิพลต่อการใช้รูปแปรมาตรฐาน [kw] และ [khw] เฉพาะในกลุ่มผู้บอกภาษาเพศหญิงเท่านั้น

นอกจากนี้ การศึกษาการแปรเสียงพยัญชนะควบกล้ำยังพบในงานวิจัยของ พนิดา ธนานันท์ (2545) ที่ศึกษารูปแปรของเสียงพยัญชนะต้นของคำที่มีพยัญชนะ ร และ ล เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะต้นควบกล้ำ ยกตัวอย่างคำที่มี ร เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว เช่น กว๊วยเดี่ยวรวดหน้า เครื่องราง คำที่มี ล เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว เช่น ถนนลาดยาง ไล่เลีย คำที่มี ร เป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำ เช่น หอยแครง ประปา คำที่มี ล เป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำ เช่น เกล็ดปลา ผัดผ้า ในผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นกลางเป็นภาษาแม่ ตามปัจจัยสังคม ได้แก่ เพศ การศึกษา

และวัจนลีลา โดยเก็บข้อมูลจากการทำแบบสอบถามและสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจำนวน 100 คน ซึ่งสามารถแบ่งตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ด้านเพศ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศหญิง และ เพศชาย อย่างละ 50 คน และแบ่งกลุ่มเพศแต่ละกลุ่มโดยใช้การศึกษา แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ผู้ที่มีการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ ผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีปีที่ 2 ระดับละ 25 คน การศึกษาตามตัวแปรวัจนลีลา แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ วัจนลีลาการพูด แบ่งออกเป็น 2 บริบทย่อย คือ การสัมภาษณ์ ชักถามเรื่องทั่วไปเป็นบริบทที่ใช้แทนวัจนลีลาการพูดที่ไม่เป็นทางการ และการอ่านคู่เทียบเสียง ซึ่งเป็นบริบทแทนวัจนลีลาการพูดที่เป็นทางการ และวัจนลีลาภาษาเขียนที่เก็บข้อมูลจากการทำแบบสอบถาม จากการพิจารณาตัวแปรการศึกษา พบว่า ผู้บอกภาษาที่อยู่ในระดับปริญญาตรีปีที่ 2 มีการใช้รูปเขียนและเสียงแปรที่ถูกต้องมากกว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

การศึกษาการแปรเสียงพยัญชนะในรูปแบบอื่น ๆ พบในงานวิจัยของ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) ศึกษาอัตราการปรากฏรูปแปรของเสียงพยัญชนะท้าย // ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และวัจนลีลา โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน ที่เป็นพนักงานธนาคารกรุงเทพจำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่สีลม เนื่องจากศิริรัตน์คิดว่า พนักงานธนาคารสามารถนำมาใช้เป็นตัวแทนประชากรทั่วไปได้ดีมากกว่าการอ้างงานวิจัยของบีบี (1974) อ้างอิงใน ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537, น.33) ที่จัดอาชีพพนักงานธนาคารอยู่ในกลุ่มผู้ที่มีชนชั้นกลาง การออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยของพนักงานธนาคารจึงน่าจะใกล้เคียงกับการออกเสียงของคนกรุงเทพ ศิริรัตน์แบ่งการศึกษาตามปัจจัยทางสังคมดังนี้ ด้านอายุ ผู้บอกภาษาจะอยู่ในช่วงอายุเดียวกัน คือ ระหว่าง 25-30 ปี ด้านการศึกษา แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ปวช. 20 คน และ ปริญญาตรี 20 คน ในแต่ละระดับการศึกษาประกอบด้วยเพศหญิงและเพศชาย จำนวนกลุ่มละ 10 คน เท่าๆกัน และการศึกษาตัวแปรวัจนลีลาแบ่งเป็น 3 แบบ ได้แก่ วัจนลีลาการสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ วัจนลีลาการอ่านข้อความที่มีความเป็นทางการ และวัจนลีลาการอ่านรายการค่าที่มีความเป็นทางการสูง

ผลการศึกษาพบรูปแปรของเสียงพยัญชนะท้าย // มีการปรากฏ 4 รูปแปรเสียงที่สำคัญ คือ [l], [n], [ŋ] และ [w] ซึ่งพบการปรากฏของรูปแปร [n] มากที่สุด รองลงมาคือรูปแปร [l] [ŋ] และ [w] ตามลำดับ ส่วนรูปแปรเสียงอื่นเป็นรูปแปรที่ปรากฏน้อย เช่น [θ], [f], [j] โดยรูปแปรเสียง // โดยเฉพาะรูปแปร [l] และ [n] มีการแปรไปตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการคือ วัจนลีลา และ พื้นฐานการศึกษา

ในส่วนของ การแปรเสียงพยัญชนะท้าย // ตามพื้นฐานการศึกษา พบว่า เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปร [l] ในการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย // อย่างชัดเจน จากการพิจารณาผ่านความสัมพันธ์กับวรรณลีลาและไม่สัมพันธ์กับวรรณลีลา พบว่า รูปแปร [l] ปรากฏมากในผู้ที่มีพื้นฐานการศึกษาปริญญาตรีมากกว่าผู้ที่มีพื้นฐานปวช. อย่างชัดเจน ในขณะที่รูปแปร [n] และรูปแปรอื่น ปรากฏในผู้ที่มีพื้นฐานการศึกษาปวช. มากกว่าผู้ที่มีพื้นฐานการศึกษาปริญญาตรี นอกจากนี้ ศิริรัตน์เสนอว่า พื้นฐานการศึกษามีความเกี่ยวข้องกับชนชั้นทางสังคม กล่าวคือ ผู้ที่มีพื้นฐานปริญญาตรีส่วนใหญ่มาจากชนชั้นสูงกว่าผู้ที่ศึกษาปวช. ทำให้ผู้ที่มีพื้นฐานการศึกษาปริญญาตรีมีการใช้รูปแปรมาตรฐาน [l] มากกว่ารูปแปรอื่นทำให้เห็นว่า รูปแปร [l] เป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรีในการออกเสียงปัจจุบัน

นอกจากนี้ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยยังพบการศึกษาการแปรเสียงแบบอื่นในงานวิจัยของ ปาลีรัฐ ททรัพย์ปรุง (2537) ที่ศึกษาการแปรของเสียง /ก/ ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมือง เพื่อวิเคราะห์การปรากฏของรูปแปรและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมในการแปรเสียง /ก/ ในผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นสงขลา ตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา แวดวงภาษา และทัศนคติต่อภาษาถิ่น โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจำนวน 100 คน จากการสุ่มแบบบังเอิญตามถนน 5 สายในเมืองสงขลา คือ ถนนทะเลหลวง นครนอก นครใน ไทรบุรี และรามวิถี จำนวนสายละ 20 คน เท่าๆกัน ซึ่งสามารถแบ่งตามปัจจัยทางสังคม คือ ด้านเพศ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศหญิง และ เพศชาย แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ คือ 11-20 ปี 21-30 ปี 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป ด้านการศึกษาแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การศึกษาระดับสูง (ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมปลายขึ้นไป) การศึกษาปานกลาง (ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าภาคบังคับถึงมัธยมปลาย) และการศึกษาระดับต่ำ (ผู้ที่มีการศึกษาไม่เกินภาคบังคับ) ด้านแวดวงภาษาที่แสดงการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน แบ่งเป็น แวดวงภาษาถิ่น และ แวดวงภาษามาตรฐาน และด้านทัศนคติ แบ่งออกเป็น ทัศนคติที่ดีต่อภาษาถิ่น และ ทัศนคติด้านลบต่อภาษาถิ่น

ผลการวิจัยพบการแปรของเสียง /ก/ 3 รูปแปร คือ [ก] เป็นเสียงดั้งเดิมในภาษาถิ่นสงขลา [h] และ [ŋ] เป็นรูปแปรใหม่ที่เกิดขึ้น ซึ่งพบการปรากฏรูปแปร [ŋ] มากที่สุด รองลงมาคือ [h] และ [ก] ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า รูปแปร [ŋ] เป็นรูปแปรมาตรฐานที่นิยมใช้ในผู้พูดภาษาถิ่นสงขลา บ่งชี้ถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงเสียงในภาษาถิ่นสงขลาที่จะมีการใช้เสียงดั้งเดิม [ก] น้อยลงจนอาจจะไม่พบการปรากฏอีก

จากการศึกษาตัวแปรอายุ ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง /ก/ อย่างชัดเจน พบว่า มีการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [ŋ] มากขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลง โดยปรากฏ

มากที่สุดในช่วงอายุ 11-20 ปี และจะพบการใช้รูปแปรท้องถื่น [ก] มากขึ้นในผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 41 ปีขึ้นไป และจะปรากฏลดลงตามช่วงอายุที่ลดลง ส่วนรูปแปร [h] พบการปรากฏน้อยในทุกช่วงอายุและแทบจะไม่ปรากฏในช่วงอายุ 11-20 ปี และ 41 ปีขึ้นไป แต่ปรากฏมากในช่วงอายุ 31-40 ปี

ตัวแปรการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการแปรเสียง /ก/ เช่นเดียวกับตัวแปรอายุ จากการวิเคราะห์ พบว่า รูปแปรมาตรฐาน [ŋ] จะมีการปรากฏมากขึ้นตามลำดับการศึกษา กล่าวคือ กลุ่มผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงจะใช้รูปแปร [ŋ] มากที่สุด และจะปรากฏลดลงเมื่อการศึกษาของผู้พูดอยู่ในระดับต่ำลง ในตรงกันข้าม กลุ่มผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำจะปรากฏการใช้รูปแปรภาษาถิ่น [ก] และ [h] มากขึ้น นอกจากนี้ ปาลีรัฐได้เสนอว่า การแปรของเสียง [ก] ~ [h] เกิดภายในกลุ่มคนรุ่นใหม่อายุต่ำกว่า 30 ปีที่มีการศึกษาระดับต่ำ เป็นรูปแปรของเสียง [ก] ที่ไม่เคยพบในงานวิจัยไหนมาก่อน ซึ่งแสดงถึงลักษณะการเปลี่ยนแปลงจากข้างล่าง (Change from below) ตามแนวคิดของ Labov ที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของภาษาที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาขณะที่ยังมีผู้พูดภาษานี้อยู่ (ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรุ่ง, 2537, น.155)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้พบการศึกษาตัวแปรอายุในการศึกษาการแปรเสียงสระในงานวิจัยของ สุวรรณรัตน์ ราชรักษ์ (2556) ที่ศึกษาการแปรของสระสูงยาว /i:, i:, u:/ ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ในผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชจากการพิจารณาสิ่งแวดล้อมทางเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์ พยางค์ต้น และพยางค์ท้าย และวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ และวัจนลีลา โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจำนวน 80 คน ที่ตำบลสวนขัน อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งสามารถแบ่งตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ด้านเพศ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศหญิง และ เพศชาย อย่างละ 40 คน ด้านอายุ แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 10-19 ปี จำนวน 22 คน 20-39 ปี จำนวน 17 คน 40-59 ปี จำนวน 19 คน และ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 22 คน และด้านวัจนลีลาแบ่งเป็น 2 ระดับ จากการเก็บข้อมูล 2 ประเภท คือ รายการคำ เพื่อเก็บข้อมูลวัจนลีลาแบบเป็นทางการ และ หัวข้อสนทนา 4 หัวข้อ ได้แก่ เรื่องราวส่วนตัวของผู้บอกภาษา ประเพณีพื้นบ้าน สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช และเรื่องเล่าต่างๆ เพื่อเก็บข้อมูลวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ผลการศึกษาพบรูปแปรของสระสูงยาว /i:, i:, u:/ 2 รูปแปร คือ รูปแปรมาตรฐาน ได้แก่ รูปแปร [i:], [i:] และ [u:] และ รูปแปรท้องถื่น ได้แก่ รูปแปร [e:], [e:] และ [o:] ซึ่งเป็นรูปแปรมาจากรูปแปรมาตรฐานตามลำดับข้างต้น โดยผู้พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่จะเลือกใช้รูปแปรมาตรฐาน [i:, i:, u:] มากกว่ารูปแปรท้องถื่น [e:, e:, o:] ซึ่งจากข้อมูลแสดงให้เห็นว่า

ผู้พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชมีลักษณะการใช้เสียงสระสูงยาวเหมือนภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่าเลือกใช้เสียงสระแบบภาษาไทยท้องถิ่นของตน แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชที่มีความใช้รูปแบบภาษาถิ่นน้อยลง ซึ่งสุวรรณรัตน์ กล่าวว่า เป็นผลมาจากปัจจัยทางสังคมเป็นตัวกำหนด

การวิเคราะห์การแปรของสระสูงยาว /i:, i:, u:/ ตามตัวแปรสังคม ด้านอายุ พบการปรากฏการใช้รูปแปรมาตรฐานในผู้ที่มีอายุน้อยมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก โดยการปรากฏการใช้รูปแปรท้องถิ่นจะพบสูงขึ้นตามช่วงอายุที่เพิ่มขึ้นแต่จะลดน้อยลงเมื่อช่วงอายุน้อยลง และด้านเพศพบว่า เพศหญิงมีการใช้รูปแปรที่เป็นมาตรฐาน [i:, i:, u:] มากกว่าเพศชาย และเพศชายใช้รูปแปรท้องถิ่น [e:, ə:, o:] มากกว่าเพศหญิง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบการศึกษาการแปรเสียงพยัญชนะและการแปรเสียงสระที่สัมพันธ์กับตัวแปรการศึกษาในงานของ Janida Eiapailin (2004) ศึกษาภาวะแทรกซ้อนระดับเสียง (phonological interference) ในภาษาไทยมาตรฐานของคนจีนแต่จิวในกรุงเทพฯ เพื่อศึกษาลักษณะทางภาษาของภาวะแทรกซ้อนของภาษาจีนแต่จิวในภาษาไทยมาตรฐาน ตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศ และ การศึกษา โดยเก็บข้อมูลจากการผู้บอกภาษาจำนวน 12 คน เป็นคนจีนแต่จิวอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ พูดภาษาแต่จิวเป็นภาษาแรก ซึ่งผู้บอกภาษาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ย้ายที่อยู่จากจังหวัดชวเถา มณฑลกว่างตุงมาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ย่านเยาวราช และมีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มตามปัจจัยทางสังคม คือ กลุ่มที่ 1 คือ ผู้บอกภาษาเพศหญิง ระดับการศึกษาประถมศึกษา กลุ่มที่ 2 คือ ผู้บอกภาษาเพศหญิง ระดับการศึกษาปริญญาตรี กลุ่มที่ 3 ผู้บอกภาษาเพศชาย ระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มที่ 4 คือ ผู้บอกภาษาเพศชาย ระดับการศึกษาปริญญาตรี

ผลการศึกษาพบลักษณะทางภาษาที่เกิดภาวะแทรกซ้อนของภาษาจีนแต่จิวในภาษาไทยมาตรฐาน 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงในระดับสัทศาสตร์มีความเกี่ยวข้องกับภาวะแทรกซ้อนของเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ทำให้เป็นสระเสียงสั้น (vowel shortening) เกิดจากการที่ภาษาจีนแต่จิวไม่มีสระเสียงยาวแบบภาษาไทยมาตรฐาน ทำให้เมื่อคนจีนแต่จิวออกเสียงสระเสียงยาวในภาษาไทยจะมีการลดการออกเสียงให้สั้นลง เช่น เสียงสระ [u:, ə:, a:, u:, o:, ə:] ออกเสียงเป็น [u, ə, a, u, o, ə] พบในผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา และมีการออกเสียงสระที่มีลักษณะเสียงขึ้นจมูก (vowel nasalization) แทนที่การออกเสียงสระเสียงสั้นในภาษาไทย เนื่องจากพื้นฐานภาษาจีนแต่จิวมี

เสียงสระที่ออกเสียงขึ้นจมูก ทำให้ในบางครั้งมีการนำมาใช้ในการออกเสียงสระภาษาไทย เช่น เสียงสระ [i:, ε:, a:] ออกเสียงเป็น [i:, ɛ:, ɑ:] ซึ่งพบในกลุ่มผู้บอกภาษาเพศหญิง ระดับการศึกษา ประถมศึกษา

2. ภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงในระดับหน่วยเสียงพบในลักษณะคำประเภทคำ ควบก๊ำ เนื่องจากภาษาจีนแต่จีวไม่มีคำควบก๊ำ เช่น /pl, pr, p^hr, kl, k^hl/ ทำให้ผู้พูดภาษาจีน แต่จีวออกเสียงเพียงพยัญชนะตัวแรกของคำควบก๊ำในการสนทนาที่เป็นกันเอง ซึ่งพบลักษณะ การออกเสียงแบบนี้ทั้งในผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิง ระดับการศึกษาประถมศึกษา และ เพศชาย ระดับการศึกษาปริญญาตรี

3. ภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงในระดับหน่วยเสียงย่อยพบในตำแหน่งพยัญชนะ ต้นคำ เนื่องจากภาษาจีนแต่จีวไม่มีหน่วยเสียง /d/ และ /r/ ทำให้ในการออกเสียงภาษาไทยมีการ ใช้หน่วยเสียง // แทน /d/ และ /r/ และในภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงในการแจกแจง (distribution interference) พบในตำแหน่งพยัญชนะสุดท้ายของคำ เนื่องจากภาษาจีนแต่จีวไม่มีหน่วยเสียง /p/, /t/ และ /n/ ทำให้ผู้บอกภาษาเพศชายและหญิงในระดับประถมศึกษามีการใช้หน่วยเสียง /k/ และ /ŋ/ แทนที่หน่วยเสียงภาษาไทยข้างต้น แต่ไม่พบการเกิดภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงใน การแจกแจงในผู้บอกภาษาที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี

จากผลการศึกษภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงในภาษาไทยมาตรฐานของคนจีน แต่จีวในกรุงเทพฯ พบสาเหตุที่สำคัญมาจากระดับการศึกษาของผู้พูด เนื่องจากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ (ประถมศึกษา) เกิดภาวะแทรกซ้อนระดับเสียง มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่า (ปริญญาตรี) แต่สำหรับปัจจัยด้านเพศนั้น ไม่มี ผลกระทบต่อการเกิดภาวะแทรกซ้อน

ดังนั้น ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการแปรเสียงที่สัมพันธ์กับปัจจัยทาง สังคมด้านอายุและระดับการศึกษา ข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า ปัจจัยทางสังคมมีความสัมพันธ์ กับการแปรเสียงของผู้พูด โดยด้านอายุ ผู้พูดที่มีอายุน้อยจะใช้รูปแปรเสียงที่เป็นมาตรฐาน มากกว่าผู้พูดที่มีอายุมาก ส่วนในด้านการศึกษา พบว่า ผู้พูดที่มีระดับการศึกษาสูงมักจะเลือกใช้ รูปแปรเสียงที่มีมาตรฐานมากกว่าผู้พูดที่มีระดับการศึกษาต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัย ได้ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงปัจจัยด้านเพศที่แม้ว่าผู้วิจัยจะได้สนใจนำมา ศึกษาในงานวิจัยนี้ แต่ดูเหมือนว่าเป็นปัจจัยทางสังคมที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์รูปแปรเสียง ซึ่ง จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เพศหญิงมีการใช้รูปแปรเสียงที่มีมาตรฐานมากกว่าเพศชาย

2.3.2 การแปรเสียงตามตัวแปรวจนลีลา

ตัวแปรวจนลีลาถูกนำมาใช้วิเคราะห์การแปรเสียงในหลายๆงานวิจัย ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยพบทั้งงานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศที่น่าสนใจ โดยในส่วนแรกจะกล่าวถึงงานวิจัยภายในประเทศ ได้แก่ งานของ พนิดา ธนานันท์ (2545) ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) พิมพะระวี เรืองวัฒน์ และงานของ สุวรรณรัตน์ ราชรักษ์ (2556) ที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น (หัวข้อ 2.3.1.2) โดยในงานวิจัยของพนิดา แบ่งการศึกษาปัจจัยด้านวจนลีลา ออกแบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ วจนลีลาการพูด แบ่งออกเป็น 2 บริบทย่อย คือ การสัมภาษณ์แทนวจนลีลาการพูดที่ไม่เป็นทางการ และการอ่านคู่เทียบเสียงแทนวจนลีลาการพูดที่เป็นทางการ และ วจนลีลาภาษาเขียนที่เก็บข้อมูลจากการทำแบบสอบถาม

ผลการศึกษาด้านตัวแปรวจนลีลาในงานของพนิดา พบว่า ในวจนลีลาการพูดแบบไม่เป็นทางการ การแปรเสียงคำที่มี ร เป็นพยัญชนะต้นเดียวมีการใช้เสียงแปร [l] แทนเสียงมาตรฐาน [r] ส่วนในคำที่มี ล เป็นพยัญชนะต้นเดียวไม่พบการแปรเสียง แต่เมื่อ ร เป็นพยัญชนะต้นควบ พบการออกเสียง 3 รูปแปร คือ [r], [l] และ [o] และเมื่อ ล เป็นพยัญชนะต้นควบ พบการออกเสียง 2 รูปแปร คือ [l] และ [o] โดยผู้บอกภาษาไม่ออกเสียงควบกล้ำ [o] มากกว่าออกเสียง [r] หรือ [l] ทั้งในกรณีที่มี ร และ ล เป็นพยัญชนะควบกล้ำ อาจเป็นผลมาจากผู้บอกภาษาขาดความระมัดระวังหรือไม่ใส่ใจในการพูดของตนว่าจะออกเสียงถูกหรือผิดและไม่เห็นรูปเขียน เนื่องจากเป็นการสัมภาษณ์ทำให้มีแนวโน้มในการออกเสียงสลับรูปแปร [r] หรือ [l] ในตำแหน่งพยัญชนะต้นเดียวหรือไม่ออกเสียง [r] และ [l] ที่เป็นพยัญชนะควบค่อนข้างมาก ซึ่งแตกต่างจากวจนลีลาการพูดแบบเป็นทางการที่ผู้บอกภาษาออกเสียงที่ถูกต้องคือ [r] หรือ [l] มากกว่าออกเสียงแปรหรือไม่ออกเสียง เนื่องจากการพูดแบบทางการทำให้ผู้บอกภาษามีความระมัดระวังในการออกเสียงจึงพยายามออกเสียงให้ถูกต้อง และจากการอ่านคู่เทียบเสียงที่เป็นบริบทการพูดที่เป็นทางการ ผู้บอกภาษาจะเห็นรูปเขียนจึงพยายามออกเสียงตามรูปเขียนที่ปรากฏ ส่วนการแปรในวจนลีลาการเขียน พบว่า ในการเขียนคำที่มี ร และ ล เป็นพยัญชนะต้นเดียว ผู้บอกภาษามีการเลือกรูปเขียนแปรที่ถูกต้องในทุกตัวแปรภาษา แต่เมื่อ ร เป็นพยัญชนะต้นควบผู้บอกภาษาจะมีการใช้รูปเขียนแปรเสียง [l] แทนเสียง [r] มากกว่าการไม่ปรากฏรูปเขียน [o] และเมื่อ ล เป็นพยัญชนะต้นควบผู้บอกภาษาจะเขียนแบบไม่ปรากฏรูปเขียน [o] มากกว่าเปลี่ยนไปใช้รูปแปร [r]

ในงานวิจัยของศิริรัตน์ แบ่งการศึกษาตัวแปรวจนลีลา ออกเป็น 3 แบบ ได้แก่ วจนลีลาการสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ วจนลีลาการอ่านข้อความที่มีความเป็นทางการ และ วจนลีลาการอ่านรายคำที่มีความเป็นทางการสูง พบว่า รูปแปรมาตรฐาน [l] ปรากฏน้อยที่สุดใน

วจนลีลาการสัมผัสอักษร ซึ่งเป็นบริบทแทนวจนลีลาที่ไม่เป็นทางการและมีการปรากฏเพิ่มมากขึ้นตามระดับความเป็นทางการของวจนลีลา คือ การอ่านข้อความและการอ่านรายการคำตามลำดับ ในทางตรงกันข้าม รูปแปร [n], [ŋ] และ [w] มีการปรากฏน้อยลงตามระดับวจนลีลาที่มีความเป็นทางการเพิ่มขึ้น ซึ่งจากการศึกษาพบการออกเสียงรูปแปร [n] มากกว่ารูปแปร [ŋ] ไม่ว่าจะ เป็นในวจนลีลาการสัมผัสอักษรหรือการอ่านข้อความ แต่ในวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมาก อย่างการอ่านรายการคำ ผู้บอกภาษามีการใช้รูปแปร [ŋ] มากกว่ารูปแปร [n] เนื่องจากผู้บอกภาษามีความระมัดระวังในการใช้ภาษาทำให้ผู้บอกภาษาพยายามใช้ภาษาให้ถูกต้องมากที่สุด เช่นเดียวกับงานวิจัยของสุวรรณรัตน์ ที่แบ่งการศึกษาตัวแปรด้านวจนลีลาแบ่งเป็น 2 แบบ คือ รายการคำ แทนวจนลีลาที่เป็นทางการ และ หัวข้อสนทนา แทนวจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ พบว่า ในวจนลีลาที่เป็นรายการคำผู้บอกภาษาเลือกใช้รูปแปรมาตรฐาน [i:, i:, u:] มากกว่ารูปแปรท้องถิ่น [e:, ə:, o:]

ผลการศึกษาด้านวจนลีลาภายในงานของ ศิริรัตน์ และ สุวรรณรัตน์ แตกต่างจากผล การศึกษาตัวแปรด้านวจนลีลาในงานวิจัยของพิมพ์ระวีที่พบการใช้รูปแปรมาตรฐาน [kw] และ [khw] ในวจนลีลา การอ่านบทความที่มีความเป็นทางการมากกว่าวจนลีลาการอ่านรายการคำที่มีความเป็นทางการสูง เนื่องจากความเคยชินในการอ่านรายการคำของผู้บอกภาษาที่พบใช้ใน ชีวิตประจำวันมากกว่าการอ่านบทความทำให้เมื่อพิจารณาวจนลีลาการอ่านบทความจึงปรากฏ รูปแปรมาตรฐานสูงที่สุด

นอกจากนี้ ในงานของศิริรัตน์ยังแสดงการแปรเสียงพยัญชนะท้าย /l/ ตามวจนลีลาที่ ถูกควบคุมด้วยตัวแปรพื้นฐานการศึกษา พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีการศึกษาปริญญาตรีและปวช. ปรากฏรูปแปร [l] เพิ่มขึ้นตามวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น ส่วนรูปแปรอื่นมีการปรากฏ ลดลงตามวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น ซึ่งเป็นหลักฐานที่สามารถนำมายืนยันการใช้รูปแปร มาตรฐานที่จะปรากฏเพิ่มขึ้นเมื่อวจนลีลาเป็นทางการมากขึ้นไม่ว่าผู้บอกภาษาจะมีพื้นฐาน การศึกษาระดับใดล้วนมีการคำนึงถึงการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับวจนลีลา

งานวิจัยต่างประเทศ

ในงานวิจัยต่างประเทศ ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่น่าสนใจหลายงานที่นำปัจจัยด้าน วจนลีลามาใช้วิเคราะห์การแปรเสียง เช่น งานวิจัยของ Sandra Clarke (2012) ศึกษาการ เปลี่ยนแปลงทางเสียงในภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์ในรัฐนิวฟันด์แลนด์ ประเทศแคนาดา ที่ เกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ซึ่งดูเหมือนว่ามีสาเหตุมาจากการเปิดรับคำในการใช้ ภาษาอังกฤษแบบแคนาดา Clarke จึงศึกษารูปแบบการเปลี่ยนเสียงที่เกิดขึ้นในภาษาอังกฤษแบบ

นิวฟันแลนด์ โดยเก็บข้อมูลจากการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น และวิเคราะห์ตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ ชนชั้นทางสังคม และ ชาติพันธุ์ โดยสัมพันธ์กับตัวแปรวัจนลีลาตามแนวคิดของ Labov

จากการศึกษา พบว่า ในภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงดังนี้

1. เสียงสระเดี่ยว /e/ และ ลักษณะการออกเสียง // ตำแหน่งหลังสระที่เกิดจากการออกเสียงตำแหน่งเพดานแข็ง (palatal (clear) postvocalic //) ซึ่งทั้งสองเสียงเป็นรูปแปรเสียงท้องถิ่นในภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์ที่ปรากฏการใช้ลดลงไปตามยุคสมัย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริง (change in apparent time) ตามแนวคิดของ Labov ซึ่งเป็นลักษณะที่พบในการวิเคราะห์ตัวแปรอายุเช่นเดียวกับงานวิจัยภายในประเทศที่ได้กล่าวในหัวข้อที่ผ่านมา (2.3.1.2) กล่าวคือ รูปแบบการออกเสียงสระเสียงเดี่ยว /e/ และการออกเสียง // หลังสระในตำแหน่งเพดานแข็งจะปรากฏการใช้ที่ค่อยๆลดลงตามยุคสมัยจนสูญหายไปเป็นที่สุด โดยสระเสียงเดี่ยว /e/ ถูกแทนที่ด้วยการออกเสียงสระผสม [er] ที่เป็นรูปแปรมาตรฐานภาษาอังกฤษสมัยใหม่ซึ่งถูกพบการใช้บ่อยครั้ง ส่วนการออกเสียง // หลังสระที่เกิดในตำแหน่งการออกเสียงเพดานแข็งมีการเปลี่ยนไปใช้รูปแปรเสียง // หลังสระที่เกิดจากเสียงในตำแหน่งเพดานอ่อน (velar) ลักษณะเสียงที่เกิดจะคล้ายกับเสียงในรูปแปรเสียงมาตรฐานภาษาอังกฤษสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในปัจจุบันรูปแปรท้องถิ่นสระเสียงเดี่ยว /e/ จะไม่พบในภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์แล้ว และรูปแปรท้องถิ่นในการออกเสียง // หลังสระในตำแหน่งเพดานแข็งจะพบได้น้อย แต่ยังสามารถพบอย่างแพร่หลายในกลุ่มคนชาติพันธุ์ไอริชที่เป็นชาติพันธุ์หนึ่งของนิวฟันด์แลนด์ อาศัยอยู่ในแถบชนบทชายฝั่งทะเลตะวันตกเฉียงเหนือในรัฐนิวฟันด์แลนด์ ซึ่งปรากฏรูปแปรท้องถิ่นเหล่านี้ในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ และพบความถี่สูงในทุกช่วงวัย เนื่องจากค่าในการรักษารูปแบบการใช้ภาษาท้องถิ่นของชาติพันธุ์ไอริช

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าในปีค.ศ. 1980 รูปแปรเสียงมาตรฐานสระผสม [er] และ รูปแปรเสียง // หลังสระที่เกิดจากเสียงในตำแหน่งเพดานอ่อนเป็นที่ใช้ในกลุ่มผู้บอกลาษามากกว่ารูปแปรท้องถิ่นสระเดี่ยว /e/ และ การออกเสียง // ตำแหน่งหลังสระที่เกิดในตำแหน่งการเพดานแข็ง ทั้งในวัจนลีลาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการพบความถี่ในการเกิดรูปแปรสระเสียงเดี่ยว /e/ ลดลงจากยุคสมัยก่อน ในกลุ่มผู้บอกลาษาอายุ 55 ปีขึ้นไป และพบการใช้เพียงเล็กน้อยในผู้บอกลาษาช่วงอายุที่ต่ำลงมา ในด้านปัจจัยด้านสังคมที่สัมพันธ์กับวัจนลีลา พบว่า มีความถี่ในการใช้ค่อนข้างสม่ำเสมอในทุกกลุ่ม ยกเว้นกลุ่มเพศชายที่มีอายุ

มากจะมีการลดการใช้รูปแปรท้องถิ่นอย่างชัดเจนในวัจนลีลาที่เป็นทางการ ในทางตรงกันข้าม รูปแปรท้องถิ่นการออกเสียง /l/ หลังสระในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการสูง พบว่า ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไป มีความถี่ในการใช้สูงถึงร้อยละ 63 แต่ในผู้บอกภาษาในช่วงวัยรุ่นมีความถี่ในการใช้เพียงร้อยละ 15 ส่วนในวัจนลีลาที่เป็นทางการพบความถี่ในการใช้สูงขึ้นตามช่วงอายุที่มากขึ้น นอกจากนี้ ปัจจัยสังคมด้านชนชั้นทางสังคม พบว่า ในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษาช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไปที่อยู่ ณ ชนชั้นกลางถึงชนชั้นแรงงานมีการใช้รูปแปรท้องถิ่น /l/ หลังสระในตำแหน่งการเกิดเสียงที่เพดานแข็งสูงถึงร้อยละ 80 และค่อยๆ มีความถี่ในการใช้ลดลงในช่วงอายุที่ต่ำลงภายในชนชั้นเดียวกัน

2. เสียงหยุด TH (TH-stopping) พบรูปแปรในการออกเสียง 2 แบบ คือ /θ/ และ /ð/ เป็นลักษณะเสียงเสียดแทรกที่เกิดในตำแหน่งลิ้นระหว่างฟัน เช่นในคำว่า thin, bath, then เป็นรูปแบบการออกเสียงที่ปรากฏอยู่ในภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์มานาน และปรากฏในทุกเหตุการณ์ของการสื่อสาร ซึ่งรูปแปร /ð/ มักเกิดในคำที่ไม่เน้นเสียง เช่น the, this เป็นรูปแปรที่ปรากฏในรูปแบบการพูดสมัยใหม่ของนิวฟันด์แลนด์ โดยในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ ในบริบทการใช้ภาษาในพื้นที่ชนบทปรากฏความในการใช้เสียงหยุดทั้งรูปแปร /θ/ และ /ð/ แต่ในทางตรงกันข้าม การใช้ภาษาในพื้นที่ชุมชนเมืองปรากฏการใช้รูปแปรเสียงหยุด TH ทั้ง 2 รูปแปรค่อนข้างน้อย และปรากฏการใช้ในเพศชายมากกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวอ้างถึงการศึกษาของ Colbourne (Colbourne, 1982, p.74, as cited in Clarke, 2012) ที่เสนอว่า รูปแปรเสียงหยุด TH เกิดจากการเปลี่ยนวัจนลีลา กล่าวคือ ในการเปลี่ยนวัจนลีลาจากทางการเป็นวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการพบการลดความถี่ในการใช้รูปแปรเสียง /ð/ ร้อยละ 74 และลดการใช้รูปแปรเสียง /θ/ ร้อยละ 45

ในการวิเคราะห์ตัวแปรวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการร่วมกับตัวแปรอายุในการใช้รูปแปรเสียง /θ/ พบว่า ในกลุ่มผู้บอกภาษาช่วงวัยรุ่นมีความถี่ในการใช้น้อยกว่ากลุ่มผู้บอกภาษาช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไป ด้านเพศที่สัมพันธ์กับด้านอายุ พบว่า ในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการพบการใช้รูปแปรเสียง /θ/ ในเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเฉพาะกลุ่มช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไป ซึ่งการใช้เสียงหยุด TH ในภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์ปรากฏการใช้ค่อนข้างคงที่ในแต่ละยุคสมัย

3. การเกิดเสียงสระใหม่ ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์สมัยใหม่ส่วนใหญ่มีการใช้รูปแปรมาตรฐานของภาษาอังกฤษแบบแคนาดา เช่น รูปแปรของเสียงสระ /æ/ และ /a/ การเกิดการแปรของหน่วยเสียงสระผสมทำให้เกิดหน่วยเสียงย่อยในภาษาแคนาดา (Canadian

Raising) ในรูปเสียงสระ /au/ หรือการเกิดการรวมเสียงสระที่เกิดในตำแหน่งกลางไปเป็นเสียงสระตำแหน่งสูง-หลัง ในรูปเสียง /əʊ/ และ /oʊ/

ในวัจนลีลาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ พบรูปแปร [ʌ/ə/ə] ที่เกิดจากการลดรูปของรูปแปร /æ/ (/æ/ retraction) ปรากฏในผู้บอกภาษาช่วงอายุวัยรุ่นมากกว่าผู้บอกภาษาวัยสูงอายุ และพบความถี่ในการปรากฏสูงในเพศหญิงชนชั้นสูง ซึ่งการลดรูปของรูปแปร /æ/ ที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษแบบแคนาดาเป็นรูปภาษาที่ใช้ในรูปแบบการพูดภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์ของคนสมัยใหม่ ส่วนการลดรูปแปรเสียง [a] เช่นในการออกเสียงคำว่า lot, thought ในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการปรากฏในการใช้ภาษาของเพศหญิงชนชั้นสูง ในช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไป และปรากฏเพิ่มขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการ ในทางกลับกันรูปแปรเสียง /au/ ที่เกิดจากการแปรของหน่วยเสียงสระผสม ในคำเช่น house, cloud ไม่ปรากฏในการออกเสียงของผู้บอกภาษาช่วงวัยรุ่น แต่จะปรากฏเมื่อผู้บอกภาษามีความระมัดระวังในการใช้ภาษาแม้ว่าจะอยู่ในบริบทวัจนลีลาที่เป็นกันเอง

การเกิดรูปแปรเสียง /əʊ/ ปรากฏในคำเช่น goat ทั้งในวัจนลีลาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ส่วนใหญ่จะพบในผู้บอกภาษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น เช่นเดียวกับรูปแปรเสียง /oʊ/ ซึ่งจากการศึกษาของ Hollett (Hollett, 2007, as cited in Clarke, 2012) แสดงให้เห็นว่าค่าการใช้รูปแปรเสียง /oʊ/ ในปีค.ศ. 1980 ในวัจนลีลาที่เป็นทางการของกลุ่มวัยรุ่น (young) เพศหญิงชนชั้นกลางช่วงอายุ 20-25 ปี ใช้น้อยกว่ากลุ่มผู้พูดที่มีปัจจัยทางสังคมเหมือนกันในปีค.ศ. 2003

จากการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางเสียงในภาษานิวฟันด์แลนด์ในงานของ Clarke สรุปได้ว่า คนยุคใหม่มีการใช้ภาษาอังกฤษแบบนิวฟันด์แลนด์แตกต่างจากคนรุ่นก่อน กล่าวคือ มีการรับค่านิยมการใช้ภาษาอังกฤษแบบแคนาดาเข้ามาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปภาษาท้องถิ่น โดยเฉพาะการแปรของเสียงสระตามแบบภาษาอังกฤษแบบแคนาดาทำให้ปรากฏการใช้รูปแปรท้องถิ่นน้อยกว่าคนรุ่นก่อน ซึ่งผู้พูดภาษานิวฟันด์แลนด์มีการเลือกใช้รูปแปรเสียง โดยพิจารณาตามวัจนลีลา กล่าวคือ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการผู้พูดจะเลือกใช้รูปแปรเสียงแบบใหม่มากกว่าวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ เนื่องจากรูปแปรเสียงแบบใหม่มีลักษณะเป็นรูปแปรมาตรฐานอังกฤษมากกว่ารูปแปรเสียงท้องถิ่น นอกจากนี้ ในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ ถ้าหากผู้พูดมีความระมัดระวังในการใช้ภาษามากจะปรากฏการใช้รูปภาษาที่เป็นมาตรฐานมากกว่ารูปแปรภาษาถิ่นทำให้ในสมัยใหม่รูปภาษาท้องถิ่น ได้แก่ การออกเสียงสระเดี่ยว /e/ และ การออกเสียง // หลังสระที่เกิดในตำแหน่งเพดานแข็งปรากฏการใช้ลดลง อย่างไรก็ตามรูปแปรท้องถิ่น

ภาษานิวฟันด์แลนด์บางลักษณะยังคงมีการใช้อยู่จากการอนุรักษ์รูปภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์

การศึกษาการแปรเสียงในงานวิจัยต่างประเทศยังพบในงานวิจัยของ Claire Childs (2019) ที่ศึกษาอิทธิพลของผู้สัมภาษณ์ที่มีต่อการออกเสียงลดรูปคำปฏิเสธแบบย่อ (negative tags) ของผู้บอกภาษา โดยศึกษาเพียงคำปฏิเสธโดยย่อ isn't ได้แก่ int it และ innit ในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ภาษาอังกฤษแบบไทเนไซด์ (the Diachronic Electronic Corpus of Tyneside English: DECTE) ซึ่งเป็นคลังข้อมูลการใช้ภาษาถิ่นในตะวันออกเฉียงเหนือของอังกฤษ

ผลการศึกษา พบว่า รูปแปรเสียงที่ผู้บอกภาษาเลือกให้เกิดการแปรตามระดับความสัมพันธ์ระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้บอกภาษา โดยรูปแปร isn't เป็นรูปแปรมาตรฐาน มักพบการปรากฏอย่างชัดเจนเมื่อผู้บอกภาษาถูกสัมภาษณ์โดยผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาหรือเป็นคนแปลกหน้า ผู้บอกภาษาจะมีความระมัดระวังในการใช้ภาษาจึงใช้รูปแปรที่เป็นมาตรฐานเสมอ ในทางตรงกันข้าม รูปแปรเสียง isn't ที่เกิดการลดรูปการออกเสียงนั้นจะปรากฏในบริบทที่ผู้สัมภาษณ์และผู้บอกภาษามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากเช่นเป็นเพื่อนหรือคนในครอบครัว รวมไปถึงผู้ที่มีลักษณะภาษาถิ่นใกล้เคียงกัน เนื่องจากการสนทนาเป็นบริบทที่มีความผ่อนคลาย ผู้บอกภาษาจึงเลือกใช้วลีลาที่เป็นกันเองซึ่งจะปรากฏรูปแบบภาษาพูดจำนวนมาก เนื่องจากผู้บอกภาษาไม่มีการคำนึงถึงการใช้รูปแปรภาษาที่เป็นมาตรฐานจึงปรากฏการลดรูปเสียง isn't ในความถี่สูง นอกจากนี้ ในงานวิจัยได้ศึกษาปัจจัยทางสังคมด้านเพศและด้านอายุ พบว่า ผู้บอกภาษาที่เป็นผู้สูงอายุจะมีการใช้รูปแปรมาตรฐาน isn't เสมอ แตกต่างจากผู้บอกภาษาที่มีอายุน้อยโดยเฉพาะเพศชายจะใช้รูปแปรที่เกิดการลดรูปเสียง ได้แก่ int it และ innit มากกว่ารูปแปรที่เป็นมาตรฐาน

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยยังพบตัวแปรวลีลาถูกนำมาใช้วิเคราะห์รูปแปรภาษาในด้านอื่นที่น่าสนใจนอกเหนือจากการแปรเสียง เช่น การเลือกใช้นิพจน์คำ จากงานวิจัยของ Lucien Brown (2015) ศึกษาการเปลี่ยนวลีลาของผู้พูดภาษาเกาหลีจากการวิเคราะห์การเลือกใช้นิพจน์คำที่แสดงการให้เกียรติ ระหว่างหน่วยคำ -yo ซึ่งแสดงความสุภาพ กับหน่วยคำ -supnita ซึ่งแสดงการเคารพ โดยเก็บข้อมูลจากการบันทึกบทสนทนา ระหว่างผู้ร่วมรายการทอล์กโชว์ของประเทศเกาหลี ประกอบด้วย ผู้ดำเนินรายการผู้ชาย ผู้ดำเนินรายการผู้หญิง ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ดารา ผู้กำกับ และผู้ฟังในห้องส่ง

จากการศึกษา พบว่า หน่วยคำ -supanita เป็นหน่วยคำที่แสดงรูปภาษาที่เป็นมาตรฐานปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการ เช่น ในบริบทการกล่าวเปิดและปิดรายการของผู้ดำเนินรายการ การกล่าวชี้แจงเรื่องทางการแพทย์จากผู้เชี่ยวชาญ นอกจากนี้ยังถูกนำมาใช้ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับพิธีทางศาสนาหรือเกี่ยวข้องกับกฎทางสังคม เช่น รูปแบบการพูดของพนักงานขายกับลูกค้า ซึ่งในการศึกษานี้จะเรียกวัจนลีลาที่เป็นทางการในบริบททางการแสดงผ่านสื่อแบบนี้ว่า ท่าที่ที่แสดงความเป็นทางการ (formal presentational stance) กล่าวคือ วัจนลีลาที่เป็นทางการที่เกิดในบริบทของการแสดงผ่านสื่อหรือพูดในที่สาธารณะ เช่น การแสดง การชี้แจงของผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่ การแสดงความเคารพ ที่จำเป็นต้องใช้รูปแบบการพูดที่เป็นมาตรฐานแตกต่างจากหน่วยคำ -yo ที่ถูกใช้ในวัจนลีลาที่เป็นกันเองและแฝงอารมณ์ของผู้พูด เช่น ผู้ดำเนินรายการต้องการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังในห้องส่ง หรือ การพูดคุยกัยออกสื่อกันระหว่างผู้ร่วมรายการ

สรุปได้ว่า หน่วยคำ -yo และ หน่วยคำ -supanita ถูกนำมาใช้แตกต่างตามบริบท โดยวัจนลีลาที่เป็นกันเองจะใช้หน่วยคำ -yo เช่นในบริบทการพูดคุยกัยเรื่องทั่วไป การพูดคุยกัยออกสื่อ ซึ่งเป็นบริบทที่ผู้พูดไม่ระมัดระวังการพูดของตน แตกต่างจากหน่วยคำ -supanita มักถูกใช้ในวัจนลีลาที่เป็นทางการ เช่น การพูดคุยกัยเรื่องทางการแพทย์ หรือการพูดในที่สาธารณะ ที่จำเป็นต้องมีการใช้รูปแบบภาษาที่เป็นมาตรฐาน หน่วยคำ -supanita จึงถูกนำมาใช้และเป็นหน่วยคำที่ผู้พูดภาษาเกาหลีใช้มากกว่าหน่วยคำ -yo เนื่องจากผู้พูดภาษาเกาหลีให้ความสำคัญกับการแสดงความเคารพต่อผู้ร่วมสนทนาที่มีความแตกต่างทางสถานะทางสังคมหรือช่วงอายุ วัจนลีลาการพูดส่วนใหญ่จึงเป็นวัจนลีลาที่เป็นทางการ ผู้พูดจึงหลีกเลี่ยงการใช้รูปภาษาพูดและเลือกใช้รูปภาษาที่เป็นมาตรฐานแทน

นอกจากงานวิจัยการเลือกใช้หน่วยคำที่สัมพันธ์กับตัวแปรวัจนลีลาของ Brown (2015) ผู้วิจัยยังพบงานวิจัยของ Yaguchi, Iyeyri และ Baba (2010) ที่ศึกษาการเลือกใช้คำคุณศัพท์ very และ real/really ในผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จากการวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ด้านเพศ และ ตัวแปรวัจนลีลา จากคลังข้อมูลภาษาอังกฤษแบบอเมริกันทางอาชีพที่เป็นภาษาพูด (CSPAPE หรือ Corpus of Spoken Professional American English) โดยคัดเลือกมาเพียง 4 บริบท เรียงตามวัจนลีลาที่เป็นทางการมากไปหาวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อย ได้แก่ การประชุมในทำเนียบขาว การประชุมคณะภายในมหาวิทยาลัย การประชุมเรื่องการสอบคณิตศาสตร์ของครูทั้งในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย และ การประชุมเรื่องการทดสอบการอ่านของ

ครูทั้งในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ในแต่ละบริบทจะมีการศึกษาปัจจัยด้านเพศ แบ่งออกเป็น เพศชาย และ เพศหญิง

จากการศึกษา พบว่า บริบทการประชุมในทำเนียบขาวมีการใช้ภาษาที่เป็นทางการมากที่สุดจาก 4 สถานการณ์ที่เลือกศึกษา โดยผู้พูดในบริบทการประชุมในทำเนียบขาวจะมีการใช้คำที่ใช้ในการสนทนาที่เป็นทางการมากและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาบ่อย ซึ่งวัจนลีลาการพูดที่เป็นทางการแบบนี้สามารถพบในบริบทการประชุมคณะภายในมหาวิทยาลัยเช่นเดียวกัน โดยทั้ง 2 บริบทจัดว่าเป็นบริบทที่มีการพูดแบบชี้แจง (expository talk) ส่วนบริบทการประชุมเรื่องการสอบคณิตศาสตร์และบริบทการประชุมเรื่องการทดสอบการอ่านของครูในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยมีการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการน้อยและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา มาก จัดเป็นการพูดแบบสำรวจ (exploratory talk) คือ เป็นการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนความคิด ตามแนวคิดของ Holmes (Holmes, 1992, pp.134-135, as cited in Yaguchi; Iyeyiri; & Baba, 2010, p.58)

ในบริบทการประชุมในทำเนียบขาวที่มีลักษณะการพูดแบบชี้แจงเป็นบริบทของวัจนลีลาที่เป็นทางการสูง พบความถี่ในการเลือกใช้คำว่า very มากกว่าใช้คำว่า real/really เช่นเดียวกับบริบทการประชุมคณะภายในมหาวิทยาลัยและบริบทการประชุมเรื่องการสอบการอ่านของครู ในทางกลับกัน บริบทการประชุมการสอบคณิตศาสตร์ที่ลักษณะการพูดแบบสำรวจ พบความถี่ในการใช้คำว่า real/really สูงกว่าการใช้คำว่า very ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ในการพูดแบบชี้แจงเป็นวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการจะปรากฏความถี่สูงในการใช้คำว่า very และหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า real/really โดยส่วนใหญ่การใช้คำว่า real/really ในการพูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน มักปรากฏในบริบทวัจนลีลาที่เป็นกันเองหรือในลักษณะการพูดแบบสำรวจ คือ แสดงถึงลักษณะการสนทนาที่มีการโต้ตอบกัน นอกจากนี้ระหว่างคำว่า real กับ really สามารถแสดงถึงบริบทความเป็นทางการที่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาในคลังข้อมูลภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในทางอาชีพที่เป็นภาษาพูด (CSPAЕ) มีความคิดว่า คำว่า real แสดงถึงความเป็นกันเอง ซึ่งปรากฏในวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการมากกว่าคำว่า really ส่วนในการวิเคราะห์ปัจจัยด้านเพศ จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูล CSPAЕ ในงานที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า เพศหญิงมีการใช้รูปภาษาที่เป็นทางการและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสนทนา มากกว่าเพศชายในบริบทเดียวกัน

นอกจากจะมีงานวิจัยด้านรูปแบบเสียงหรือการเลือกใช้คำที่นำการวิเคราะห์ด้านวัจนลีลาเข้ามาเกี่ยวข้องดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้น ตัวแปรวัจนลีลา ยังถูกนำมาใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยภาษาศาสตร์ด้านการเรียนการสอน ได้แก่ งานวิจัยของ Isarankura (2016) ศึกษา

เกี่ยวกับความสามารถในการออกเสียงเน้นพยางค์ในคำยืมภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย เอกวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน จากการวิเคราะห์การออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มี 2 พยางค์ 3 พยางค์ และ 4 พยางค์ จากการอ่านประโยคภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ประโยค ซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย และการอ่านแยกเป็นคำ จำนวน 30 คำ เป็นตัวแทนของวัจนลีลาที่เป็นทางการมาก

ผลการวิเคราะห์ พบว่า จากการอ่านประโยคซึ่งเป็นวัจนลีลาการอ่านออกเสียงที่มีความเป็นทางการน้อย นักเรียนมีการเน้นพยางค์ผิดจำนวนมาก ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงเน้นพยางค์ แต่ในวัจนลีลาดังกล่าว นักเรียนไม่มีความใส่ใจในการพยายามอ่านออกเสียงเน้นพยางค์ให้ถูกต้อง ในทางตรงกันข้าม การอ่านออกเสียงแยกเป็นคำซึ่งเป็นวัจนลีลาการอ่านที่เป็นทางการมาก นักเรียนจะมีความใส่ใจและระมัดระวังในการออกเสียงเน้นพยางค์แต่ละคำมากกว่าการอ่านประโยค ทำให้ปรากฏการออกเสียงเน้นพยางค์ที่ถูกต้องในความถี่ที่สูงกว่าการอ่านประโยค อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้ยังคงแสดงให้เห็นว่า วัจนลีลาที่มีผลต่อการตระหนักคำหนึ่งในการออกเสียงของผู้บอกภาษาโดยเฉพาะในวัจนลีลาที่เป็นทางการมาก ผู้บอกภาษาจะมีความระมัดระวังและพยายามออกเสียงให้ถูกต้องตามมาตรฐานมากที่สุดซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับงานวิจัยที่กล่าวมาก่อนหน้า

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในงานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศที่มีนำตัวแปรวัจนลีลาเข้ามาวิเคราะห์ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีการใช้ภาษาที่สัมพันธ์กับระดับความเป็นทางการของวัจนลีลา กล่าวคือ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการสูง ผู้พูดจะมีความระมัดระวังในการออกเสียงมากและเลือกใช้รูปแบบเสียงที่ตนคิดว่าเหมาะสมกับบริบท ตรงกันข้ามกับวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการต่ำหรือมีความเป็นกันเอง ผู้พูดจะลดความระมัดระวังในการใช้ภาษาทำให้รูปแบบภาษาที่ผู้พูดเลือกใช้เป็นรูปแบบเสียงตามความเคยชินของตน

ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นจึงเป็นประโยชน์อย่างมากต่องานวิจัยนี้ เนื่องจากผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลที่ได้มาคาดเดาแนวโน้มในการเลือกใช้รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ และคงความหมายเดิมโดยสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมด้านอายุ ระดับการศึกษา และ วัจนลีลา นอกจากนี้ ข้อมูลที่พบจากการศึกษางานวิจัยข้างต้นยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมทั้ง 3 ด้านที่เกิดขึ้นภายในการศึกษา ซึ่งเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ผลการวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัย เพื่อตอบคำถามงานวิจัยและพิสูจน์สมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามและกำหนดไว้ในบทที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวซ้ำอีกครั้ง เพื่อทบทวนคำถามและสมมติฐานที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น มีรายละเอียดดังนี้

คำถามในงานวิจัย

1. อายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง
2. ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง
3. วรรณลีลาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยทางสังคมด้านอายุที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 20 - 30 ปี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 40 - 50 ปี มีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด
2. ปัจจัยทางสังคมด้านระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด
3. ปัจจัยทางสังคมด้านวรรณลีลาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำที่แตกต่างกัน คือ ในวรรณลีลาที่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV มาก ในทางกลับกัน วรรณลีลาที่ไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV น้อยถึงน้อยที่สุด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน โดยเริ่มต้นจากการกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้มาจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลคำในภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV และความหมายคงเดิม ซึ่งในการกำหนดประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้บอกภาษา และ ข้อมูลภาษา โดยใช้เกณฑ์ต่อไปนี้

3.1.1 ผู้บอกภาษา

3.1.1.1 ประชากร คือ เจ้าของภาษาไทย สัญชาติไทย พุฒภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ใช้ภาษาไทยถิ่นกลางเป็นมาตรฐาน และมีสภาพร่างกายปกติสมบูรณ์ สามารถออกเสียงได้ชัดเจน

3.1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งที่อยู่ในพื้นที่กรุงเทพฯ จำนวนทั้งหมด 135 คน โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ (non-probability sampling) ได้แก่ การสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) และสุ่มตามความสะดวก (convenience sampling) (Tagliamonte, 2006) ในการคัดเลือก เนื่องจากงานวิจัยนี้มีการกำหนดเงื่อนไขที่จะนำมาศึกษา ได้แก่ อายุต้องอยู่ระหว่าง 20-60 ปีขึ้นไป มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาปริญญาตรี และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยเจาะจงเลือกกลุ่มพื้นที่เก็บข้อมูลจากบริษัทแห่งนี้ เนื่องจากเป็นบริษัทเอกชนที่จดทะเบียนภายในตลาดหลักทรัพย์จึงประกอบด้วยพนักงานที่มีคุณสมบัติหลากหลายตรงกับเงื่อนไขตัวแปรทางสังคมที่ผู้วิจัยกำหนด และความสะดวกต่อการติดต่อขออนุญาตลงพื้นที่เก็บข้อมูลสามารถทำได้โดยง่าย เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์จากผู้บริหารบริษัทโดยตรง จึงเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสุ่มแบบตามความสะดวก (convenience sampling) ในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้

3.1.2 ข้อมูลภาษา

3.1.2.1 ประชากร คือ คำในภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ โดยเป็นคำที่มีการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV และคงความหมายเดิม เช่น สัปดาห์ [sàp.da:] ~ [sàp.pa.da:] จิตวิทยา [teit.wít.tha.ja:] ~ [teit.ta.wít.tha.ja:] เป็นต้น

3.1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ คำในภาษาไทยที่สามารถออกเสียงแทรกพยางค์ CV และไม่มีแทรกพยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม โดยคัดเลือกคำที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน อ้างจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) ที่ปรากฏมากที่สุด 10 อันดับแรก จากนั้นนำไปตรวจสอบจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 และสอบถามเจ้าของภาษาไทยจำนวน 10 คน เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นคำที่ออกเสียงได้ 2 แบบจริง ทั้งหมด 10 คำ⁴ ดังนี้

1. กลวิธี	[kon.wíʔ.thi:]	~	[kon.la.wíʔ.thi:]
2. คุณประโยชน์	[k ^h un.pràʔ.jò:t]	~	[k ^h un.na.pràʔ.jò:t]

⁴ เรียงตามตัวอักษร ก-ฮ

3. จิตวิทยา	[tɛit.wít.tʰa.ja:]	~	[tɛit.ta.wít.tʰa.ja:]
4. ปรัชญา	[prát.ja:]	~	[prát.tɛʰa.ja:]
5. ปรัชญาการณ	[pra:.kòt.ka:n]	~	[pra:.kòt.ta.ka:n]
6. เพชรบุรี	[pʰét.bùʔ.ri:]	~	[pʰét.tɛʰa.bùʔ.ri:]
7. มนุษยสัมพันธ์	[ma.nút.sâm.pʰan]	~	[ma.nút.sa.ja.sâm.pʰan]
8. ศิลธรรม	[sǐ:n.tʰam]	~	[sǐ:n.la.tʰam]
9. สัปดาห	[sàp.da:]	~	[sàp.pa.da:]
10. อุดมการณ	[ùʔ.dom.ka:n]	~	[ùʔ.dom.ma.ka:n]

วิธีการการคัดเลือกคำศัพท์ทั้ง 10 คำ ข้างต้น ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการคัดเลือกกลุ่มคำที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ที่มีความถี่สูงจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้วิจัย เนื่องจากการรวบรวมคำที่เกิดการแปรเสียงข้างต้นจำนวนทั้งหมดในพจนานุกรมภาษาไทยต้องใช้ระยะเวลามากในการเก็บรวบรวมคำทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการคัดเลือกคำผ่านความคุ้นเคยจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เช่น บทสนทนาในชีวิตประจำวัน การฟังข่าว บทความออนไลน์ เป็นต้น จากนั้น ผู้วิจัยนำคำที่คัดเลือกมาทั้งหมดไปตรวจสอบจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นคำที่ออกเสียงได้ 2 แบบจริง และสอบถามเจ้าของภาษาไทยจำนวน 10 คน เพื่อคัดเลือกเฉพาะคำที่คาดว่าจะพบแนวโน้มการพูดในชีวิตประจำวันมากที่สุด จนกระทั่งเหลือคำศัพท์ที่น่าสนใจทั้งหมด 10 คำ (กลุ่มตัวอย่างคำ) ต่อมาผู้วิจัยนำคำศัพท์ทั้ง 10 คำ ไปตรวจสอบความถี่ของการปรากฏคำจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563) เพื่อตรวจสอบแนวโน้มการปรากฏการใช้คำเหล่านี้ ดังภาพต่อไปนี้

	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
สัปดาห์	3252	423	1249	739	460	26	355
TOTAL	3252	423	1249	739	460	26	355
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
ศิลปกรรม	2347	50	83	396	1459	96	263
TOTAL	2347	50	83	396	1459	96	263
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
ปรากฏการณ์	2503	39	194	414	1665	2	189
TOTAL	2503	39	194	414	1665	2	189
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
จิตวิทยา	1916	48	67	183	1426	91	101
TOTAL	1916	48	67	183	1426	91	101
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
ปรัชญา	1815	89	175	400	842	3	306
TOTAL	1815	89	175	400	842	3	306
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
อุดมการณ์	1811	60	111	262	1325	3	50
TOTAL	1811	60	111	262	1325	3	50
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
กลวิธี	707	11	21	32	452	1	190
TOTAL	707	11	21	32	452	1	190
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
พรรณนา	546	20	162	191	71	6	96
TOTAL	546	20	162	191	71	6	96
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
มนุษยสัมพันธ์	155	26	8	26	70	3	22
TOTAL	155	26	8	26	70	3	22

ภาพประกอบ 1 ความถี่ของการปรากฏคำจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ

ที่มา : คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus)

จากภาพประกอบ 1 การคัดเลือกคำเพื่อทำการวิจัยและนำไปตรวจสอบความถี่ในการปรากฏจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบการปรากฏความถี่เพียง 9 คำศัพท์ จาก 10 คำกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างคำ คำว่า คุณประโยชน์ ไม่พบการปรากฏความถี่จากการตรวจสอบเนื่องจากเป็นคำศัพท์ที่ไม่นิยมใช้ในประเภทของรูปภาพภายในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ แต่อาจพบในประเภทรูปภาพอื่น เช่น บทความด้านวิทยาศาสตร์ หรือ เศรษฐศาสตร์ ผู้วิจัยจึงเลือกตรวจสอบความนิยมในการใช้จากการสอบถามผู้ใช้ภาษาจำนวน 20 คน และจากแหล่งข้อมูลภาษาอื่น เช่น นิตยสาร บทความออนไลน์ รายการวิทยุ ซึ่งแนวโน้มการใช้คำว่า คุณประโยชน์ ในชีวิตประจำวันยังพบอยู่ในเกณฑ์ที่น่าสนใจต่อการนำมาศึกษาการแปรเสียงการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ดังนั้น ผู้วิจัยยังคงเลือกใช้คำนี้ในการวิจัย การนำเสนอข้อมูลข้างต้นจึงเป็นที่มาของการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคำ ทั้งหมด 10 คำ เพื่อนำมาศึกษาการแปรเสียงภายในงานวิจัยนี้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1) เครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา เนื่องจากงานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับตัวแปรวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการและเป็นทางการ ผู้วิจัยจึงแบ่งเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ บทสนทนาแบบถาม - ตอบ เกี่ยวกับเรื่องทั่วไป จำนวน 10 บทสนทนา โดยคำถามจะขึ้นกับคำตอบที่จะต้องประกอบด้วยคำในกลุ่มตัวอย่าง 10 คำ เป็นบริบทวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และ รายการคำ (word lists) ซึ่งประกอบด้วยคำในกลุ่มตัวอย่าง 10 คำ เป็นบริบทวจนลีลาแบบเป็นทางการ โดยให้ผู้บอกภาษาเป็นผู้ตอบคำถามและอ่านรายการคำ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลมาจากการวิจัยของ Labov (1972) และ เอกสารการสร้างเครื่องมือการวิจัยทางภาษาศาสตร์ (Podesva & Sharma, 2013)

2) เครื่องมือสำหรับบันทึกข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษา ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลการออกเสียง โดยผู้วิจัยมีวิธีการคัดเลือกและสร้างเครื่องมือดังนี้

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลภาษาจากผู้บอกภาษา

3.2.1.1 บทสนทนาถาม - ตอบ

ผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้บอกภาษาเมื่ออยู่ในบริบทวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ จึงเลือกสร้างบทสนทนาลักษณะถาม-ตอบขึ้นทั้งหมด 10 บทสนทนา ซึ่งมีเนื้อหาเป็นเรื่องทั่วไป โดยแต่ละบทสนทนาจะมีข้อความคำถามสั้นๆ และมีลักษณะเป็นกันเอง สืบเนื่องจากการระบุคำสั่งท้าย "...หรือคะ" และประกอบด้วยมีถ้อยคำแวดล้อมซึ่งถึงคำตอบให้ประกอบด้วยคำที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ออกจากกลุ่มตัวอย่างคำที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมา 10 คำ ข้างต้น และสร้างตัวเลือกสำหรับเลือกตอบขึ้น 2 ตัวเลือก ประกอบด้วยคำลง 1 คำ และคำจากกลุ่มตัวอย่าง 1 คำ เพื่อเจาะจงให้ผู้บอกภาษาตอบคำถามเฉพาะคำในกลุ่มตัวอย่าง 1 คำ ต่อ 1 บทสนทนา ดังนี้

1. A⁵: "วิธีการในการดำเนินแผนงาน เราสามารถใช้คำไหนแทนคำว่าวิธีการได้หรือคะ"

ก.กลวิธี

ข.กงจักร

B⁶: "กลวิธี"

⁵ A คือ ผู้วิจัย

⁶ B คือ ผู้บอกภาษา

2. A: “เวลาที่เรากินอาหารที่ดีต่อสุขภาพ เราจะเรียกว่าอาหารนั้นมีอะไรต่อร่างกายของเรา
 เหนือคะ”
 ก. ไม่มีประโยชน์ ข. คุณประโยชน์
 B: “คุณประโยชน์”
3. A: “ถ้าอยากศึกษาเกี่ยวกับจิตใจและพฤติกรรมของมนุษย์ เราควรเลือกเรียนสาขาวิชา
 ไหนเหนือคะ”
 ก. นิเทศศาสตร์ ข. จิตวิทยา
 B: “สาขาจิตวิทยา”
4. A: “ชื่อของหลักการใช้ชีวิตอย่างพอเพียงของ ร.9 ชื่อว่าอะไรเหนือคะ”
 ก. โครงการแก้มลิง ข. ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
 B: “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”
5. A: “สุริยุปราคา จันทรุปราคา เขาเรียกว่าเป็นอะไรทางวิทยาศาสตร์เหนือคะ”
 ก. ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ข. สภาวะเรือนกระจก
 B: “ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ”
6. A: “แก่งกระจานอยู่จังหวัดอะไรเหนือคะ”
 ก. เพชรบุรี ข. บางแค
 B: “เพชรบุรี”
7. A: “คนที่เป็มิตร เข้ากับคนอื่นได้ง่ายเขาเรียกว่าเป็นคนลักษณะแบบไหนเหนือคะ”
 ก. มนุษย์สัมพันธ์ ข. เย่อหยิ่ง
 B: “มีมนุษยสัมพันธ์”

8. A: “คำว่าจริยธรรมมักมากู้กับคำว่าอะไรหะคะ”
 ก. ศील 5 ข. ศीलธรรม
 B: “*ศีลธรรม* จริยธรรม”
9. A: “7 วัน เท่ากับอะไรหะคะ”
 ก. 1 ปี ข. 1 สัปดาห์
 B: “1 *สัปดาห์*”
10. A: “คนที่มีความคิดในการตั้งเป้าหมายที่แน่นอน มักถูกเรียกว่าเป็นคนที่ทำอะไรหะคะ”
 ก. อุดมสุข ข. อุดมการณ์
 B: “*อุดมการณ์*”

3.2.1.2 การอ่านรายการคำ

นอกจากผู้วิจัยจะใช้บทสนทนาถาม-ตอบในการเก็บข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษาแล้ว ผู้วิจัยได้เลือกสร้างบัตรคำศัพท์เพื่อเก็บข้อมูลภาษาแบบรายการคำที่เป็นบริบทแทนวลีคล้ายแบบเป็นทางการ โดยบัตรคำศัพท์แต่ละแผ่นจะแสดงคำที่เป็นกลุ่มตัวอย่างภาษาทั้งหมด 10 คำ พร้อมกับมีการอธิบายสถานการณ์แวดล้อมที่มีความเป็นทางการ เพื่อให้ผู้บอกภาษารู้สึกตระหนักถึงการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น รายละเอียดดังนี้

1. A: “สถานการณ์การประชุม
 ในขณะที่ผู้บริหารกล่าวถึง.....ในการขยายกลุ่มกลุ่มลูกค้า”
 B: “*กลยุทธ์*”
2. A: “สถานการณ์บทความที่ได้รับการตีพิมพ์
 สมุนไพรไทยมี.....อย่างมากจึงนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของยาแผนปัจจุบัน”
 B: “*คุณประโยชน์*”

3. A: “สถานการณ์บทความที่ได้รับการตีพิมพ์
การศึกษาด้าน.....เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้สามารถเข้าใจจิตใจและพฤติกรรมของ
มนุษย์”
B: “จิตวิทยา”
4. A: “สถานการณ์การประชุม
ในขณะที่ผู้บริหารกล่าวถึง.....ขององค์กร”
B: “ปรัชญา”
5. A: “สถานการณ์การรายงานข่าว
ในขณะที่ผู้ประกาศข่าวรายงานข่าว วันนี้จะเกิด.....จันทรุปราคา”
B: “ปรากฏการณ์”
6. A: “สถานการณ์การรายงานข่าว
ในขณะที่ผู้ประกาศข่าวรายงานข่าว เกิดเหตุคนร้ายกระหน่ำยิงหน้าสถานบันเทิงชื่อดัง
จังหวัด.....”
B: “เพชรบุรี”
7. A: “บทความที่ได้รับการตีพิมพ์
มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจำเป็นต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น ฉะนั้นคนเราควรมี.....ที่
ดีกับผู้อื่นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคม”
B: “มนุษยสัมพันธ์”
8. A: “สถานการณ์การประชุม
ในขณะที่ผู้บริหารกล่าวถึงการกระทำที่สื่อถึงความทุจริตภายในองค์กรถือว่าเป็นเรื่อง
ที่ผิด.....จะต้องได้รับโทษอย่างร้ายแรง”
B: “ศีลธรรม”

9. A: “สถานการณ์การรายงานข่าว
 ในขณะที่ผู้ประกาศข่าวรายงานว่า ในช่วง.....นี้ราคาน้ำมันจะปรับราคาเพิ่มขึ้น”
 B: “สัปดาห์”
10. A: “สถานการณ์การแถลงการณ์
 นายกรัฐมนตรีกล่าวในคำแถลงการณ์ว่า.....ที่ดีเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนา
 ประเทศ”
 B: “อุดมการณ์”

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้สำหรับบันทึกข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึกข้อมูลการออกเสียงคำที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับผู้บอกภาษา ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และวันเดือนปีที่เก็บข้อมูล

ส่วนที่สอง เป็นตารางบันทึกข้อมูลการออกเสียงกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 คำ จากการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสนทนาถาม-ตอบ และการอ่านรายการคำ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา

เพศ	☐ ชาย	☐ หญิง	☐ อื่นๆ
อายุ	☐ 20 – 30 ปี	☐ 40 – 50 ปี	☐ 60 ปีขึ้นไป
ระดับการศึกษา	☐ ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ ระดับการศึกษาปริญญาตรี ☐ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี		
วันเดือนปีที่เก็บข้อมูล.....			

ส่วนที่ 2 ตารางบันทึกข้อมูลการออกเสียง

คำศัพท์	ลักษณะการออกเสียง			
	แทรกพยางค์ CV		ไม่แทรกพยางค์ CV [Ø]	
	รายการคำ	บทสนทนา	รายการคำ	บทสนทนา
1. กลวิธี				
2. คุณประโยชน์				
3. จิตวิทยา				
4. ปรัชญา				
5. ปรัชญาการณ				
6. เพชรบุรี				
7. มนุษย์สัมพันธ์				
8. ศิลธรรม				
9. สัปดาห์				
10. อุดมการณ์				

ภาพประกอบ 2 แบบบันทึกข้อมูลเสียง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลภาษาที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมา 10 คำ ข้างต้น มาเก็บข้อมูลกับกลุ่มผู้บอกภาษาจำนวน 135 คน ต้องเป็นชาวไทย พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (Thai native speaker) และมีอายุ ระดับการศึกษาอยู่ในช่วงที่จำกัดเพื่อตอบคำถามงานวิจัย ใช้การสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) และตามความสะดวก (convenience sampling) (Tagliamonte, 2006) ในการคัดเลือกกลุ่มผู้บอกภาษาทั้งหมดจากพนักงานแผนกบริหารทรัพยากรบุคคลและบริหารงานระบบอาคาร และแผนกทรัพยากรบุคคล ภายในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลภาษาเพียงหนึ่งครั้ง ต่อ 1 คน

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

1. ก่อนผู้วิจัยจะเริ่มเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะตรวจสอบความพร้อมทางด้านสภาพร่างกายของผู้บอกภาษาว่าตรงตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้หรือไม่ จากการสังเกต และการพูดคุย เมื่อตรวจสอบผู้บอกภาษาเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยจะเริ่มสร้างความคุ้นเคยกับผู้บอกภาษา โดยการแนะนำตัวและชี้แจงเอกสารสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัย เพื่อให้ผู้บอกภาษาทำความเข้าใจและยอมรับในข้อตกลงในการทำวิจัยครั้งนี้ร่วมกัน จากนั้นผู้บอกภาษาจำเป็นต้องกรอกเอกสารหนังสือยินยอมในการเข้าร่วมโครงการวิจัย

2. หลังจากผู้บอกภาษากรอกเอกสารหนังสือยินยอมเสร็จสิ้น ผู้วิจัยจะพูดคุยเรื่องทั่วไปอีกเล็กน้อย เพื่อให้บรรยากาศระหว่างผู้วิจัยและผู้บอกภาษาไม่ตึงเครียดและไม่รู้สึกอึดอัดจนเกินไป จากนั้นผู้วิจัยจะเริ่มอธิบายวิธีการเก็บข้อมูลให้ผู้บอกภาษาทราบอย่างละเอียดและชัดเจนอีกครั้ง

3. ผู้วิจัยเริ่มทำการเก็บข้อมูล โดยแบ่งการเก็บข้อมูลเป็น 2 ส่วน รายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 บทสนทนาถาม-ตอบ

ผู้วิจัยจะเริ่มเก็บข้อมูลการใช้ภาษาในบริบทวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการจากการเริ่มบทสนทนาถาม-ตอบ โดยเริ่มการเก็บข้อมูลภาษาจากการสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา และจดบันทึกลงในส่วนแรกของแบบบันทึกข้อมูลการออกเสียง หลังจากนั้นจะเริ่มเก็บข้อมูลการออกเสียง โดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ได้แก่ บทสนทนาถาม-ตอบ ผู้วิจัยจะเป็นผู้เริ่มสนทนาในลักษณะการถามคำถามให้ผู้บอกภาษาเป็นผู้ตอบ โดยเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ผู้วิจัยได้สร้างไว้ จำนวนทั้งหมด 10 บทสนทนา ทุกครั้งที่ผู้บอกภาษาตอบคำถามในแต่ละบทสนทนาจบ ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลการออกเสียงลงไปในรูปแบบบันทึกในส่วนที่ 2 และเมื่อผู้บอกภาษาตอบคำถาม

ครบทั้ง 10 บทสนทนา ผู้วิจัยจะให้เวลาผู้บอกภาษาในการพักประมาณ 5 นาที และจะเริ่มเก็บข้อมูลในส่วนที่สอง

ส่วนที่ 2 การอ่านรายการคำ

ในส่วนที่สองเป็นการเก็บข้อมูลวัจนลีลาแบบเป็นทางการจากการอ่านรายการคำ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้บัตรคำศัพท์ที่เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 แผ่น โดยผู้วิจัยจะเริ่มจากการอธิบายสถานการณ์แวดล้อมที่เป็นทางการกับผู้บอกภาษา อย่างเช่น “สถานการณ์ในการประชุม ขณะที่ผู้บริหารกำลังกล่าวถึง.....ขององค์กร” เพื่อให้ผู้บอกภาษาตระหนักถึงความเป็นทางการของการใช้ภาษาที่จะต้องเกิดขึ้น พร้อมกันนั้นผู้วิจัยจะเริ่มเปิดบัตรคำศัพท์ให้ผู้บอกภาษาดูทีละคำ 1 คำ ต่อ 1 สถานการณ์ จากนั้นให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่แสดงบนบัตรคำศัพท์ออกมาทั้งหมดสองครั้งต่อ 1 คำ เพื่อความชัดเจนสำหรับการเก็บข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษา ในระหว่างที่ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์เป็นครั้งที่สองของแต่ละคำจบ ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษาลงในแบบบันทึกข้อมูลที่ได้เตรียมไว้ และหลังจากผู้บอกภาษาอ่านบัตรคำศัพท์ครบทั้ง 10 แผ่น จะถือว่าการเก็บข้อมูลภาษาเสร็จสิ้น ซึ่งสถานที่ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะเลือกสถานที่ที่มีเสียงรบกวนน้อยที่สุดและผู้คนไม่พลุกพล่านเพื่อประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษา

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลภาษาจากผู้บอกภาษาครบทั้ง 135 คน เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลภาษาที่ได้ทั้งหมดมาจัดกระทำข้อมูลแยกออกเป็น 2 ส่วน คือ ข้อมูลที่ได้จากการสนทนาถาม-ตอบแทนวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ กับ ข้อมูลที่ได้จากการอ่านรายการคำแทนวัจนลีลาแบบเป็นทางการ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ในแต่ละส่วนมาพิจารณาแยกไปตามปัจจัยทางสังคม คือ อายุ ระดับการศึกษา และ วัจนลีลา

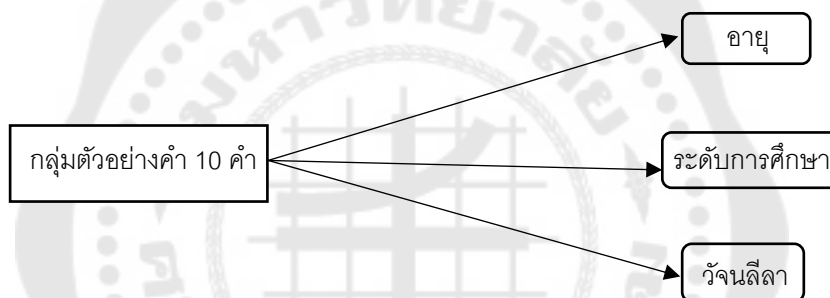
ส่วนที่ 1 ข้อมูลที่ได้จากการสนทนาถาม-ตอบ แทนวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

1) ผู้วิจัยจะเริ่มการวิเคราะห์จากข้อมูลที่ได้จากการสนทนาถาม-ตอบที่ใช้แทนวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ เพื่อตรวจสอบว่าในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการผู้บอกภาษามีการออกเสียงอย่างไรในคำที่เป็นกลุ่มตัวอย่างภาษาที่สามารถแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV โดยยังมีได้สนใจตัวแปรอายุและระดับการศึกษา

2) จากนั้นเริ่มวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมด้านอายุ แบ่งไปตามช่วงอายุ คือ 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป เพื่อหาว่าแต่ละช่วงอายุมีการออกเสียงอย่างไรในคำที่เป็นกลุ่มตัวอย่างภาษา ต่อมาผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลด้านระดับการศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับ

การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาปริญญาตรี และ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลภาษาที่ได้ว่าแต่ละระดับการศึกษานั้นมีการออกเสียงกลุ่มตัวอย่างภาษาอย่างไร

3) ข้อมูลที่วิเคราะห์ได้ทั้งหมดนำมาวิเคราะห์ โดยการนับความถี่เป็นจำนวนครั้ง ต่อมาคำนวณเป็นหน่วยร้อยละ และนำความถี่ที่ได้มาวิเคราะห์หาความสำคัญทางสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ในการปรากฏการแปรเสียงภายในตัวแปรต้นด้านอายุและระดับการศึกษา จากนั้นนำการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) มาวิเคราะห์รูปแบบเสียงแต่ละคำศัพท์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ในการปรากฏรูปแบบเสียงของแต่ละตัวแปรว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

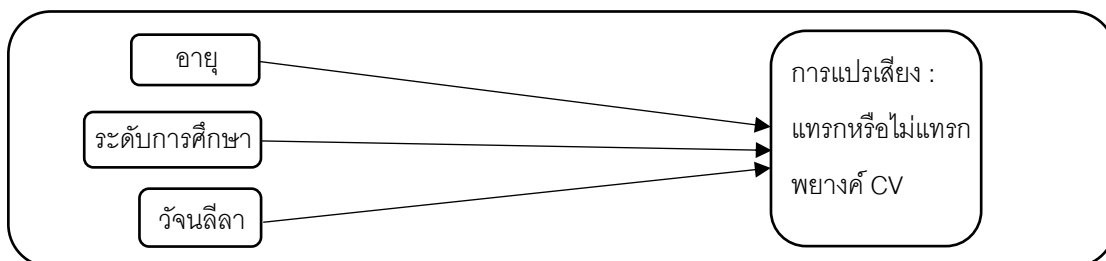

ภาพประกอบ 3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) แต่ละคำศัพท์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลที่ได้จากการอ่านรายการคำ แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการ

หลังจากผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม-ตอบเสร็จสิ้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลภาษาที่เก็บจากการอ่านรายการคำ ซึ่งแทนวจนลีลาแบบเป็นทางการมาวิเคราะห์ โดยแยกวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งไปตามช่วงอายุ ระดับการศึกษา และวจนลีลา จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผ่านการนับความถี่ของแต่ละรูปแบบเสียงที่พบ นำมาคำนวณเป็นหน่วยร้อยละ และหาความสำคัญทางสถิติด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เฉพาะตัวแปรต้นด้านอายุและการศึกษา ต่อมานำข้อมูลที่ได้มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) เช่นเดียวกับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม-ตอบ ซึ่งการที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน จากวิธีการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกันนั้น เนื่องจากผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบการออกเสียงของผู้บอกภาษาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์การใช้ภาษาที่เปลี่ยนไปว่ามีผลต่อการออกเสียงของผู้บอกภาษาหรือไม่

หลังจากได้ผลการวิเคราะห์จากการเก็บข้อมูลทั้ง 2 ส่วนแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบกันเพื่อสรุปผลเป็นขั้นตอนสุดท้าย ถือว่าเสร็จสิ้นการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้

ภาพประกอบ 4 แผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมและการแปรเสียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรเสียงอิสระ (free variation) ในคำภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อยได้มากกว่าหนึ่งวิธี คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยัญชนะ CV แต่ยังคงความหมายเดิม จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บอกภาษาทั้งหมด 135 คน โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลทั้งหมด 2 วิธี คือ บทสนทนาถาม-ตอบ และการอ่านรายการคำ เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่ออธิบายลักษณะรูปแปรเสียงที่เกิดขึ้นตามความมุ่งหมายและตอบคำถามการวิจัยในครั้งนี้

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 20 – 30 ปี จำนวน 45 คน (ร้อยละ 33.3%) อายุ 40 – 50 ปี จำนวน 45 คน (ร้อยละ 33.3%) อายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 45 คน (ร้อยละ 33.3%) และระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 45 คน (ร้อยละ 33.3%) ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 45 คน (ร้อยละ 33.3%) และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 45 คน (ร้อยละ 33.3%) ดังตาราง 2

ตาราง 2 ผู้บอกภาษาทั้งหมด

ตัวแปร	จำนวน	ความถี่
1. อายุ		
20 – 30 ปี	45	33.3
40 – 50 ปี	45	33.3
60 ปีขึ้นไป	45	33.3
2. ระดับการศึกษา		
ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	45	33.3
ระดับการศึกษาปริญญาตรี	45	33.3
ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	45	33.3

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรเสียงเพื่อตอบคำถามการวิจัย โดยแบ่งการอธิบายออกเป็น 3 ส่วน ตามตัวแปรต้น ได้แก่ ส่วนแรก คือ การแปรเสียงตามตัวแปรอายุ ส่วนที่ 2 คือ การแปรเสียงตามตัวแปรการศึกษา และ ส่วนที่ 3 คือ การแปรเสียงตามตัวแปรวัจนลีลา ในแต่ละส่วน ผู้วิจัยจะแสดงผลการวิเคราะห์โดยเริ่มอธิบายจากการนับจำนวนครั้ง

ทั้งหมดในการปรากฏของรูปแปร คำนวณเป็นหน่วยร้อยละเพื่อดูความถี่ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) วิเคราะห์หาค่าสถิติการแปรเสียงเฉพาะภายในตัวแปรด้านอายุและการศึกษา และใช้การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) วิเคราะห์รูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างค่าทั้งหมด 10 คำ โดยพิจารณาจากตัวแปรต้นทั้ง 3 ตัวแปร เพื่อหาค่าทางสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของตารางและแผนภูมิแท่ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามตัวแปรอายุ

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะแสดงผลการวิเคราะห์รูปแปรเสียงของตัวแปรอายุที่สัมพันธ์กับตัวแปรวัจนลีลา เพื่อตอบคำถามงานวิจัยข้อแรก คือ อายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง แบ่งการอธิบายออกเป็น 2 ส่วน คือ ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

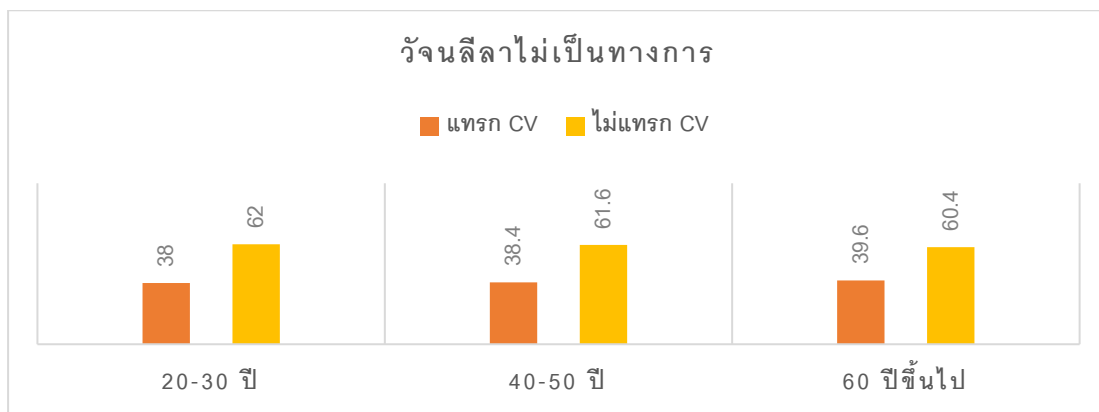
4.1.1 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอายุที่สัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการมีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยจึงรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงแยกตามช่วงอายุ ดังตารางที่ 3

ตาราง 3 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
		20 – 30		40 – 50		60 ปีขึ้นไป			
		n	%	n	%	n	%	n	%
แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	279	62	277	61.6	272	60.4	828	61.3
	แทรก CV	171	38	173	38.4	178	39.6	522	35.7
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

จากตาราง 3 เพื่อให้เห็นความถี่ในการปรากฏแต่ละรูปแปรในแต่ละช่วงอายุชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลในตารางมาเสนอในรูปแบบแผนภูมิแท่ง ดังนี้

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิค่าร้อยละการปรากฏรูปแปรเสียงในแต่ละช่วงอายุตามตัวแปรวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

จากแผนภูมิข้างต้น จะเห็นได้ว่าในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการปรากฏรูปแปรเสียงเหมือนกันในทุกช่วงอายุ กล่าวคือ ทุกช่วงอายุออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV โดยในช่วงอายุ 20-30 ปี ออกเสียงไม่แทรก CV มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62 รองลงมาคือช่วงอายุ 40-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.6 และ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 60.4

จากนั้น ผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ในการแปรเสียงตามวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ในตัวแปรอายุ ทั้ง 3 ช่วง มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยแบ่งการวิเคราะห์หรือออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และ ตอนที่ 3 คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) วิเคราะห์รูปแปรเสียงในแต่ละคำศัพท์ แสดงผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

ผู้วิจัยนำความถี่การแปรเสียงที่เก็บได้ในแต่ละช่วงอายุมาทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 4

ตาราง 4 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรอายุในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ลักษณะการออกเสียง	Kolmogorov-Smirnov			Shapiro-Wik		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
การแทรกพยางค์ CV	.122	135	.000	.963	135	.001
การไม่แทรกพยางค์ CV	.122	135	.000	.963	135	.001

จากตาราง 4 พบว่า ตัวแปรอายุตามวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งคู่ แสดงว่า ผลที่ได้แตกต่างจากการกระจายโค้งปกติ กล่าวคือ ผลที่ได้เป็นการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ส่งผลให้ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis

ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

จากการวิเคราะห์รูปแบบการกระจายพบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis ปรากฏผลดังนี้

Hypothesis Test Summary

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ไม่ทาง_แทรก is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.969	Retain the null hypothesis.
2	The distribution of ไม่ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.969	Retain the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 6 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรอายุ วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

จากภาพประกอบ 6 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรอายุในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กล่าวคือ ช่วงอายุแตกต่างกัน มีการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ไม่แตกต่างกัน จากนั้น ผู้วิจัยนำค่าความถี่การแปรเสียงที่ได้มาวิเคราะห์เพิ่มเติมผ่านการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบปกติ พบว่า ผลเป็นไปตามข้างต้น เนื่องจากความถี่เฉลี่ย (Mean) ในการแปรเสียง การแทรกและไม่แทรกพยางค์ CV ของแต่ละช่วงอายุใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแปรเสียงย่อยทั้ง 2 รูปแปร พบค่าเฉลี่ยในการแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV มีอัตรามากกว่าค่าเฉลี่ยการแทรกพยางค์ CV ในทุกช่วงอายุ ซึ่งผู้ที่มีอายุ 20-30 ปี พบค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียง การไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด รองลงมา คือ 40-50 ปี และ 60 ปี ขึ้นไป ตามลำดับ ในทางกลับกัน ค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียง แทรกพยางค์ CV พบมากในผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป รองลงมา คือ อายุ 40-50 ปี และ 20-30 ปี ยืนยันผลที่ได้จากตาราง 3 และภาพประกอบ 5

ตอนที่ 3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test)

ต่อมาผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 5

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุตามวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

คำศัพท์	วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
			20 – 30		40 – 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
			n	%	n	%	n	%		
1. กลวิธี	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	13	28.9	19	42.2	18	40.0	50	37.0
		แทรก CV	32	71.1	26	57.8	27	60.0	85	63.0
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.969, df = 2, p-value = .374										
2. คุณประโยชน์	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	22	48.9	21	46.7	22	48.9	65	48.1
		แทรก CV	23	51.1	24	53.3	23	51.1	70	51.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .059, df = 2, p-value = .971										

ตาราง 5 (ต่อ)

คำศัพท์	วันจลีลา	ลักษณะการ ออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
			20 – 30		40 – 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
			n	%	n	%	n	%		
3. จิตวิทยา	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	22	48.9	28	62.2	29	64.4	79	58.5
		แทรก CV	23	51.1	17	37.8	16	35.6	56	41.5
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 2.624, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .269										
4. ปรัชญา	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	25	55.6	24	53.3	19	42.2	68	50.4
		แทรก CV	20	44.4	21	46.7	26	57.8	67	49.6
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.837, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .399										
5. ปรากฏการณ์	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	40	88.9	38	84.4	41	91.1	119	88.1
		แทรก CV	5	11.1	7	15.6	4	8.9	16	11.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .993, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .609										
6. เพชรบุรี	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	37	82.2	38	84.4	35	77.8	110	81.5
		แทรก CV	8	17.8	7	15.6	10	22.2	25	18.5
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .687, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .709										
7. มนุษย์ สัมพันธ์	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	26	57.8	19	42.2	23	51.1	68	50.4
		แทรก CV	19	42.2	26	57.8	22	48.9	67	49.6
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 2.193, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .334										
8. ศิลธรรม	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	7	15.6	4	8.9	7	15.6	18	13.3
		แทรก CV	38	84.4	41	91.1	38	84.4	117	86.7
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.154, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .562										
9. สัปดาห์	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	42	93.3	41	91.1	36	80.0	119	88.1
		แทรก CV	3	6.7	4	8.9	9	20.0	16	11.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 4.396, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .111										
10. อุดมการณ์	แบบไม่ เป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	45	100.0	45	100.0	42	93.3	132	97.8
		แทรก CV	0	0.0	0	0.0	0	6.7	0	2.2
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 6.136, <i>df</i> = 2, <i>p</i> -value = .047										

จากตาราง 5 ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) การปรากฏรูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ ภายใต้อาการสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ พบว่า ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในการออกเสียงคำว่า อุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 6.136, p = .047$) เพียง 1 คำ

ส่วนคำที่เหลือ 9 คำในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ได้แก่ คำว่า กลวิธี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.969, p = .374$) คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .059, p = .971$) จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 2.624, p = .269$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.837, p = .399$) ปรัชญาการณ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .993, p = .609$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .687, p = .709$) มนุษยสัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 2.193, p = .334$) ศิลธรรม ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.154, p = .562$) และสัปดาห์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 4.396, p = .111$)

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้จัดกระทำข้อมูลเพื่อนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 6 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุกับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

คำศัพท์		Sig.
1.กลวิธี		×
2.คุณประโยชน์		×
3.จิตวิทยา		×
4.ปรัชญา		×
5.ปรัชญาการณ		×
6.เพชรบุรี		×
7.มนุษยสัมพันธ์		×
8.ศิลธรรม		×
9.สัปดาห์		×
10.อุดมการณ์	✓	

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ตัวแปรอายุกับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการในการแปรเสียงของแต่ละคำดังที่กล่าวมา พบว่า ผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไปมีอัตราส่วนไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปราบฏการณ เพชรบุรี สปีดาห์ และอุดมการณ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม แตกต่างกันอย่างชัดเจน

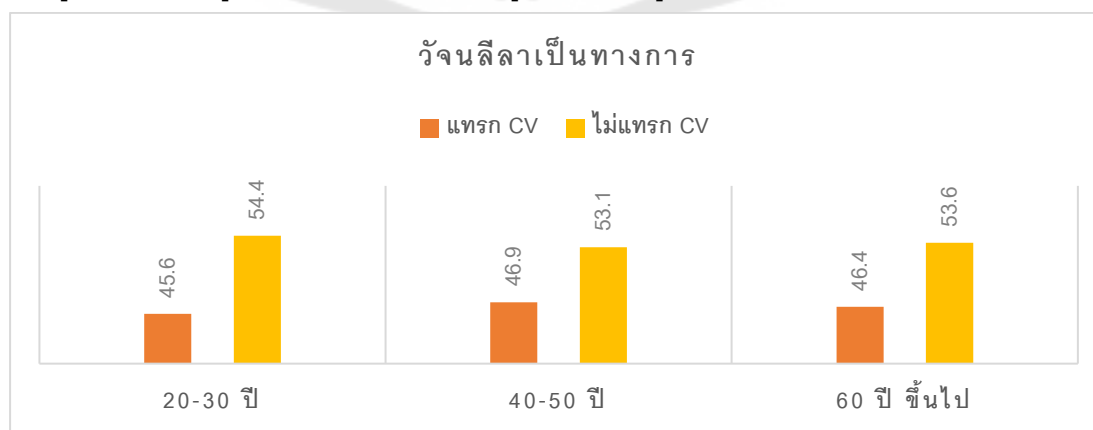
4.1.2 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอายุที่สัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการมีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยจึงรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงโดยแยกตามช่วงอายุ ดังตารางที่ 7

ตาราง 7 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
		20 - 30		40 - 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
		n	%	n	%	n	%		
แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	245	54.4	239	53.1	241	53.6	725	53.7
	แทรก CV	205	45.6	211	46.9	209	46.4	625	46.3
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

จากตาราง 7 เพื่อให้เห็นความถี่ในการปรากฏแต่ละรูปแปรในแต่ละช่วงอายุชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลในตารางมานำเสนอในรูปแบบแผนภูมิแท่ง ดังนี้

ภาพประกอบ 7 แผนภูมิค่าร้อยละการปรากฏรูปแปรเสียงในแต่ละช่วงอายุตามตัวแปรวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

จากข้อมูลข้างต้น ผลการวิเคราะห์การปรากฏการแปรเสียงในวจนลีลาแบบเป็นทางการ พบว่า ทุกช่วงอายุออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV แต่อัตราส่วนการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มมากขึ้น ในทุกช่วงอายุ เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏรูปแปรเสียงในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ โดยผู้ที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุด ร้อยละ 46.9 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 46.4 และ อายุช่วง 20-30 ปี ร้อยละ 45.6

จากนั้น ผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ในการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามวจนลีลาแบบเป็นทางการ ในตัวแปรอายุ ทั้ง 3 ช่วง มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และ ตอนที่ 3 คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) วิเคราะห์รูปแปรเสียงในแต่ละคำศัพท์ แสดงผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

ผู้วิจัยนำความถี่การแปรเสียงที่เก็บได้ในแต่ละช่วงอายุมาทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 8

ตาราง 8 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรอายุในวจนลีลาแบบเป็นทางการ

ลักษณะการออกเสียง	Kolmogorov-Smirnov			Shapiro-Wik		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
การแทรกพยางค์ CV	.107	135	.001	.970	135	.005
การไม่แทรกพยางค์ CV	.107	135	.001	.970	135	.005

จากตาราง 8 ตัวแปรอายุตามวจนลีลาแบบเป็นทางการมีความสัมพันธ์กันกับการแปรเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งคู่ แสดงว่า ผลที่ได้แตกต่างจากการกระจายโค้งปกติ กล่าวคือ ผลที่ได้เป็นการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ส่งผลให้ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis

ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

จากการวิเคราะห์รูปแบบการกระจายพบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis ปรากฏผลดังนี้

Hypothesis Test Summary

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ทาง_เพศ is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.612	Retain the null hypothesis.
2	The distribution of ทาง_ไม่เพศ is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.612	Retain the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 8 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรอายุ วัจนลีลาแบบเป็นทางการ

จากภาพประกอบ 8 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรอายุในวัจนลีลาแบบเป็นทางการไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กล่าวคือ ช่วงอายุแตกต่างกัน มีการแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ไม่แตกต่างกัน จากนั้น ผู้วิจัยนำค่าความถี่การแปรเสียงที่ได้มาวิเคราะห์เพิ่มเติมผ่านการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบปกติ พบว่า ผลเป็นไปตามข้างต้น เนื่องจากความถี่เฉลี่ย (Mean) ในการแปรเสียง การแทรกและไม่แทรกพยางค์ CV ของแต่ละช่วงอายุใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแปรเสียงย่อยทั้ง 2 รูปแปร พบว่า ค่าเฉลี่ยในการแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV มีอัตรามากกว่าการแทรกพยางค์ CV ในทุกช่วงอายุ ซึ่งผู้ที่มีอายุ 20-30 ปี พบค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด รองลงมา คือ 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ในทางกลับกัน ค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียง แทรกพยางค์ CV พบในผู้ที่มีอายุ 40-50 ปี มากที่สุด รองลงมา คือ อายุ 60 ปีขึ้นไป และ 20-30 ปี ตามลำดับ ยืนยันผลที่ได้จากตาราง 7 และภาพประกอบ 7

ตอนที่ 3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test)

ต่อมาผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 9

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

คำศัพท์	วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
			20 - 30		40 - 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
			n	%	n	%	n	%		
1. กลวิธี	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	10	22.2	15	33.3	13	28.9	38	28.1
		แทรก CV	35	77.8	30	66.7	32	71.1	97	71.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.392, df = 2, p-value = .499										
2. คุณประโยชน์	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	15	33.3	20	44.4	19	42.2	54	40.0
		แทรก CV	30	66.7	25	55.6	26	57.8	81	60.0
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.296, df = 2, p-value = .523										
3. จิตวิทยา	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	21	46.7	24	53.3	26	57.8	71	52.6
		แทรก CV	24	53.3	21	46.7	19	42.2	64	47.4
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.129, df = 2, p-value = .569										
4. ปรัชญา	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	23	51.1	24	53.3	25	55.6	72	53.3
		แทรก CV	22	48.9	21	46.7	20	44.4	63	46.7
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .179, df = 2, p-value = .915										
5. ปรากฏการณ์	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	32	71.1	30	66.7	30	66.7	92	68.1
		แทรก CV	13	28.9	15	33.3	15	33.3	43	31.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .273, df = 2, p-value = .872										
6. เพชรบุรี	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	27	60.0	23	51.1	27	60.0	77	57.0
		แทรก CV	18	40.0	22	48.9	18	40.0	58	43.0
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .967, df = 2, p-value = .617										

ตาราง 9 (ต่อ)

คำศัพท์	วจนลีลา	ลักษณะการ ออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
			20 - 30		40 - 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
			n	%	n	%	n	%		
7. มนุษย์สัมพันธ์	แบบเป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	23	51.1	13	28.9	16	35.6	52	38.5
		แทรก CV	22	48.9	32	71.1	29	64.4	83	61.5
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 4.942, df = 2, p-value = .084										
8. ศีลธรรม	แบบเป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	7	15.6	4	8.9	7	15.6	18	13.3
		แทรก CV	38	84.4	41	91.1	38	84.4	117	86.7
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 5.788, df = 2, p-value = .055										
9. สัปดาหฺ์	แบบเป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	42	93.3	41	91.1	36	80.0	119	88.1
		แทรก CV	3	6.7	4	8.9	9	20.0	16	11.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 7.374, df = 2, p-value = .025										
10. อุดมการณ์	แบบเป็น ทางการ	ไม่แทรก CV	45	100.0	45	100.0	42	93.3	132	97.8
		แทรก CV	0	0.0	0	0.0	3	6.7	3	2.2
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .142, df = 2, p-value = .932										

จากตาราง 9 ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) การปรากฏรูปแปรเสียง ในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ ภายในความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุ และวจนลีลาแบบเป็นทางการ พบว่า ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .05 กับการออกเสียงคำว่า สัปดาหฺ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 7.374, p = .025$) เพียง 1 คำ

ส่วนคำที่เหลือ 9 คำในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กันกับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ได้แก่ คำว่า กลวิธี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.392, p = .499$) คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.296, p = .523$) จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.129, p = .569$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .179, p = .915$) ปรากฏการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .273, p = .872$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .967, p = .617$) มนุษย์สัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 4.942, p = .084$) ศีลธรรม ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 5.788, p = .055$) และอุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .142, p = .932$)

เพื่อให้เห็นผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบเป็นทางการกับการปรากฏรูปแบบเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้จัดกระทำข้อมูลเพื่อนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 10 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุกับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

คำศัพท์	Sig.
1.กลวิธี	x
2.คุณประโยชน์	x
3.จิตวิทยา	x
4.ปรัชญา	x
5.ปรากฏการณ์	x
6.เพชรบุรี	x
7.มนุษย์สัมพันธ์	x
8.ศีลธรรม	x
9.สัปดาห์	✓
10.อุดมการณ์	x

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรอายุตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการกับการแปรเสียงในแต่ละคำดังที่กล่าวมา พบว่า ผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป มีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ และ อุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม แตกต่างกันอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยนำผลการแปรเสียงจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ภายในตัวแปรอายุจากทุกวัจนลีลามาสรุปรวมในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 11 ภาพรวมผลการทดสอบค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุ

คำศัพท์	ตัวแปรต้น			
	ตัวแปรอายุ			
	วันลีลาไม่เป็นทางการ		วันลีลาเป็นทางการ	
	Sig.			
1.กลวิธี		×		×
2.คุณประโยชน์		×		×
3.จิตวิทยา		×		×
4.ปรัชญา		×		×
5.ปรากฏการณ์		×		×
6.เพชรบุรี		×		×
7.มนุษย์สัมพันธ์		×		×
8.ศีลธรรม		×		×
9.สปีดาร์		×	✓	
10.อุดมการณ์	✓			×

การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามตัวแปรการศึกษา

ในการตอบคำถามงานวิจัยข้อที่สอง คือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยจะแสดงผลการวิเคราะห์รูปแบบแปรเสียงตามตัวแปรการศึกษาที่สัมพันธ์กับวันลีลา แบ่งการอธิบายออกเป็น 2 ส่วน คือ ผลการวิเคราะห์การแปรเสียงตามตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวันลีลาแบบไม่เป็นทางการ และผลการวิเคราะห์การแปรเสียงตามตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวันลีลาแบบเป็นทางการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวันลีลาแบบไม่เป็นทางการ

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรการศึกษาที่สัมพันธ์กับวันลีลาแบบไม่เป็นทางการมีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยจึงรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแบบแปรเสียงโดยแยกตามระดับการศึกษา ดังตารางที่ 12

ตาราง 12 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรระดับการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
		ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี			
		n	%	n	%	n	%	n	%
แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	302	67.1	278	61.8	248	55.1	828	61.3
	แทรก CV	148	32.8	172	38.2	202	44.9	85	38.7
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

จากตาราง 12 เพื่อให้เห็นความถี่ในการปรากฏแต่ละรูปแปรในแต่ละระดับการศึกษาชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลในตารางมาเสนอในรูปแบบแผนภูมิแท่ง ดังนี้

ภาพประกอบ 9 แผนภูมิความถี่ของการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือแทรกพยางค์ CV ในแต่ละระดับการศึกษาตามวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

จากข้อมูลในตารางที่ 12 และภาพประกอบ 9 สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ว่า ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ พบว่า ทุกระดับการศึกษาก่อนออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV โดยเฉพาะระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี พบความถี่ในการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV สูงถึง ร้อยละ 67.1 รองลงมา คือ ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 61.8 ส่วนผลการแปรเสียงในระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีพบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV กับการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ พบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ ร้อยละ 55.1 ในขณะที่พบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 44.9

จากนั้น ผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ในการแปรเสียงตามวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ในตัวแปรการศึกษาทั้ง 3 ระดับ มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และ ตอนที่ 3 คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) วิเคราะห์รูปแปรเสียงในแต่ละคำศัพท์ แสดงผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

ผู้วิจัยนำความถี่การแปรเสียงที่เก็บได้ในแต่ละระดับการศึกษามาทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 13

ตาราง 13 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรการศึกษาในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ลักษณะการออกเสียง	Kolmogorov-Smirnov			Shapiro-Wik		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
การแทรกพยางค์ CV	.122	135	.000	.963	135	.001
การไม่แทรกพยางค์ CV	.122	135	.000	.963	135	.001

จากตาราง 13 พบว่า ตัวแปรการศึกษาในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งคู่ แสดงว่า ผลที่ได้แตกต่างจากการกระจายโค้งปกติ กล่าวคือ ผลที่ได้เป็นการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ส่งผลให้ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis

ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

จากการวิเคราะห์รูปแบบการกระจายพบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis ปราบกฎผลดังนี้

Hypothesis Test Summary

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ไม่ทาง_แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.032	Reject the null hypothesis.
2	The distribution of ไม่ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.032	Reject the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 10 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรการศึกษา วิชาลีลาแบบไม่เป็นทางการ

จากภาพประกอบ 10 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการศึกษาในวิชาลีลาแบบไม่เป็นทางการมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กล่าวคือ ระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แตกต่างกัน จากนั้น ผู้วิจัยนำความถี่การแปรเสียงที่ได้มาวิเคราะห์เพิ่มเติมผ่านการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบปกติ พบว่า ผลเป็นไปตามข้างต้น นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในรูปแปรเสียงย่อยทั้ง 2 รูปแปร ในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาต่ำและระดับการศึกษาสูงพบการใช้รูปแปรเสียงแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีพบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจน ในทางกลับกัน ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี พบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรเสียง แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจนเช่นกัน ยืนยันผลที่ได้จากตาราง 12 และภาพประกอบ 9

ตอนที่ 3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test)

ต่อมาผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวิชาลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 14

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ระดับการศึกษาตามวันลี้ลาแบบไม่เป็นทางการ

คำศัพท์	วันลี้ลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
			ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี			
			n	%	n	%	n	%	n	%
1. กลวิธี	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	19	42.2	16	35.6	15	33.3	50	37.0
		แทรก CV	26	57.8	29	64.4	30	66.7	85	63.0
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .826, df = 2, p-value = .662										
2. คุณประโยชน์	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	24	53.3	24	53.3	17	37.8	65	48.1
		แทรก CV	21	46.7	21	46.7	28	62.2	70	51.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 2.908, df = 2, p-value = .234										
3. จิตวิทยา	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	32	71.1	29	64.4	18	40.0	79	58.5
		แทรก CV	13	28.9	16	35.6	27	60.0	56	41.5
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 9.948, df = 2, p-value = .007										
4. ปรัชญา	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	21	46.7	22	48.9	25	55.6	68	50.4
		แทรก CV	24	53.3	23	51.1	20	44.4	67	49.6
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .770, df = 2, p-value = .680										
5. ปรัชญาการกรม	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	42	93.3	39	86.7	38	84.4	119	88.1
		แทรก CV	3	6.7	6	13.3	7	15.6	16	11.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.843, df = 2, p-value = .398										
6. เพชรบุรี	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	39	86.7	37	82.2	34	75.6	110	81.5
		แทรก CV	6	13.3	8	17.8	11	24.4	25	18.5
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.865, df = 2, p-value = .393										

ตาราง 14 (ต่อ)

คำศัพท์	วจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
			ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี		n	%
			n	%	n	%	n	%		
7. มนุษย์สัมพันธ์	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	32	71.1	21	46.7	15	33.3	68	50.4
		แทรก CV	13	28.9	24	53.3	30	66.7	67	49.6
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 13.216, df = 2, p-value = .001										
8. ศิลธรรม	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	7	15.6	4	8.9	7	15.6	18	13.3
		แทรก CV	38	84.4	41	91.1	38	84.4	117	86.7
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.154, df = 2, p-value = .562										
9. สัปดาห	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	41	91.1	41	91.1	37	82.2	119	88.1
		แทรก CV	4	8.9	4	8.9	8	17.8	16	11.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 2.269, df = 2, p-value = .322										
10. อุดมการณ์	แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	45	100.0	45	100.0	42	93.3	132	97.8
		แทรก CV	0	0.0	0	0.0	3	6.7	3	2.2
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 6.136, df = 2, p-value = .047										

จากตาราง 14 ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) การปรากฏรูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ ภายใต้อาการสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ พบว่า ตัวแปรการศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียง เพียง 3 คำ คือ คำว่า จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 9.948, p = .007$) มนุษย์สัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 13.216, p = .001$) และอุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 6.136, p = .047$) ส่วนคำที่เหลือ 7 คำในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กันกับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ได้แก่ คำว่า กลวิธี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .826,$

$p = .662$) คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df = 2, 135)} = 2.908, p = .234$) ปราบกฏการณ์ ($\chi^2_{(df = 2, 135)} = 1.843, p = .398$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df = 2, 135)} = 1.865, p = .393$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df = 2, 135)} = .770, p = .680$) ศีลธรรม ($\chi^2_{(df = 2, 135)} = 1.154, p = .562$) และสัปดาห์ ($\chi^2_{(df = 2, 135)} = 2.269, p = .322$)

เพื่อให้เห็นผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้จัดกระทำข้อมูลเพื่อนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 15 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

คำศัพท์		Sig.
1.กลวิธี		x
2.คุณประโยชน์		x
3.จิตวิทยา	✓	
4.ปรัชญา		x
5.ปราบกฏการณ์		x
6.เพชรบุรี		x
7.มนุษยสัมพันธ์	✓	
8.ศีลธรรม		x
9.สัปดาห์		x
10.อุดมการณ์	✓	

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการแปรเสียงในแต่ละคำ พบว่า ผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปราบกฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และอุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม แตกต่างกันอย่างชัดเจน

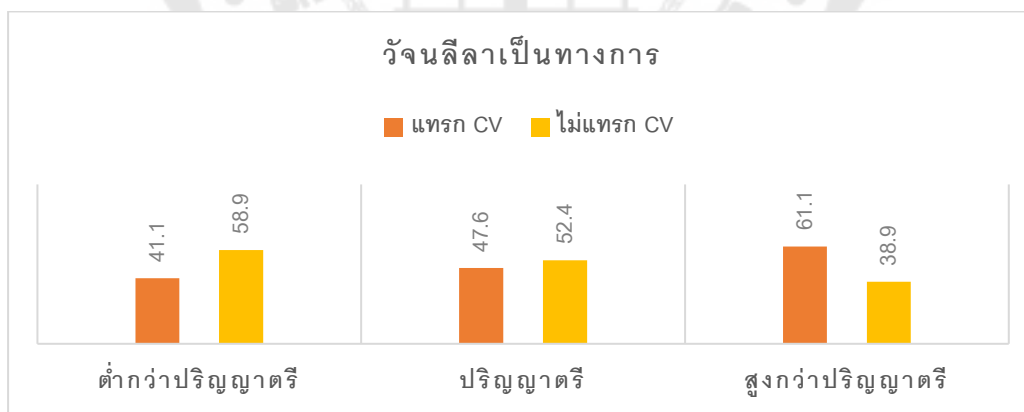
4.2.2 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรการศึกษาที่สัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการมีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยจึงรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงโดยแยกตามระดับการศึกษา ดังตารางที่ 16

ตาราง 16 ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
		ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี			
		n	%	n	%	n	%	n	%
แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	265	58.9	236	52.4	175	38.9	676	50.1
	แทรก CV	185	41.1	214	47.6	275	61.1	674	49.9
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

จากตาราง 16 เพื่อให้เห็นความถี่ในการปรากฏแต่ละรูปแปรในแต่ละระดับการศึกษาชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลในตารางมาเสนอในรูปแบบแผนภูมิแท่ง ดังนี้

ภาพประกอบ 11 แผนภูมิค่าร้อยละการปรากฏรูปแปรเสียงในแต่ละระดับการศึกษาตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

จากการแสดงข้อมูลข้างต้น ในวจนลีลาแบบเป็นทางการพบผลข้อมูลที่น่าสนใจอย่างมาก เนื่องจากผลที่ได้แตกต่างจากผลข้อมูลที่น่าเสนอมาข้างต้น คือ ผลที่ได้จากตัวแปรอายุที่สัมพันธ์กับทุกวจนลีลาและผลจากการศึกษาที่สัมพันธ์กับวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ พบว่าผู้บอกภาษาออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าออกเสียงแทรกพยางค์ CV แต่ผลการแปรเสียงในหัวข้อนี้ พบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV คิดเป็นร้อยละ 61.1 ส่วนในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับการศึกษاپริญญาตรี พบอัตราการแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่ยังคงน้อยกว่าอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV โดยในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี พบอัตราการแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 41.1 และในระดับการศึกษاپริญญาตรีพบอัตราการแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 47.6

จากนั้น ผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ในการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามวจนลีลาแบบเป็นทางการ ในตัวแปรการศึกษา ทั้ง 3 ระดับ มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และ ตอนที่ 3 คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) วิเคราะห์รูปแปรเสียงในแต่ละคำศัพท์ แสดงผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

ผู้วิจัยนำความถี่การออกเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ที่เก็บได้ในแต่ละระดับการศึกษามาทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 17

ตาราง 17 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality) ตัวแปรการศึกษาในวจนลีลาแบบเป็นทางการ

ลักษณะการออกเสียง	Kolmogorov-Smirnov			Shapiro-Wik		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
การแทรกพยางค์ CV	.107	135	.001	.970	135	.005
การไม่แทรกพยางค์ CV	.107	135	.001	.970	135	.005

จากตาราง 17 พบว่า ตัวแปรการศึกษาในวัจนลีลาแบบเป็นทางการ การแปรเสียงทั้ง การแทรกพยางค์ CV และ ไม่แทรกพยางค์ CV มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งคู่ แสดงว่า ผลที่ได้แตกต่างจากการกระจายโค้งปกติ กล่าวคือ ผลที่ได้เป็นการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ส่งให้ต่อมาผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis

ตอนที่ 2 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

จากการวิเคราะห์รูปแบบการกระจายพบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติผ่านการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ของ Kruskal Wallis ปรากฏผลดังนี้

Hypothesis Test Summary

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ทาง_แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.000	Reject the null hypothesis.
2	The distribution of ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.000	Reject the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 12 ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจายแบบโค้งไม่ปกติ (Nonparametric) ตัวแปรการศึกษา วัจนลีลาแบบเป็นทางการ

จากภาพประกอบ 12 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการศึกษาในวัจนลีลาแบบเป็นทางการ มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กล่าวคือ ระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แตกต่างกัน จากนั้น ผู้วิจัยนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เพิ่มเติมผ่านการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบปกติ พบว่า ผลเป็นไปตามข้างต้น นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแปรเสียงย่อยทั้ง 2 รูปแปร ในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาต่ำและระดับการศึกษาสูงมีการแปรเสียงที่แตกต่างกัน

อย่างชัดเจน กล่าวคือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีพบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรรูปเสี่ยงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจน ในทางกลับกัน ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี พบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรรูปเสี่ยง แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจน ยืนยันผลที่ได้จากตาราง 16 และภาพประกอบ 11

ตอนที่ 3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test)

ต่อมาผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวัจนลีลาแบบเป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรรูปเสี่ยง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 18

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ระดับการศึกษาตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

คำศัพท์	วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
			ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี		n	%
			n	%	n	%	n	%		
1. กลวิธี	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	14	31.1	16	35.6	8	17.8	38	28.1
		แทรก CV	31	68.9	29	64.4	37	82.2	97	71.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 3.809, df = 2, p-value = .149										
2. คุณประโยชน์	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	21	46.7	18	40.0	15	33.3	54	40.0
		แทรก CV	24	53.3	27	60.0	30	66.7	81	60.0
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 1.667, df = 2, p-value = .435										
3. จิตวิทยา	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	29	64.4	26	57.8	16	35.6	71	52.6
		แทรก CV	16	35.6	19	42.2	29	64.4	64	47.4
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 8.259, df = 2, p-value = .016										

ตาราง 18 (ต่อ)

คำศัพท์	วจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
			ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี			
			n	%	n	%	n	%	n	%
4. ปรัชญา	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	22	48.9	31	68.9	19	42.2	72	53.3
		แทรก CV	23	51.1	14	31.1	26	57.8	63	46.7
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 6.964, df = 2, p-value = .031										
5. ปรัชญาการณ	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	39	86.7	28	62.2	25	55.6	92	68.1
		แทรก CV	6	13.3	17	37.8	20	44.4	43	31.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 11.125, df = 2, p-value = .004										
6. เพชรบุรี	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	32	71.1	27	60.0	18	40.0	77	57.0
		แทรก CV	13	28.9	18	40.0	27	60.0	58	43.0
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 9.129, df = 2, p-value = .010										
7. มนุษย์สัมพันธ์	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	28	62.2	16	35.6	8	17.8	52	38.5
		แทรก CV	17	37.8	29	64.4	37	82.2	83	61.5
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = 19.018, df = 2, p-value = .000										
8. ศิลธรรม	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	7	15.6	6	13.3	4	8.9	17	12.6
		แทรก CV	38	84.4	39	86.7	41	91.1	118	87.4
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .942, df = 2, p-value = .624										
9. สัปดาห	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	29	64.4	26	57.8	29	64.4	84	62.2
		แทรก CV	16	35.6	19	42.2	16	35.6	51	37.8
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0
Chi-Square = .567, df = 2, p-value = .753										

ตาราง 18 (ต่อ)

คำศัพท์	วจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
			ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี			
			n	%	n	%	n	%	n	%
10. อุดมการณ์	แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	44	97.8	42	93.3	33	73.3	119	88.1
		แทรก CV	1	2.2	3	6.7	12	26.7	16	11.9
		รวม	45	100.0	45	100.0	45	100.0	135	100.0

Chi-Square = 14.606, df = 2, p-value = .001

จากตาราง 18 ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) การปรากฏรูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ ภายใต้อาการสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวจนลีลาแบบเป็นทางการ พบว่า ตัวแปรการศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียง เพียง 6 คำ คือ คำว่า จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 8.259, p = .016$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 6.964, p = .031$) ปรัชญาการณ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 11.125, p = .004$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 9.129, p = .010$) มนุษย์สัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 19.018, p = .000$) และ อุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 14.606, p = .001$)

ส่วนคำที่เหลือ 4 คำในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กันกับลักษณะการออกเสียงที่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ได้แก่ คำว่า กลวิธี ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 3.809, p = .149$) คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = 1.667, p = .435$) ศีลธรรม ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .942, p = .624$) และสปีดาร์ ($\chi^2_{(df=2, 135)} = .567, p = .753$)

เพื่อให้เห็นผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวจนลีลาแบบเป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้จัดกระทำข้อมูลเพื่อนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 19 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ

คำศัพท์		Sig.
1.กลวิธี		x
2.คุณประโยชน์		x
3.จิตวิทยา	✓	
4.ปรัชญา	✓	
5.ปรากฏการณ์	✓	
6.เพชรบุรี	✓	
7.มนุษยสัมพันธ์	✓	
8.ศีลธรรม		x
9.สัปดาห์		x
10.อุดมการณ์	✓	

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบเป็นทางการในการแปรเสียงของแต่ละคำ พบว่า ผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ และอุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม ส่วนผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรีมีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า อุดมการณ์ และอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม ในส่วนของผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า กลวิธี มนุษยสัมพันธ์ และศีลธรรม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยนำผลการแปรเสียงจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ภายในตัวแปรอายุและตัวแปรการศึกษามาสรุปภาพรวมในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 20 ภาพรวมผลการทดสอบค่าไคสแควร์ ตัวแปรอายุและตัวแปรการศึกษา

คำศัพท์	ตัวแปรต้น							
	อายุ				การศึกษา			
	วันลีลาไม่เป็นทางการ				วันลีลาเป็นทางการ			
	Sig.							
1.กลวิธี		×		×		×		×
2.คุณประโยชน์		×		×		×		×
3.จิตวิทยา		×	✓			×	✓	
4.ปรัชญา		×		×		×	✓	
5.ปรากฏการณ์		×		×		×	✓	
6.เพชรบุรี		×		×		×	✓	
7.มนุษย์สัมพันธ์		×	✓			×	✓	
8.ศีลธรรม		×		×		×		×
9.สปีดาร์		×		×	✓			×
10.อุดมการณ์	✓		✓			×	✓	

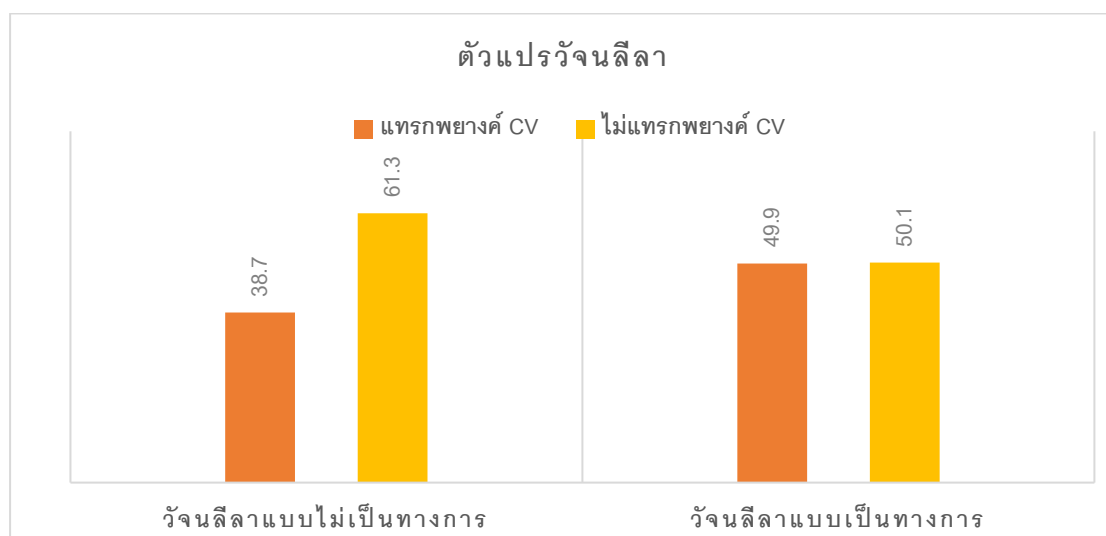
การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามตัวแปรวันลีลา

ในส่วนสุดท้าย ผู้วิจัยจะแสดงผลการแปรเสียงที่สัมพันธ์กับตัวแปรวันลีลาโดยไม่สนใจตัวแปรด้านอายุและระดับการศึกษา เพื่อตอบคำถามงานวิจัยข้อที่สาม คือ วันลีลาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง จากการเก็บข้อมูลผู้บอกภาษาจำนวน 135 คน ออกเสียงกลุ่มตัวอย่างคำ คนละ 10 คำ ต่อ 1 วันลีลา ได้รูปแบบของการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ทั้งหมด 1350 ครั้ง ต่อ 1 วันลีลา โดยในวันลีลาแบบไม่เป็นทางการ ปรากฏการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV จำนวน 828 ครั้ง แทรกพยางค์ CV จำนวน 522 ครั้ง และในวันลีลาแบบเป็นทางการ ปรากฏการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV จำนวน 676 ครั้ง แทรกพยางค์ CV 674 ครั้ง ดังตาราง 21

ตาราง 21 ค่าร้อยละของการรูปร่างแปรเสียง ตามตัวแปรวันลีลา

ลักษณะการออกเสียง	วันลีลา			
	แบบไม่เป็นทางการ		แบบเป็นทางการ	
	n	%	n	%
ไม่แทรกพยางค์ CV	828	61.3	676	50.1
แทรกพยางค์ CV	522	38.7	674	49.9
รวม	1350	100.0	1350	100.0

จากตาราง 21 จะเห็นได้ว่า ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการพบอัตราออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ร้อยละ 61.3 ซึ่งสูงกว่าอัตราออกเสียงแทรกพยางค์ CV ที่พบเพียงร้อยละ 38.7 ในทางตรงกันข้าม วัจนลีลาแบบเป็นทางการพบอัตราออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในอัตราใกล้เคียงกัน คือ พบการไม่ออกเสียงแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 50.1 และอัตราออกเสียงแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 49.9 เพื่อให้เห็นการปรากฏแต่ละรูปแบบเสียงในแต่ละวัจนลีลาชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้นำเสนอมาในรูปแบบแผนภูมิแท่ง ดังนี้

ภาพประกอบ 13 แผนภูมิความถี่ของการปรากฏรูปแบบเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในทุกวัจนลีลา

ผู้วิจัยนำผลการคำนวณการปรากฏรูปแบบเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลที่ได้เป็นไปตามตาราง 22

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรวิจัยลีลา

คำศัพท์	ลักษณะการออกเสียง	วิจัยลีลา				รวม	
		แบบไม่เป็นทางการ		แบบเป็นทางการ		n	%
		n	%	n	%		
1. กลวิธี	ไม่แทรก CV	50	37.0	38	28.1	88	32.6
	แทรก CV	85	63.0	97	71.9	182	67.4
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 2.428, df = 2, p-value = .119							
2. คุณประโยชน์	ไม่แทรก CV	65	48.1	54	40.0	119	44.1
	แทรก CV	70	51.9	81	60.0	151	55.9
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 1.818, df = 2, p-value = .178							
3. จิตวิทยา	ไม่แทรก CV	79	58.5	71	52.6	150	55.6
	แทรก CV	56	41.5	64	47.4	120	44.4
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = .960, df = 2, p-value = .327							
4. ปรัชญา	ไม่แทรก CV	68	50.4	72	53.3	140	51.9
	แทรก CV	67	49.6	63	46.7	130	48.1
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = .237, df = 2, p-value = .626							
5. ปรัชญาการณ	ไม่แทรก CV	119	88.1	92	68.1	211	78.1
	แทรก CV	16	11.9	43	31.9	59	21.9
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 15.811, df = 2, p-value = .000							
6. เพชรบุรี	ไม่แทรก CV	110	81.5	77	57.0	187	69.3
	แทรก CV	25	18.5	58	43.0	83	30.7
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 18.944, df = 2, p-value = .000							
7. มนุษยสัมพันธ์	ไม่แทรก CV	68	50.4	52	38.5	120	44.4
	แทรก CV	67	49.6	83	61.5	150	55.6
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 3.840, df = 2, p-value = .050							

ตาราง 22 (ต่อ)

คำศัพท์	ลักษณะการออกเสียง	วจนลีลา				รวม	
		แบบไม่เป็นทางการ		แบบเป็นทางการ		n	%
		n	%	n	%		
8. ศีลธรรม	ไม่แทรก CV	18	13.3	17	12.6	35	13.0
	แทรก CV	117	86.7	118	87.4	235	87.0
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = .003, df = 2, p-value = .856							
9. สัปดาหฺ์	ไม่แทรก CV	119	88.1	84	62.2	203	75.2
	แทรก CV	16	11.9	51	37.8	67	24.8
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 24.318, df = 2, p-value = .000							
10. อุดมการณฺ์	ไม่แทรก CV	132	97.8	119	88.1	251	93.0
	แทรก CV	3	2.2	16	11.9	19	7.0
	รวม	135	100.0	135	100.0	270	100.0
Chi-Square = 9.568, df = 2, p-value = .002							

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรวจนลีลากับการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) พบว่า ตัวแปรวจนลีลาที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียง เพียง 5 คำ คือ คำว่า ปรากฏการณฺ์ (χ^2 (df = 2, 135) = 15.811, p < .001) เพชรบุรี (χ^2 (df = 2, 135) = 18.944, p = <.001) มนุษยสัมพันธ์ (χ^2 (df = 2, 135) = 3.840, p = .050) สัปดาหฺ์ (χ^2 (df = 2, 135) = 24.318, p < .001) และอุดมการณฺ์ (χ^2 (df = 2, 135) = 9.568, p = .002)

ส่วนคำที่เหลือ 5 คำ ในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ตัวแปรวจนลีลาไม่มีความสัมพันธ์กันกับการออกเสียงที่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ได้แก่ คำว่า ศีลธรรม (χ^2 (df = 2, 135) = .003, p = .856) กลวิธี (χ^2 (df = 2, 135) = 2.428, p = .119) คุณประโยชน์ (χ^2 (df = 2, 135) = 1.818, p = .178) จิตวิทยา (χ^2 (df = 2, 135) = .960, p = .327) และปรัชญา (χ^2 (df = 2, 135) = .237, p = .626)

เพื่อให้เห็นผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรวัจนลีลากับการปรากฏรูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตาราง 23 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ ตัวแปรวัจนลีลา

คำศัพท์		Sig.
1.กลวิธี		x
2.คุณประโยชน์		x
3.จิตวิทยา		x
4.ปรัชญา		x
5.ปรากฏการณ์	✓	
6.เพชรบุรี	✓	
7.มนุษย์สัมพันธ์	✓	
8.ศีลธรรม		x
9.สัปดาห์	✓	
10.อุดมการณ์	✓	

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรวัจนลีลากับการแปรเสียงย่อยในแต่ละคำดังกล่าว พบว่า อัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ต่อผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และอุดมการณ์ ในกรณีที่วัจนลีลาเป็นแบบไม่ทางการมีอัตราส่วนมากกว่าวัจนลีลาแบบเป็นทางการ กล่าวคือ ในการออกเสียงคำดังกล่าว ส่วนใหญ่ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV ในกรณีที่วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการมากกว่าวัจนลีลาแบบเป็นทางการ ส่วนการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม ในทุกวัจนลีลาส่วนมากมีการออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV อย่างชัดเจน

จากการนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในตัวแปรทั้ง 3 ด้าน คือ อายุ การศึกษา และ วัจนลีลา ผ่านการนับจำนวนการปรากฏรูปแปร คำวนความถี่ในรูปแบบร้อยละ และวิเคราะห์ความสำคัญทางสถิติด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ดังที่ผู้วิจัยได้นำเสนอมาข้างต้น ในบทถัดไป ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดมาสรุปเพื่อทบทวนผลที่ได้จากการวิจัยและตรวจสอบสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ก่อนหน้าในบทที่ 1

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัยและตรวจสอบความสอดคล้องของสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ในบทที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานการวิจัย 1 : ปัจจัยทางสังคมด้านอายุที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 20 - 30 ปี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 40 - 50 ปี มีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด

ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานเมื่อวิเคราะห์เป็นแบบทางการเท่านั้น เนื่องจากผลที่ได้ พบว่า เฉพาะภายในวันลีลาแบบเป็นทางการ ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 20-30 ปี ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด จริง และผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 40-50 ปี ออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุดจริง ในทางตรงกันข้าม เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในภาพรวม พบว่า **ผลการวิจัยสอดคล้องตามสมมติฐานเพียงบางส่วน** กล่าวคือ โดยภาพรวมผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในทุกวันลีลา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แต่ผู้ที่มีอายุช่วง 40-50 ปี เมื่อพิจารณาภาพรวมจากทุกวันลีลาพบการแปรเสียง แทรกพยางค์ CV น้อยกว่าไม่แทรกพยางค์ CV และผู้ที่มีอายุช่วง 60 ปีขึ้นไป นิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุด เหตุนี้ ผลสรุปการวิจัยในภาพรวมด้านตัวแปรอายุจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงส่วนแรกเท่านั้น

จากการวิเคราะห์การใช้รูปแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ภายในช่วงอายุ 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ผลที่ได้จากการทดสอบทางสถิติ ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในทุกวันลีลา อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้สามารถบ่งบอกว่า ผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี นิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด รองลงมาคือ ช่วงอายุ 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ในทุกวันลีลา แต่ในวันลีลาแบบเป็นทางการพบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มสูงขึ้นในทุกช่วงอายุ โดยเฉพาะผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป เมื่อเปรียบเทียบกับวันลีลาแบบไม่เป็นทางการ

นอกจากนี้ ผลที่ได้จากการวิเคราะห์การแปรเสียงในแต่ละคำศัพท์ด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ สรุปได้ว่า ทุกช่วงอายุนิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในคำว่า สัปดาห์ และ อุดมการณ์

สมมติฐานการวิจัย 2 : ปัจจัยทางสังคมด้านระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด

ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อเปรียบเทียบผลการแปรเสียงในทุกวัจนลีลา พบว่า ผู้ที่อยู่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด และผู้ที่อยู่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุด ทุกวัจนลีลา

จากการวิเคราะห์การใช้รูปแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV จำแนกตามระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และ สูงกว่าปริญญาตรี ผลที่ได้จากการทดสอบทางสถิติ ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ตัวแปรการศึกษามีความสัมพันธ์กับลักษณะการออกเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในทุกวัจนลีลา โดยผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างชัดเจน

ส่วนผลที่ได้จากการทดสอบค่าไคสแควร์ในการแปรเสียงแต่ละคำศัพท์ ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการพบตัวแปรการศึกษามีความสัมพันธ์กับการออกเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในคำว่า จิตวิทยา มนุษย์สัมพันธ์ และ อุดมการณ์ โดยผู้บอกรายการระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรี นิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV กลับกันระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มาก ในคำว่า จิตวิทยา ส่วนคำว่า มนุษย์สัมพันธ์ พบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV มาก เฉพาะในระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี และคำว่า อุดมการณ์ พบทุกระดับการศึกษานิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV

ในทางกลับกัน วัจนลีลาแบบเป็นทางการ พบผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV อย่างชัดเจน และมีอัตราการแทรกพยางค์ CV มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับระดับการศึกษาอื่น นอกจากนี้ อัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ภายในผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรี พบอัตราเพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่ยังคงน้อยกว่าอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV โดยมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในคำว่า จิตวิทยา ปรัชญา ปรากรฎการณ์ เพชรบุรี มนุษย์สัมพันธ์ และ อุดมการณ์

สมมติฐานการวิจัย 3 : ปัจจัยทางสังคมด้านวจนลีลาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำที่แตกต่างกัน คือ ในวจนลีลาที่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV มาก ในทางกลับกัน วจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV น้อยถึงน้อยที่สุด

ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผลการวิจัย พบว่า อัตราการออกเสียงในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการพบอัตราการไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าอัตราการแทรกพยางค์ CV แตกต่างอย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้าม วจนลีลาแบบเป็นทางการ พบว่า อัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มมากขึ้นจนกระทั่งอัตราการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ดังนั้นผลการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมติฐาน

ส่วนผลการทดสอบค่าไคสแควร์ พบว่า ในทุกวจนลีลา ผู้บอกภาษามีแนวโน้มเลือกใช้รูปแบบเสียงใกล้เคียงกัน คือ ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในคำว่า ปราบฏกาณณ์ เพชรบุรี มนุษยสัมพันธ์ สัปดาห์ และ อุดมการณ์

การอภิปรายผล

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์และสรุปผลการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยตามตัวแปรอายุ ระดับการศึกษา และ วจนลีลา แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทางสังคมทั้ง 3 ด้าน มีอิทธิพลและสามารถอธิบายรูปแบบแปรเสียงย่อยที่เกิดขึ้นได้ จากข้อมูลการวิจัยในข้างต้น ผู้วิจัยพบข้อสังเกตดังนี้

5.2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV

ผู้วิจัยกำหนดปัจจัยทางสังคม 3 ปัจจัย เพื่อนำมาศึกษาภายในงานวิจัยนี้ คือ อายุ การศึกษา และวจนลีลา โดยตัวแปรวจนลีลาเปรียบเสมือนเป็นตัวแปรควบคุมในการวิจัย โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือ 2 แบบ แทนบริบทวจนลีลา 2 ประเภท คือ วจนลีลาเป็นทางการ และ วจนลีลาไม่เป็นทางการ เพื่อดูลักษณะการแปรเสียงที่เกิดขึ้นเมื่อวจนลีลาต่างกันภายใต้ความสัมพันธ์กันกับปัจจัยทางสังคมด้านอายุและการศึกษา เนื่องจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรวจนลีลาสัมพันธ์กับการแปรภาษา พบว่า วจนลีลาถูกนำมาใช้ศึกษาในฐานะที่เป็นตัวเลือกที่สำคัญของผู้พูดในการเลือกใช้รูปแบบทางภาษา ซึ่งรูปแบบของวจนลีลาส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการสูง (most formal) ไปจนถึงการใช้ภาษาที่มีความเป็นกันเองสูง (most casual) รูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดจึงมีความแตกต่างไปตามบริบทเฉพาะในแต่ละสถานการณ์ (Coupland, 2011) นอกจากนี้ ข้อค้นพบภายในงานวิจัยการแปรภาษาที่ผ่าน มา (Brown, 2015; Childs, 2019; Clarke, 2012; Isarankura, 2016; Yaguchi et al., 2010)

สรุปได้ว่า วัจนลีลาแบบทางการส่งผลต่อการเลือกใช้ภาษาของผู้พูด กล่าวคือ ผู้พูดจะตระหนักถึงรูปภาษาที่ใช้มากขึ้นจึงเลือกใช้รูปภาษาแตกต่างจากรูปภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่มักพบในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ส่งผลให้ผู้วิจัยเลือกศึกษาลักษณะการแปรเสียงผ่านการวิเคราะห์ตัวแปรด้านอายุและการศึกษาโดยสัมพันธ์กับตัวแปรวัจนลีลา

ผลการแปรเสียงที่พบเฉพาะตัวแปรวัจนลีลาในงานวิจัยนี้ ในภาพรวมพบการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าออกเสียงแทรกพยางค์ CV ในทุกวัจนลีลา แต่เมื่อวิเคราะห์ผลการแปรเสียงจำแนกในแต่ละวัจนลีลา พบว่า ในวัจนลีลาแบบทางการ ผู้บอกภาษามีการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการออกเสียงภายในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ฉะนั้น ผลที่ได้จึงสอดคล้องกับทฤษฎีและข้อค้นพบในอดีตด้านวัจนลีลาที่กล่าวอ้างข้างต้น คือ ผู้บอกภาษาจะแสดงความตระหนักถึงรูปแปรเสียงที่ใช้มากขึ้นเมื่อวัจนลีลาเป็นแบบทางการ จึงพบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้น

ลักษณะการเลือกใช้รูปแปรเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ที่สอดคล้องกับวัจนลีลาแต่ละประเภทข้างต้น สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ว่า การปรากฏรูปแปรเสียงที่มีพยางค์ยาว (การแทรกพยางค์ CV) อัตราเพิ่มขึ้น เมื่อบริบทวัจนลีลาเป็นแบบทางการ เช่น การประชุม การรายงานข่าว เนื่องจากค่านิยมการใช้ภาษาที่ว่า การออกเสียงพยางค์ยาวแสดงถึงบริบทการใช้ภาษาที่เป็นทางการมากกว่าการออกเสียงพยางค์สั้น โดยการออกเสียงรูปพยางค์สั้น (การไม่แทรกพยางค์ CV) แสดงถึงรูปภาษาที่เป็นภาษาพูด มีความเป็นทางการน้อยกว่าการออกเสียงพยางค์ยาว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในอดีตที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในบทที่ 2 (2.3.1.2) ได้แก่ งานวิจัยของ Claire Childs (2019) ที่ศึกษาอิทธิพลของผู้สัมภาษณ์ที่มีต่อการออกเสียงลดรูปคำปฏิเสธแบบย่อ (negative tags) ของผู้บอกภาษา โดยศึกษาเพียงคำปฏิเสธโดยย่อ isn't ได้แก่ int it และ innit ในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ภาษาอังกฤษแบบไทเนไซด์ (the Diachronic Electronic Corpus of Tyneside English: DECTE) พบว่า รูปแปรเสียง isn't พบในความถี่สูง เมื่อผู้บอกภาษาที่มีความระมัดระวังในการใช้ภาษา เช่น การพูดคุยกับคนแปลกหน้า หรือในสถานการณ์ที่เป็นทางการ และปรากฏการลดรูปเสียง int it และ innit เมื่ออยู่ในบริบทที่ผ่อนคลายหรือไม่เป็นทางการ เช่น การสนทนาทั่วไป เช่นเดียวกับผลการวิจัยภายในงานของ Lucien Brown (2015) ศึกษาการเลือกใช้หน่วยคำ -yo และ -supanita ในภาษาเกาหลีส ซึ่งทั้งคู่เป็นหน่วยคำที่แสดงถึงความสุภาพ ผลที่พบ คือ หน่วยคำ -supanita ปรากฏเฉพาะในวัจนลีลาแบบเป็นทางการ ส่วนหน่วยคำ -yo ปรากฏเฉพาะในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ดังนั้น ผลการปรากฏรูปแบบแปรเสียงที่สัมพันธ์กับตัวแปรวัจนลีลาในการวิจัยครั้งนี้ คือ อัตราการแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้น เมื่ออยู่ในวัจนลีลาแบบเป็นทางการ และอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV พบสูงมาก เมื่อเป็นบริบทการสนทนาทั่วไป จึงเป็นไปตามคำกล่าวอ้างลักษณะรูปแบบการปรากฏรูปแบบแปรเสียงข้างต้น

ส่วนผลการวิเคราะห์ตัวแปรด้านอายุ ถึงแม้ผลการวิจัยภายในงานนี้ แสดงให้เห็นว่า ในภาพรวมผู้พูดในทุกช่วงอายุมีแนวโน้มใช้รูปภาษาที่เหมือนกัน คือ นิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าออกเสียงแทรกพยางค์ CV ในทุกวัจนลีลา แต่เมื่อจำแนกผลไปตามแต่ละช่วงอายุในแต่ละวัจนลีลา พบว่า ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ผู้ที่อยู่ในช่วง 20-30 ปี มีอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด รองลงมา คือ ช่วงอายุ 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ส่วนในวัจนลีลาที่เป็นทางการ พบว่า ทุกช่วงอายุมีอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้นโดยช่วงอายุที่มีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน คือ ช่วงอายุ 40-50 ปี 60 ปีขึ้นไป และ 20-30 ปี ตามลำดับ ผลข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า เมื่อวัจนลีลาเปลี่ยนเป็นแบบทางการ ผู้บอกภาษาอายุมากแสดงการใช้รูปแบบแปรเสียง แทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้น แตกต่างจากผู้บอกภาษาอายุน้อยที่ส่วนใหญ่มีแนวโน้มใช้รูปแบบแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV เช่นเดิม สะท้อนให้เห็นการเลือกใช้รูปภาษาที่แตกต่างไปตามแต่ละช่วงอายุ โดยผู้บอกภาษาอายุน้อยตระหนักถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษาน้อยกว่าผู้บอกภาษาอายุมาก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีด้านอายุของ Penelope Eckert (1998) และ Janet Holmes (2013) ที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ข้อค้นพบที่ได้ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงรูปแบบการแปรภาษาที่แตกต่างไปตามแต่ละช่วงอายุ กล่าวคือ กลุ่มของช่วงอายุที่แตกต่างกันสามารถแสดงให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามแต่ละช่วงอายุ เมื่อช่วงอายุเพิ่มขึ้นจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมหลายๆด้าน เช่น สถานภาพทางสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาของผู้พูดที่จำเป็นต้องมีปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะสมกับสถานภาพในช่วงอายุนั้นๆ กล่าวคือ การเพิ่มขึ้นของอายุจะมีความเกี่ยวข้องกับการเพิ่มความระมัดระวังในการพูดทำให้มีลักษณะการใช้ภาษาที่คำนึงถึงความเป็นทางการมากขึ้น เนื่องจากความกดดันจากสถานภาพทางสังคม ในทางกลับกัน ผู้บอกภาษาอายุน้อยมักพบการใช้ภาษาส่วนใหญ่เป็นไปตามค่านิยมหรือความสะดวกของตนเอง มิได้คำนึงถึงความเหมาะสมมากนัก (Eckert, 1998; Holmes, 2013) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยภายในงานวิจัยการแปรเสียงในอดีต (Eiampailin, 2004; พิมพิระวี เรื่องวัฒกี, 2551; สุวรรณรัตน์ ราชรักษ์, 2556) พบว่า ผู้พูดอายุน้อยมีความตระหนักถึงการใช้นิยามน้อยกว่าผู้ที่มีอายุมาก และผู้ที่มีอายุมากแสดงการใช้ภาษาที่แตกต่างไป

อย่างชัดเจนเมื่อวลีลาต่างไป ฉะนั้น ผลที่ได้ตามตัวแปรด้านอายุภายในงานวิจัยนี้จึงเป็นไปตามทฤษฎีด้านอายุที่กล่าวอ้าง

ภายในงานวิจัยการแปรเสียงในอดีตยังสามารถบ่งบอกถึงตัวแปรการศึกษาส่งผลต่อการแปรเสียง โดยพบข้อสรุปเป็นไปตามแนวทางเดียวกัน คือ ผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำจะตระหนักถึงรูปภาพที่ใช้บ่อยกว่าผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทางภาษาศาสตร์ของ Labov (2006) คือ ลักษณะการใช้ภาษาในผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงจะคำนึงถึงการมีศักดิ์ศรีของรูปภาพที่ตนใช้ จึงปรับเปลี่ยนรูปภาพให้เหมาะสมเมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่างๆ แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงจากข้างบน (change from above) โดยผลการวิจัยภายในงานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นตามแนวทฤษฎีข้างต้น ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง (ปริญญาตรี และ สูงกว่าปริญญาตรี) มีการตระหนักถึงการใ้ภาษามากขึ้นทำให้แสดงอัตราการเลือกใ้รูปแปรเสียงที่แตกต่างไปเมื่อวลีลาเปลี่ยน คือ ในวลีลาแบบไม่เป็นทางการพบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV แต่เมื่อวลีลาเป็นแบบทางการ ผู้บอกภาษาแสดงการคำนึงถึงการเลือกใ้รูปภาพให้เหมาะสมกับวลีลาทำให้พบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้น อย่างชัดเจน โดยเฉพาะผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนผู้ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีแสดงให้เห็นการจำแนกการใช้วลีลากับการใช้ภาษาน้อย จึงพบแนวโน้มการใช้รูปแปรเสียงลักษณะเหมือนกันทั้งในวลีลาแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ คือ นิยมใ้รูปแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV

นอกจากนี้ จากการลงพื้นที่เก็บข้อมูล ผู้วิจัย พบว่า ผู้บอกภาษาระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาน้อย ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานทำความสะอาด และ พนักงานขาย ซึ่งในกิจวัตรประจำวัน หรือ ในการประกอบอาชีพ ผู้บอกภาษาในกลุ่มนี้ไม่มีความจำเป็นต้องใ้ภาษาในรูปแบบการอ่าน การเขียน หรือ รูปภาพที่เป็นทางการ ส่งผลให้พบปัญหาเกี่ยวกับผู้บอกภาษาในช่วงการศึกษาต่ำส่วนใหญ่อ่านหนังสือภาษาไทยไม่คล่อง การเก็บข้อมูลกับกลุ่มคนเหล่านี้ จึงพบปัญหาการอ่านไม่ออกในกลุ่มตัวอย่างคำทำให้เมื่อเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจำเป็นต้องใ้วิธีการอธิบายบริบทแวดล้อมที่คาดว่าเมื่อสื่อออกไปผู้บอกภาษาจะนึกถึงกลุ่มตัวอย่างคำมากที่สุด อย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างคำ คำว่า ปรัชญา ผู้วิจัยใ้วิธีการอธิบายถึง “โครงการเศรษฐกิจพอเพียงของรัชกาลที่ 9 มีชื่อว่าจะอะไรหะคะ” เพื่อให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำในกลุ่มตัวอย่างออกมา ผลที่ได้จากกลุ่มคนเหล่านี้ (ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี) จึงพบเพียงรูปแปรภาษาพูดเท่านั้น

ดังนั้น สาเหตุที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำมีการจำแนกการใช้วจนลีลากับการใช้ภาษาน้อย เนื่องจากพวกเขาไม่มีความรู้มากพอที่จะสามารถรู้ถึงวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือรับรู้ว่าคำบางคำสามารถออกเสียงได้มากกว่าหนึ่งรูปแปร จึงเลือกออกเสียงตามความเคยชินที่ได้ยินและใช้พูดในชีวิตประจำวันแม้วจนลีลาจะต่างไป ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีจึงพบเพียงการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำทุกคำ ยกเว้นคำว่า ศีลธรรม ที่ยังคงพบการแปรเสียงส่วนใหญ่ คือ การแทรกพยางค์ CV

ในภาพรวมของการวิจัยพบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV โดยเฉพาะผู้บอกภาษาอายุน้อยและการศึกษาต่ำ เนื่องจากผู้บอกภาษาไม่มีการคำนึงถึงสถานการณ์แวดล้อมขณะใช้ภาษาจึงเลือกใช้รูปแปรเสียงตามสะดวกของตนอ้างจากทฤษฎีข้างต้น ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะนี้สามารถอธิบายโดยอ้างจากลักษณะการใช้ภาษาในปัจจุบัน กล่าวคือ ลักษณะการใช้ภาษาภายในการสนทนาในชีวิตประจำวันจำเป็นมีความกระชับเพื่อความสะดวกและประหยัดเวลาในการสื่อสาร บทสนทนาที่เกิดขึ้นมักเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปภาษาที่ใช้ โดยผู้พูดเลือกเปลี่ยนการออกเสียงคำบางคำในบทสนทนาให้สั้นลงแต่ยังคงความหมายเดิม เพื่อความรวดเร็วและสะดวกในการออกเสียง ข้อมูลทางภาษาศาสตร์อธิบายลักษณะรูปภาษาแบบนี้ว่า การตัดคำ (clipping) (Aronoff & Fudeman, 2011) คือ การตัดบางส่วนของคำออกเพื่อให้ได้คำใหม่ที่สั้นกว่าเดิม แต่ยังคงความหมายเดิม เป็นสาเหตุให้ในปัจจุบันพบแนวโน้มการออกเสียงพยางค์สั้น (ไม่แทรกพยางค์ CV) มากกว่าพยางค์ยาว (แทรกพยางค์ CV) แม้ว่าจะอยู่ในบริบทการสนทนาที่ต่างกัน อย่างไรก็ตาม ผลการแปรเสียงที่พบยังคงแสดงถึงอิทธิพลของตัวแปรวจนลีลาที่ยังส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียง แม้ว่าผู้บอกภาษาจะอยู่ในช่วงอายุหรือระดับการศึกษาใดก็ตาม

สรุปได้ว่า ปัจจัยทางสังคมด้านอายุ ระดับการศึกษา และวจนลีลา มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียง โดยการเลือกใช้รูปแปรเสียงเป็นผลจากช่วงอายุและพื้นฐานทางการศึกษาที่ได้รับมาก่อนหน้าของผู้บอกภาษา และตัวแปรทั้ง 2 มีความสัมพันธ์กับตัวแปรวจนลีลา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียงของผู้บอกภาษา

5.2.2 การพยากรณ์ภาษา

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีด้านอายุกับการแปรภาษา พบว่าผลที่ได้สามารถแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ (change in progress) เปรียบเหมือนการเปลี่ยนแปลงเวลาเสมือนจริง (change in Apparent Time) ที่สามารถบ่งบอกแนวโน้มการใช้ภาษาของผู้คนในอดีตและแนวโน้มการใช้ภาษาในอนาคตตาม

แนวคิดของ Labov (2006) กล่าวคือ รูปภาษาที่ผู้บอกภาษาอายุน้อยใช้สามารถบ่งบอกแนวโน้มการใช้ภาษาในอนาคต ส่วนรูปภาษาที่ผู้บอกภาษาอายุมากใช้บ่งบอกถึงรูปภาษาที่กำลังสูญหาย กลายเป็นรูปภาษาในอดีต (Labov, 2006) เนื่องจากหากเปรียบเทียบช่วงอายุในอีก 20 ปีข้างหน้า ผู้ที่ในขณะนี้มียุอยู่ในช่วง 20 ปี จะกลายเป็นผู้ที่มีอายุ 40 ปี ส่วนผู้ที่มีอายุ 60 ปี จะกลายเป็นผู้ที่มีอายุ 80 ปี ซึ่งเด็กที่เกิดใหม่ในขณะนี้อีก 20 ปีข้างหน้า จะกลายเป็นผู้ที่มีอายุ 20 ปี โดยระยะเวลาระหว่างช่วงของการเติบโตตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ 20 ปี พวกเขาจะรับรู้รูปภาษาที่ถูกใช้ส่วนใหญ่จากผู้ที่มีช่วงอายุ 20-40 ปี มากกว่าผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป รวมถึงหากเกิดรูปแปรเสียงใหม่จะเป็นรูปแปรเสียงที่พบการใช้ภายในผู้ที่มีอายุน้อยมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญกับรูปแปรเสียงที่พบภายในผู้บอกภาษาอายุน้อยและอัตราความถี่ที่พบในการปรากฏเพื่อนำมาคาดการณ์รูปแปรเสียงในอนาคตของกลุ่มตัวอย่างคำในงานวิจัยนี้

ผลการวิเคราะห์ความถี่และอัตราการใช้รูปแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ภายในกลุ่มตัวอย่างคำ 10 คำ พบว่า บางคำพบแนวโน้มการออกเสียงเพียงแบบเดียว กล่าวคือ ผู้บอกภาษาเลือกออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV เพียงแบบใดแบบหนึ่ง และแทบจะไม่พบการออกเสียงอีกแบบ โดยปรากฏผลข้างต้น ในคำว่า **ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และ อุดมการณ์** จากการวิจัยผู้บอกภาษานิยมออกเสียง**ไม่แทรกพยางค์ CV** ในอัตราสูงสุด แทบจะไม่ออกเสียงแทรกพยางค์ CV ในคำเหล่านี้ แม้จะอยู่ในวัจนลีลาที่ต่างกัน ซึ่งอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ในคำเหล่านี้ พบน้อยถึงน้อยที่สุด และพบเฉพาะกลุ่มผู้บอกภาษาที่มีอายุมาก (60 ปีขึ้นไป) ซึ่งรูปภาษาที่พบเฉพาะภายในผู้บอกภาษาอายุมากจะกลายเป็นรูปภาษาที่สูญหายในอนาคตตามการกล่าวอ้างทฤษฎีข้างต้น เช่นเดียวกับคำว่า **ศีลธรรม** ผู้บอกภาษาออกเสียง**แทรกพยางค์ CV** เป็นอัตราสูงที่สุดในทุกตัวแปร ส่วนผู้ที่ไม่ออกเสียงแทรกพยางค์ CV ส่วนใหญ่เป็นผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป ระดับการศึกษาต่ำ พบการปรากฏทุกวัจนลีลาในอัตราความถี่น้อยถึงน้อยที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยคาดการณ์ว่ากลุ่มตัวอย่างคำ 5 คำ ข้างต้น ในอนาคตจะพบเพียงรูปแปรเสียงเดียวเท่านั้น

ส่วนผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างคำอื่นๆ พบว่า คำว่า **กลวิธี** พบอัตราการแทรกพยางค์ CV ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ระดับการศึกษาสูง ส่วนการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV พบน้อย เฉพาะกลุ่มผู้บอกภาษาช่วงอายุ 40-50 ปี ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนผู้ที่มีช่วงอายุ 20-30 ปี พบอัตราการปรากฏการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ใกล้เคียงกัน และในกลุ่มตัวอย่างคำที่เหลือ ได้แก่ คำว่า **คุณประโยชน์ จิตวิทยา ปรัชญา และ**

มนุษย์สัมพันธ์ พบแนวโน้มการออกเสียงทั้งการแทรกและไม่แทรกพยางค์ CV ในอัตราส่วนใกล้เคียงกันทุกช่วงอายุและระดับการศึกษา

ผู้วิจัยสรุปการคาดการณ์รูปแปรเสียงภายในกลุ่มตัวอย่างคำได้ว่า ในคำว่า **ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และ อุดมการณ์** จะพบเพียงรูปแปรเสียงเดียวในอนาคต คือ รูปแปรเสียง **ไม่แทรกพยางค์ CV** เช่นเดียวกับ คำว่า **ศีลธรรม** พบเพียงรูปแปรเสียง **การแทรกพยางค์ CV** เพียงรูปแปรเดียวเท่านั้น อาจไม่พบการออกเสียงว่า [sɪːn.tʰam] เกิดขึ้นอีกในอนาคต

ส่วนคำว่า กลวิธี คุณประโยชน์ จิตวิทยา ปรัชญา และ มนุษย์สัมพันธ์ ยังคงพบการแปรเสียงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากแนวโน้มการเกิดรูปแปรเสียงทั้งการแทรกและไม่แทรกพยางค์ CV ยังพบอัตราการใช้รูปแปรเสียงใกล้เคียงกันทั้ง 2 รูปแปร ภายในผู้บอกภาษาทุกช่วงอายุโดยเฉพาะผู้บอกภาษาอายุน้อย ผู้วิจัยนำการพยากรณ์ภาษาทั้งหมดมาสรุปภาพรวมในรูปแบบตารางดังนี้

ตาราง 24 ตารางสรุปการพยากรณ์ภาษา

คำศัพท์	รูปแปรเสียงปัจจุบัน	รูปแปรเสียงในอนาคต
กลวิธี	[กนละวิธี,กนวิธี]	[กนละวิธี,กนวิธี]
คุณประโยชน์	[คุณนะประโยชน์, คุณประโยชน์]	[คุณนะประโยชน์, คุณประโยชน์]
จิตวิทยา	[จิตตะวิตทยา, จิตวิตทยา]	[จิตตะวิตทยา, จิตวิตทยา]
ปรัชญา	[ปฺรัดยา, ปฺรัดชะยา]	[ปฺรัดยา, ปฺรัดชะยา]
ปรากฏการณ์	[ปฺรอกตกาน, ปฺรอกตตะกาน]	[ปฺรอกตกาน]
เพชรบุรี	[เพ็ดบุรี, เพ็ดชะบุรี]	[เพ็ดบุรี]
มนุษย์สัมพันธ์	[มะนุดสะยะสัมพันธ์, มะนุดสัมพันธ์]	[มะนุดสะยะสัมพันธ์, มะนุดสัมพันธ์]
ศีลธรรม	[สินทำ, สินละทำ]	[สินละทำ]
สัปดาห์	[สับดา, สับปะดา, สับดาหะ]	[สับดา]
อุดมการณ์	[อุดมมะกาน, อุดมกาน]	[อุดมกาน]

จากผลการวิจัยและการอภิปรายผลทั้งหมด สรุปได้ว่า การนำปัจจัยทางสังคมเข้ามาพิจารณารูปแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ภายในคำภาษาไทย แต่ยังคงความหมาย

เดิม สามารถอธิบายปรากฏการณ์การใช้ภาษาที่เกิดขึ้นมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดตามตัวแปรด้านอายุ การศึกษา และวัจนลีลา โดยข้อค้นพบการแปรเสียงที่นำเสนอในปริญญานิพนธ์เล่มนี้ แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทางสังคมมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียงและการแปรเสียงที่เกิดขึ้นกำลังอยู่ในช่วงการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ในอนาคตค่าบางค่าอาจพบเพียงรูปแปรเสียงเดียว เนื่องจากเกิดการสูญเสียงรูปแปรเสียงและค่าบางค่ายังคงพบการแปรเสียงภายในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันต่อไป

ข้อเสนอแนะ

5.3.1 เนื่องจากในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาผลการแปรเสียงภายในคำภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV เพียง 10 คำ เท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนคำที่สามารถเกิดการแปรเสียงลักษณะข้างต้นทั้งหมดในภาษาไทย เนื่องจากผู้วิจัยมีเวลาจำกัดสำหรับการทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้ ส่งผลให้ผู้วิจัยไม่มีเวลามากพอที่จะรวบรวมและศึกษาคำทั้งหมด ฉะนั้นควรมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยเพิ่มจำนวนผู้บอกภาษาและกลุ่มตัวอย่างคำที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้เห็นผลการวิจัยที่ชัดเจนมากขึ้นและแสดงการปรากฏการใช้รูปแปรเสียงภายในคำภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อยได้ 2 แบบ คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV นอกเหนือจาก 10 คำ ที่ศึกษาภายในงานวิจัยนี้

5.3.2. เนื่องจากผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์รูปแปรเสียงผ่านปัจจัยทางสังคมเพียง 3 ปัจจัย คือ อายุ ระดับการศึกษา และ วัจนลีลา ซึ่งส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียง ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในปัจจัยทางสังคมด้านอื่นๆ เช่น เพศ รายได้ ซึ่งอาจส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียงเช่นกัน จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจหากมีการศึกษางานวิจัยในแง่มุมนี้ต่อไปในอนาคต

5.3.3. ศึกษาการแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทย ผ่านแง่มุมทางภาษาศาสตร์อื่น เช่น แง่มุมทางสัทศาสตร์ เพื่อขยายขอบเขตการวิเคราะห์และอธิบายการแปรเสียงในลักษณะนี้ให้มีความชัดเจนและครอบคลุมด้านอื่นๆมากขึ้น

บรรณานุกรม

- Aronoff, M., & Fudeman, K. (2011). *What is Morphology?* (2nd ed.). West Sussex: Wiley Blackwell.
- Brown, L. (2015). Revisiting “polite” -yo and “deferential” -supnita Speech Style Shifting in Korean from the Viewpoint of Indexicality. *Journal of Pragmatics*(79), 43-59.
- Childs, C. (2019). Interviewer effects on the phonetic reduction of negative tags, innit. *Journal of Pragmatics*(142), 31-46.
- Clarke, S. (2012). Phonetic change in Newfoundland English. *World Englishes*, 31(4).
- Coupland, N. (2011). The Sociolinguistics of Style. In R. Mesthrie (Ed.), *The Cambridge Handbook of Sociolinguistics* (pp. 138-156). New York: Cambridge University Press.
- Eckert, P. (1998). Age as a Sociolinguistics Variable. In F. Coulmas (Ed.), *The Handbook of Sociolinguistics* (pp. 105-115): Blackwell Reference Online.
- Eiampailin, J. (2004). *The Phonological Interference of Swatow in Standard Thai by Chinese Speakers in Bangkok*. (Master's Thesis Department of Linguistics). Mahidol University,
- Fromkin, V. A. (2000). *Linguistics An Introduction to Linguistic Theory*. Padstow: Blackwell.
- Gordon, M. (2007). Techniques of Analysis. In C. Llamas, L. Mullany, & P. Stockwell (Eds.), *The Routledge Companion to Sociolinguistics* (pp. 19-27). New York: Routledge.
- Holmes, J. (2013). *An Introduction to Sociolinguistics* (4 ed.). New York: Routledge.
- Isarankura, S. (2016). Relationships between Thai EFL Learners' Competence and Performance in Locating Stress on English Polysyllabic Loanwords. *Language Education and Acquisition Research Network (LEARN) Journal*, 9(1), 115-130.
- Podesva, R. J., & Sharma, D. (2013). *Reserch Methods in Linguistic*. New York: Cambridge University Press.
- Ruangjaroon, S. (2020). Variation of Oral and Nasal Stops by English and Japanese Learners of Thai. *journal of the southeast asian linguistics society*, 13(1), 86-106.

Tagliamonte, S. A. (2006). *Analysing Sociolinguistic Variation*. New York: Cambridge University Press.

Wardhaugh, R., & Fuller, J. M. (2015). *An Introduction to Sociolinguistics* (7 ed.). West Sussex: Wiley Blackwell.

Yaguchi, M., Iyeyri, Y., & Baba, Y. (2010). Speech style and gender distinctions in the use of very and real/really: An analysis of the Corpus of Spoken Professional American English. *Journal of Pragmatics*, 42, 585-597.

จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2528). *ภาษาไทยไขชาน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพรวพิทยา.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ภ. ค. (2563). *คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี*. สืบค้นจาก <http://www.arts.chula.ac.th/ling/tnc3>

ประณต คำฉิม. (2562). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ปราณี กุลละวณิชย์. (2545). *แบบลักษณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปาลิรัฐ ทรัพย์ปรง. (2537). *การแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมืองตามปัจจัยทางสังคม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/32472>

พนิดา ธนานันท์. (2545). *ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ ร,ล ในการพูดและการเขียนสะกดคำ : การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.

พิมพ์ระวี เรืองวัฒน์. (2551). *การแปรทางสังคมของพยัญชนะควบกล้ำ (kw) และ (khw) ในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ้านแพรง อำเภอบ้านแพรง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/28862>

ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. (2537). *การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/62577>

สุวรรณรัตน์ ราชรักษ์. (2556). การแปรของสระสูงยาว (i:, í:, u:) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช
ตามตัวแปรอายุ เพศ และวจนลีลา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร
มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ). สืบค้นจาก
<http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/42951>

ภาคผนวก ก
การปรากฏรูปแบบเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV จากผู้บอกภาษา 135 คน

การปรากฏรูปแบบประเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV จากผู้บอกภาษา 135 คน

ตาราง 25 การปรากฏรูปแบบประเสียง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามวัจนลีลาแบบไม่ทางการ จากผู้บอกภาษา 135 คน

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบประเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV													
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปรัชญา]	[ปรมาณู]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[ลำดับ]	[อุดมการณ์]			
1	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓ ⁷	✗ ⁸	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
2	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
3	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
4	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
5	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
6	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
7	40-50 ปี	ปริญญาโท	✗	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
8	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
9	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
10	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
11	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
12	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
13	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗

7 ✓ = การแทรกพยางค์ CV

8 ✗ = การไม่แทรกพยางค์ CV

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสี่ยง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV											
			[กลวิธี]	[คุณสมบัติ]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]		
14	40-50 ปี	ปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	✓	x	x
15	40-50 ปี	ปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
16	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	x	x	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
17	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	x	✓	✓	x	x
18	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
19	20-30 ปี	ปริญญาตรี	x	✓	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
20	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	x	✓	x	x	x	x	✓	✓	x	x
21	40-50 ปี	ปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
22	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	✓	x	x	✓	✓	x	x
23	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	✓	x	x
24	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
25	20-30 ปี	ปริญญาโท	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	✓	x	x
26	40-50 ปี	ปริญญาตรี	x	x	✓	✓	✓	x	x	x	✓	✓	x	x
27	20-30 ปี	ปริญญาตรี	x	✓	✓	✓	✓	x	x	x	✓	✓	x	x
28	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
29	40-50 ปี	ปริญญาตรี	x	x	x	✓	✓	x	x	x	✓	✓	x	x
30	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	x	x	x	✓	✓	x	x
31	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	x	x	x	x	✓	x	x	✓	✓	x	x
32	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	✓	x	x

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV											
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[เมฆผสมพยางค์]	[ศีลธรรม]	[สืปดาห์]	[อุดมการณ์]		
33	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	x	x	x	✓	x	x	x	✓	x	✓	x	x
34	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	x	x	x	x	✓	✓	x	x
35	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
36	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	x	x	x	x	x	x	✓	x	✓	x	x
37	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	x	x	x	✓	x	✓	x	x
38	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
39	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
40	20-30 ปี	ปริญญาโท	x	x	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
41	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	✓	✓	x	x	x	✓	x	✓	x	x
42	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	x	x	x	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
43	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	x	✓	✓	✓	✓	x	x	✓	x	x
44	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	✓	x	x	x	x	x	x	x	x
45	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
46	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
47	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	✓	✓	✓	✓	✓	x	✓	x	x
48	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
49	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	✓	x	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
50	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	x	x	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x
51	40-50 ปี	ปริญญาตรี	x	x	x	✓	x	x	x	x	x	✓	x	x

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสี่ยง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธึ]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตาห์]	[อุดมการณ์]			
52	40-50 ปี	ปริญญาโท	x	✓	x	x	✓	x	✓	x	x	✓	x	x	x
53	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	x	x	x	✓	x	✓	✓	x	x	x
54	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	x	x	x	x	x	✓	✓	x	x
55	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	✓	x	✓	x	x	x	✓	x	x	x
56	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	x	x	x	✓	x	✓	✓	x	x	x
57	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x	x
58	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x	x
59	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x	x
60	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	x	x	x	x	✓	✓	x	x	x
61	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	x	x	x	✓	x	x	x	x
62	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	x	x	x	x	x	x	✓	x	x	x
63	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
64	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	x	x	x	x	x	x	✓	x	x	x
65	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	x	x	x	✓	x	x	x	x	x
66	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	✓	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	x
67	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	x	x	x	x	✓	x	x	x
68	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	✓	x	x	x	x	✓	x	x	x
69	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	x	x	✓	x	✓	x	x	x
70	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	x	x	x	x	✓	x	✓	x	x	x

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธี]	[คุณสมบัติ]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มณฑลสัมพันธ]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]			
71	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
72	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
73	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
74	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
75	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
76	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
77	20-30 ปี	ปริญญาโท	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
78	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
79	20-30 ปี	ปริญญาโท	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
80	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
81	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
82	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
83	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
84	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
85	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
86	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
87	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
88	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
89	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธี่]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตาห์]	[อุดมการณ์]			
90	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✗	✓	✗	✗	✗	✓	✗	✓	✓	✗	✗	✗
91	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗
92	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗
93	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗
94	40-50 ปี	ปริญญาโท	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
95	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✗	✗	✗
96	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✗
97	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
98	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗
99	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗
100	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
101	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗
102	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✓	✗	✗
103	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✓	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗
104	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓
105	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗
106	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗
107	40-50 ปี	ปริญญาโท	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
108	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV											
			[กลวิธี]	[คุณสมบัติ]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มณฑลสัมพันธ]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]		
109	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
110	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
111	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
112	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
113	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
114	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
115	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
116	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
117	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
118	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
119	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
120	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
121	40-50 ปี	ปริญญาโท	✗	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗
122	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
123	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
124	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
125	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✗	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
126	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
127	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบดาห์]	[อุดมการณ์]			
128	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	x	x	x	✓	x	x	x	✓	x	✓	x	x	x
129	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	x	x	✓	✓	✓	✓	x	x	x
130	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	x	✓
131	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	x	✓	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x
132	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	x	x
133	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	x	✓	✓	x	x	x
134	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	x	✓	✓	✓	x	x
135	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	x	x

ตาราง 26 การปรากฏรูปแบบความเสี่ยง แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามวัจนลีลาแบบทางการ จากผู้บอกภาษา 135 คน

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบความเสี่ยง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV											
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]		
1	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×	×
2	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	✓	×
3	20-30 ปี	ปริญญาตรี	×	✓	✓	×	✓	✓	✓	×	×	✓	×	×
4	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	×	×	×	×	×	×	✓	✓	×	×
5	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	×	×	×	×	×	×	✓	✓	×	×
6	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	×	×	✓	✓	×	✓	✓	✓	×
7	40-50 ปี	ปริญญาโท	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	×	×
8	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	×	×
9	20-30 ปี	ปริญญาตรี	×	✓	✓	×	×	✓	✓	✓	✓	×	✓	×
10	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	×	×	×	✓	✓	×	×
11	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓
12	40-50 ปี	ปริญญาตรี	×	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	✓	×	✓
13	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
14	40-50 ปี	ปริญญาตรี	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×
15	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	×	×	×	×	×	×	×	✓	✓	×	×
16	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×
17	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	×	×	×	×	×	×	✓	✓	×	×
18	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	×	✓	✓	×	×	×	×	✓	✓	×
19	20-30 ปี	ปริญญาตรี	×	✓	✓	✓	✓	×	✓	×	×	✓	×	×

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]			
20	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✗	✓	✓	✗	✗	✗
21	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗
22	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
23	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗
24	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
25	20-30 ปี	ปริญญาโท	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
26	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗
27	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗	✗
28	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗
29	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗
30	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
31	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
32	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✗
33	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗
34	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗
35	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗
36	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗
37	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗
38	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✗

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]			
39	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✗
40	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✓
41	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✗	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
42	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
43	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✗
44	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
45	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
46	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗
47	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✗
48	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗
49	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗
50	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✗	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗
51	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✗
52	40-50 ปี	ปริญญาโท	✗	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗
53	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
54	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✗
55	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗
56	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✗
57	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✗

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธี]	[คุณสมบัติ]	[จิตวิทยา]	[ปริศนญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]			
58	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	✓			x	x
59	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	x	x	x	x	x	✓			x	x
60	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	✓	x	x	x	✓	✓		x	x
61	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	x	x	x	✓	✓		x	x
62	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	x	✓	x	x	x	✓	✓		x	x
63	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	x	x	✓	✓	x	x	x	✓	✓		x	x
64	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	x
65	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x
66	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	✓	x	x	x	x	x	x	x		x	x
67	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	x	x	x	✓	✓		x	✓
68	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	x	✓	✓	x	x	x	✓	✓		x	x
69	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	x	✓	x	x	x	x	✓	✓	✓		x	x
70	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	x	✓	✓	x	x	x	✓	✓		x	x
71	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	x	✓	✓		x	x
72	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	✓	✓		x	x
73	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	x	x	x	x	x	x	x	✓	✓		x	x
74	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	x	✓	✓	x	x	x	x	✓	✓	✓		x	x
75	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		x	x
76	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	x	x	x	x	x	✓	✓	✓		x	x

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV															
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[เมฆผสมพยางค์]	[ศีลธรรม]	[สืปดาห์]	[อุดมการณ์]						
77	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
78	40-50 ปี	ปริญญาโท	✗	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
79	20-30 ปี	ปริญญาโท	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
80	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
81	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
82	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
83	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
84	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
85	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
86	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
87	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
88	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
89	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
90	20-30 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
91	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
92	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
93	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
94	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
95	40-50 ปี	ปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV													
			[กลวิธี]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศนญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบตา]	[อุดมการณ์]				
115	20-30 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
116	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗
117	40-50 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
118	20-30 ปี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗
119	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
120	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✗	✗	✗
121	40-50 ปี	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
122	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓
123	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
124	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓
125	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓
126	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาตรี	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
127	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓
128	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓
129	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
130	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
131	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓
132	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
133	60 ปี ขึ้นไป	ปริญญาโท	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	อายุ	ระดับการศึกษา	รูปแบบเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV												
			[กลวิธึ]	[คุณประโยชน์]	[จิตวิทยา]	[ปริศญา]	[ปรากฏการณ์]	[เพชรบุรี]	[มนุษย์สัมพันธ์]	[ศีลธรรม]	[สืบดาห์]	[อุดมการณ์]			
134	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✓	✓	✗	✓	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✗
135	60 ปี ขึ้นไป	ต่ำกว่าปริญญาตรี	✓	✓	✗	✓	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗

ภาคผนวก ข

ข้อมูลความถี่การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV

ข้อมูลความถี่การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV

1. ข้อมูลความถี่การแปรเสียงภายในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ตาราง 27 ข้อมูลความถี่การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
1	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
2	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
3	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
4	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
5	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
6	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
7	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
5	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
9	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
10	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
11	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
12	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	0	10
13	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
14	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
15	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
16	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	8	2
17	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	8	2
18	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
19	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	1	9
20	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
21	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
22	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
23	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
24	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
25	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
26	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
27	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
28	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
29	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
30	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
31	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
32	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
33	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
34	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
35	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
36	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
37	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
38	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	1	9
39	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
40	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
41	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
42	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
43	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
44	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
45	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
46	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
47	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
48	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
49	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
50	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
51	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
52	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
53	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
54	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
55	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	0	10
56	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
57	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
58	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
59	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
60	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
61	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	6	4
62	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
63	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	1	9
64	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	2	8
65	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	4	6
66	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	1	9
67	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	4	6
68	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
69	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	6	4
70	40-50 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	2	8

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
71	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	2	8
72	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
73	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	2	8
74	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
75	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	6	4
76	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
77	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
78	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
79	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
80	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
81	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
82	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
83	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
84	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
85	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
86	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
87	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
88	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
89	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
90	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
91	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
92	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
93	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
94	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
95	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
96	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
97	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
98	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
99	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
100	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
101	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
102	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
103	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
104	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
105	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
106	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	6	4
107	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	6	4
108	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	4	6
109	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
110	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	5	5
111	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	0	10
112	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	2	8
113	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
114	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
115	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	4	6
116	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	4	6
117	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	5	5
118	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
119	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
120	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
121	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
122	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
123	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
124	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
125	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
126	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
127	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
128	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
129	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
130	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
131	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
132	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
133	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
134	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
135	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5

2. ข้อมูลความถี่การแปรเสียงภายในวจนลีลาแบบเป็นทางการ

ตาราง 28 ข้อมูลความถี่การแปรเสียง การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV วจนลีลาแบบเป็นทางการ

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
1	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
2	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
3	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
4	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
5	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
6	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	8	2
7	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
5	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
9	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3
10	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
11	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
12	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	0	10
13	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
14	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
15	20-30 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
16	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
17	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	5	5
18	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	4	6
19	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	6	4
20	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	2	8
21	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	3	7
22	20-30 ปี	ระดับการศึกษاپริญญาตรี	6	4

ตาราง 28 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
23	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	6	4
24	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	2	8
25	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
26	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
27	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
28	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
29	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	7	3
30	20-30 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
31	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
32	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	8	2
33	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	2	8
34	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
35	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	8	2
36	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
37	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
38	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	0	10
39	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
40	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
41	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	8	2
42	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
43	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	10	0
44	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
45	20-30 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	10	0
46	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
47	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6

ตาราง 28 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
48	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
49	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
50	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
51	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3
52	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
53	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
54	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	5	5
55	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
56	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
57	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
58	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	8	2
59	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	8	2
60	40-50 ปี	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
61	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
62	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
63	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	1	9
64	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
65	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
66	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	2	8
67	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
68	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	7	3
69	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	9	1
70	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
71	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
72	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	7	3

ตาราง 28 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
73	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	2	8
74	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	9	1
75	40-50 ปี	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	8	2
76	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
77	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
78	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
79	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
80	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
81	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	8	2
82	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
83	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
84	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
85	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
86	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
87	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	3	7
88	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	8	2
89	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
90	40-50 ปี	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	8	2
91	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
92	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
93	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3
94	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
95	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	2	8
96	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3
97	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9

ตาราง 28 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
98	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
99	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	4	6
100	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	3	7
101	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
102	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	1	9
103	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4
104	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3
105	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3
106	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	8	2
107	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	8	2
108	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	6	4
109	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
110	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	8	2
111	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	1	9
112	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	9	1
113	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
114	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
115	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	4	6
116	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	6	4
117	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	7	3
118	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	2	8
119	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	3	7
120	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาปริญญาตรี	5	5
121	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
122	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3

ตาราง 28 (ต่อ)

ลำดับ	อายุ	ระดับการศึกษา	แทรกพยางค์ CV	ไม่แทรกพยางค์ CV
123	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	1	9
124	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
125	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
126	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
127	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
128	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5
129	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
130	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
131	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	7	3
132	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	9	1
133	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	4	6
134	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	6	4
135	60 ปี ขึ้นไป	ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	5	5

ภาคผนวก ค
ข้อมูลการวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

ข้อมูลการวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

1. ตัวแปรอายุ

1.1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
ไม่ทาง_แทรก	.122	135	.000	.963	135	.001
ไม่ทาง_ไม่แทรก	.122	135	.000	.963	135	.001
ทาง_แทรก	.107	135	.001	.970	135	.005
ทาง_ไม่แทรก	.107	135	.001	.970	135	.005

a. Lilliefors Significance Correction

ภาพประกอบ 14 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

ตัวแปรอายุ

1.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจาย โค้งไม่ปกติ

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ไม่ทาง_แทรก is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.969	Retain the null hypothesis.
2	The distribution of ไม่ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.969	Retain the null hypothesis.
3	The distribution of ทาง_แทรก is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.612	Retain the null hypothesis.
4	The distribution of ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of Age.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.612	Retain the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แบบโค้งไม่ปกติ

ตัวแปรอายุ

1.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบปกติ

Descriptives

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean		Minimum	Maximum
					Lower Bound	Upper Bound		
ไม่ทาง_แทรก	20-30	3.8000	1.81659	.27080	3.2542	4.3458	.00	8.00
	40-50	3.8444	1.71829	.25615	3.3282	4.3607	.00	7.00
	60up	3.9556	2.11010	.31456	3.3216	4.5895	.00	9.00
	Total	3.8667	1.87601	.16146	3.5473	4.1860	.00	9.00
ไม่ทาง_ไม่แทรก	20-30	6.2000	1.81659	.27080	5.6542	6.7458	2.00	10.00
	40-50	6.1556	1.71829	.25615	5.6393	6.6718	3.00	10.00
	60up	6.0444	2.11010	.31456	5.4105	6.6784	1.00	10.00
	Total	6.1333	1.87601	.16146	5.8140	6.4527	1.00	10.00
ทาง_แทรก	20-30	4.7556	2.52403	.37626	3.9973	5.5139	.00	10.00
	40-50	5.1778	2.15627	.32144	4.5300	5.8256	1.00	9.00
	60up	5.0444	2.42108	.36091	4.3171	5.7718	1.00	9.00
	Total	4.9926	2.36105	.20321	4.5907	5.3945	.00	10.00
ทาง_ไม่แทรก	20-30	5.2444	2.52403	.37626	4.4861	6.0027	.00	10.00
	40-50	4.8222	2.15627	.32144	4.1744	5.4700	1.00	9.00
	60up	4.9556	2.42108	.36091	4.2282	5.6829	1.00	9.00
	Total	5.0074	2.36105	.20321	4.6055	5.4093	.00	10.00

ภาพประกอบ 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ตัวแปรอายุ

2. ตัวแปรการศึกษา

2.1 การทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
ไม่ทาง_แทรก	.122	135	.000	.963	135	.001
ไม่ทาง_ไม่แทรก	.122	135	.000	.963	135	.001
ทาง_แทรก	.107	135	.001	.970	135	.005
ทาง_ไม่แทรก	.107	135	.001	.970	135	.005

a. Lilliefors Significance Correction

ภาพประกอบ 17 ผลการทดสอบความเป็นกระจายแบบปกติ (Test of Normality)

ตัวแปรการศึกษา

2.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบการกระจาย โค้งไม่ปกติ

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ไม่ทาง_แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.032	Reject the null hypothesis.
2	The distribution of ไม่ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.032	Reject the null hypothesis.
3	The distribution of ทาง_แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.000	Reject the null hypothesis.
4	The distribution of ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of ระดับการศึกษา.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.000	Reject the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แบบโค้งไม่ปกติ

ตัวแปรการศึกษา

2.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แบบปกติ

Descriptives

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean		Minimum	Maximum
					Lower Bound	Upper Bound		
%ไม่ทาง_แทรก	45	3.2889	1.70056	.25351	2.7780	3.7998	.00	6.00
	Bachelor	3.8222	1.73584	.25876	3.3007	4.3437	.00	8.00
	Grad	4.4889	2.01835	.30088	3.8825	5.0953	1.00	9.00
	Total	3.8667	1.87601	.16146	3.5473	4.1860	.00	9.00
%ไม่ทาง_ไม่แทรก	45	6.7111	1.70056	.25351	6.2002	7.2220	4.00	10.00
	Bachelor	6.1778	1.73584	.25876	5.6563	6.6993	2.00	10.00
	Grad	5.5111	2.01835	.30088	4.9047	6.1175	1.00	9.00
	Total	6.1333	1.87601	.16146	5.8140	6.4527	1.00	10.00
ทาง_แทรก	45	4.1111	2.16608	.32290	3.4603	4.7619	.00	8.00
	Bachelor	4.7556	2.23765	.33357	4.0833	5.4278	1.00	9.00
	Grad	6.1111	2.26858	.33818	5.4296	6.7927	.00	10.00
	Total	4.9926	2.36105	.20321	4.5907	5.3945	.00	10.00
ทาง_ไม่แทรก	45	5.8889	2.16608	.32290	5.2381	6.5397	2.00	10.00
	Bachelor	5.2444	2.23765	.33357	4.5722	5.9167	1.00	9.00
	Grad	3.8889	2.26858	.33818	3.2073	4.5704	.00	10.00
	Total	5.0074	2.36105	.20321	4.6055	5.4093	.00	10.00

ภาพประกอบ 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ตัวแปรการศึกษา

ภาคผนวก ง

แบบเก็บข้อมูลผู้บอกภาษา

แบบเก็บข้อมูลผู้บอกภาษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

เพศ ชาย หญิง อื่นๆ

อายุ 20 – 30 ปี 40 – 50 ปี 60 ปีขึ้นไป

ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี
 ระดับการศึกษาปริญญาตรี
 ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

รายได้ 7501-18000
 18001-50000
 50001-85000
 85000 บาท ขึ้นไป

ภาคผนวก จ
แบบบันทึกข้อมูลเสียง

แบบบันทึกข้อมูลเสียง

ตาราง 29 แบบบันทึกข้อมูลเสียง วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

คำศัพท์	ลักษณะการออกเสียง วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ			
	แทรกพยางค์ CV		ไม่แทรกพยางค์ CV [Ø]	
1.กลวิธี				
2.คุณประโยชน์				
3.จิตวิทยา				
4.ปรัชญา				
5.ปรากฏการณ์				
6.เพชรบุรี				
7.มนุษยสัมพันธ์				
8.ศีลธรรม				
9.สัปดาห์				
10.อุดมการณ์				

ตาราง 30 แบบบันทึกข้อมูลเสียง วจนลีลาแบบเป็นทางการ

คำศัพท์	ลักษณะการออกเสียง วจนลีลาแบบเป็นทางการ			
	แทรกพยางค์ CV		ไม่แทรกพยางค์ CV [Ø]	
1.กลวิธี				
2.คุณประโยชน์				
3.จิตวิทยา				
4.ปรัชญา				
5.ปรากฏการณ์				
6.เพชรบุรี				
7.มนุษยสัมพันธ์				
8.ศีลธรรม				
9.สัปดาห์				
10.อุดมการณ์				

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	อณูภา ศรีสันติสุข
วัน เดือน ปี เกิด	03 เมษายน 2541
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2562 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขา ปรัชญาและศาสนา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	38/124 ซ.สุขสวัสดิ์ 2 ถนน สุขสวัสดิ์ เขตจอมทอง แขวงจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

